

TAM *benim* TIPİM

An illustration of a modern office or home workspace. Two people, a man and a woman, are seated at a long wooden desk, viewed from behind. The man on the left wears a green sweater and blue pants, while the woman on the right wears a white shirt and green pants. They are both working on laptops. The desk is decorated with two large green potted plants, one on each side, and a small succulent in the center. Two blue desk lamps with adjustable shades are positioned behind the people. The background consists of a light green wall and large windows with yellow curtains. The floor is a solid orange color.

FALON BALLARD

3GO

"Taşınmaya ve bir yere yerleşmeye karar verdiğimde, nereye gideceğimi düşünmeme bile gerek yoktu. Ben bir pusulanın dönen iğnesiyim ve sen her zaman benim gerçek kuzeyim oldun."

Erkek arkadaşından evlilik teklifi beklerken ayrılık kararıyla altüst olan Lana Parker, Los Angeles'ın popüler internet sitelerinden birinde flört ve ilişki tavsiyeleri veren bir köşe yazarıdır. Söküğünü dikemeyen terzi misali, bir başarısız ilişkiden diğerine geçiş yapan Lana, bu sefer bekar kalıp işiyle ilgili hedeflerine odaklanmaya kararlıdır. Ancak bir türlü unutamadığı lise aşkı Seth ile çalışmak zorunda olduğunu öğrenince bunun umduğu kadar kolay olmayacağını anlar.

Yıllarca serbest gazeteci olarak çalışan ve artık kök salmaya hazır olan Seth ise, Lana'nın aksine ömür boyu sürececek bir ilişki arayışındadır.

İşleri kızıştırmaya kararlı patronları ikiliye, sadece iş arkadaşı değil, aynı zamanda rakip olmaları için bir teklifte bulunur.

Fakat ikili, çalkantılı ilişki geçmişleri ve inkar edilemez kimyaları sayesinde çok geçmeden yeniden yakınlaşacak ve Lana kariyerinden mi, yoksa kalbinden mi yana olduğuna karar vermek zorunda kalacaktır.

KDV'den muafır

ISBN-13: 978-6057266088

9 786057 266088

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2024

GO! Kitap

TAM BENİM TİPİM

Falon Ballard

Özgün adı: *Just My Type*

ISBN: 978-605-72660-8-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 72541

© 2021 by Falon Ballard

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Publishing Group'un bir markası olan G.P. Putnam's Sons'tan alınmış olup Go! Kitap'a aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Burcu Karatepe

Çeviren: Elif Dinçer

Sayfa Tasarımı: Nermin Uçar Vatan

Kapak Tasarımı: İlknur Muştı

zm

Baskı ve Cilt: Unifset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Yakuplu Mah. 194. Sk. No: 1/159 3. Matbaacılar Sitesi
Beylikdüzü - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Düzenleme

Ny.Ozlem

Tam Benim Tipim!

Falon Ballard

1

*Sizi, ikiniz için de özel bir anlam
taşıyan bir yere davet eder.*

**-Lana Parker, "Sevgilinizin Size Evlenme
Teklif Edeceğini Gösteren On İşaret"**

BİR ELLE WOODS ANI YAŞIYORDUM.

Ama "pembe ve şık bir takım elbise giyen, Harvard Hukuk'a giren, ataerkilliğe yumruğu vuran" Elle Woods anlarından birini değil.

Daha ziyade "evlenme teklifi almak yerine terk edildiği için herkesin ortasında ağlama krizine tutulan" Elle Woods anlarından birini.

İyi haber, henüz ağlamaya başlamamıştım. Bu iyi bir şeydi çünkü ağzım inanılmaz bir şok ve dehşetle ardına kadar açılmıştı ve bu karışıma bir de tiz hıçkırıklar eklemek, kocaman, sümük dolu bir kargaşa yaratabilirdi.

“Affedersin, bana az önce ne dedin sen?”

“Bence ayrılmalıyız, dedim.”

Karşımda oturan aptal, sersem adama baktım. Evan’ın aptal, sersem suratını artık bir saniye bile görmek istemiyordum ama bakışlarımı da kaçıramıyordum, suratım dehşet ve şaşkınlıktan donmuştu sanki. Kendimi gözlerimi kapatmaya zorladım; yeniden açtığımda tüm bunların kötü bir şaka olduğunu öğrenmeyi umuyordum.

Ama öyle değildi.

Gözlerimi –Evan’ın bir keresinde sadece kahverengi değil, altın benekli kahverengi olduğunu söylediği gözlerimi– açtığımda, hâlâ oradaydı. Beni hâlâ acıma dolu bir bakışla izliyordu.

Gerçek Ev Kadınları’ndan birine dönüşüp zeytinli martini suratına fırlatabilseydim keşke, fakat bu belli bir motor fonksiyon seviyesine sahip olabilmeyi gerektiriyordu ve görünüşe bakılırsa bende öyle bir şey yoktu. Ayrıca içimden bir ses, bu geceyi atlatabilmek için bu cesaret sıvısına ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Sonunda, acı dolu sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından Evan uzandı ve elimi okşadı. Sanki son dört yıldır çıktığı kadın değilmişim de karşıdan karşıya geçmesine yardım ettiği bir nineymişim gibi.

“Beklediğinin bu olmadığını biliyorum, Lana Kokona.”
Aptal, sersem dudağı küçümseyici bir gülümsemeye kıvrıldı.

Bu lakaptan hep nefret etmiştim. Lana ve *kokona* kafiyeli **bile** değildi ki.

Aptal. Aptal.

Öyle aptaldım ki.

Elimi, elinin altından çekiverdim; teninin tenime değmesi bile iğrenmeme neden oluyordu. “Beni buraya evlenme teklif etmek için getirdiğini sanmıştım.” Bunları suçlama dolu bir ses tonuyla söylemek istemiştım ama sesim öyle ince çıkmıştı ki sanki sızlanıyor gibi olmuşum.

Dört yıldır birlikte olduğunuz adam sizi ilk randevunuza çıktığınız restorana getirdiğinde, evlilik teklifi alacağınızı düşünmek son derece mantıklıdır. Adamın aptal, sersem bir pislik olmadığını varsayarsak elbette.

Evan’ın suratı, sanki benimle evlenme düşüncesi bile ona acı veriyormuş gibi buruştu. “Ya.” Herhalde bilgelik dolu, ağırbaşlı ve Gandalf’a benzediğini düşündüğü bir tavırla, yavaşça başını salladı. “Bunu neden yanlış yorumlamış olabileceğini şimdi anladım.”

“Bunu neden yanlış yorumlamış olabileceğimi mi?” Sesim iyice tizleştiği için çevremizdeki masalarda oturan birkaç müşteri çaktırmadan –yani aslında çaktırarak– bize baktı. Martini kadehime uzandım ve bir an için, yeşil zeytinli sıvının onun kremlerle bronzlaştırılmış suratından süzülmesini izlemenin ne kadar güzel bir his olacağını ciddi ciddi düşündüm.

Ama o zaman içkimi içemezdim. Kokteylin kalanını kafama diktikten sonra boş kadehimi havaya kaldırdım.

Bir garson, sanki kadehi birine fırlatmamı bekliyormuş gibi hızla geldi ve kadehi elimden aldı.

“Merhaba, evet, aynısından bir tane daha, lütfen.” Garson bana temkinli bir bakış atınca, masanın diğer tarafını işaret et-

tim. “Bu lanet olası pislik beni –dört yıllık kız arkadaşını– terk etmek için ilk randevumuza çıktığımız restorana getirmenin uygun bir hareket olduğunu düşünmüş.”

Garson samimi bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “O halde aynısından getirmeye devam edeyim ben?”

Hayali kadehimi ona kaldırdım. “Harikasın.”

Martinileri getirmeye devam eden adam, diğer adıyla yeni en iyi arkadaşım, hızla uzaklaştı.

Bizi, ağır olduğu kadar acı verici olmayan bir sessizlikle baş başa bıraktı. Öylece oturup birbirimize bakmaya devam ettikçe, öfkemin yerini yenilmişlik hissi aldı.

“Nedenini sorabilir miyim?” Ciddi olduğumu, yanıtı gerçekten bilmek istediğimi anlasın diye öfkemi soruma yansıtmamaya çabalamıştım. Gerçi ben bile bunu istediğimden tam olarak emin değildim.

İç geçirdi ve tekrar elimi tuttu fakat bu seferki beni teselli etmek içindi; sanki bu ilişkiden sonra arkadaş olarak kalma şansımız gerçekten varmış gibi. “Lana, sen benimle olmak istemiyorsun, ben de seninle olmak istemiyorum. Birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı biliyorsun.”

“O zaman neden bu kadar uzun zamandır birlikteyiz, Evan?” Haklı olduğunu bildiğim için bu soruyu kendime de soruyor olabilirdim pekala; ikimiz birbirimize ait *değildik*. Bırakın evlenmeyi aklımızdan geçirmeyi, çıkmaya bile başlarmalıydık aslında.

Elimi daha sıkı tuttu. “Dürüstçe doğruyu söylememi mi istiyorsun?”

Her ne kadar sadece bir tarafım –sadist yanım– gerçeği duymak istiyor olsa da, dudaklarımı birleştirdim ve başımı salladım.

“Senden önce çıktığım kızların hepsi annemden nefret ederdi, ikinizin birden kaynaşıvermesi çok hoşuma gitmişti. Onunla aramızda, başka insanlara göre çok daha yakın bir ilişki olduğunu biliyorum ama bunun aşk hayatımda sorun yaratacağını hiç düşünmemiştim. Fakat eski kız arkadaşlarımla hepsi annemden, birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimizden ve onunla ne kadar çok şey paylaştığımın şikayet ederdi.” Benim gibi kahverengi olan fakat içinde hiç altın benek falan bulunmayan gözleri, dilemek üzere olduğu özrün gölgesiyle karardı.

“Bana kadar.”

Alçak sesle, “Yani, aslında bazen onu benden daha çok sevdiğini düşünüyorum,” diye homurdandı.

Yorumuna itiraz etmedim, o da bunu teyit olarak kabul etti. Judy muhteşem bir kadındı; benden rica ettiği zaman onunla takılmasa mıydım yani?

“Bir süreliğine bu bana da iyi geldi ama sonra anne konusunda olimpiyat seviyesinde sorunları olan biriyle evlenmek istemediğimi fark ettim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ince dudaklarını bükte. Yarı medeni bir sohbetten ne çabuk karşılıklı mızrak atmaya geçmiştik böyle?

“Ya, yeni bir olimpiyat yarışı türü mü bu acaba? Kahretsin, galiba elemeleri kaçırmışım.” Hemen iğnelemeye sığınmıştım; en sevdiğim, eski Prenses Leia tişörtüm gibi, rahat ve güvenliydi bu.

“Lana...”

“Bak, Evan...” Küçümseme oyunu iki kişiyle oynanırdı, ben de sanki dondurmanın üstüne tuzlu karamel döküyormuşum gibi sesime bundan bolca kattım. “Bu masanın üstüne hatırı sayılır miktarda nakit bıraksan iyi olur demekten başka sana söyleyeceğim bir şey kalmadı. Gecenin devamında senin ödediğin içkileri içeceğim.” Garsonumuzun getirdiği yeni martiniyi mutlulukla aldım; iyi ki bunları votkası az, zeytini çok seviyordum. Garson Evan’a dik dik bakarak uzaklaştı ve gözlerinin önünde gerçekleşmekte olan realite şovu izlemiyormuş gibi yapan ufak bir çalışanlar grubunun bulunduğu bar tezgahının arkasına doğru gitti.

Fakat burası Los Angeles’tı, yani canlı canlı birçok realite şov izlemiş olmaları epey olasıydı. Aslında, *Vanderpump Kuralları*’nın¹ birden çok bölümünün burada çekildiğinden neredeyse emindim, yani en havalısından kokteyl fırlatma gösterilerine alışkın olmalılardı.

Yeni içkimden büyük bir yudum aldım ama belli ki Evan ima ettiğim şeyi anlamamıştı. “Affedersin ama neden hâlâ buradasın?”

“Sarhoş olmaya bu kadar yakinken seni yalnız bırakacak değilim. Sana aşık olmayabilirim ama pisliğin teki de değilim.”

İçimdeki Thor’a yoğunlaşıp başımı yana eğdim ve yüzümü buruşturdum. “Değil misin gerçekten?” İçkimin bir çeyreği daha boğazımı serinleterek ve hislerimi körelterek aşağı indi. O hisler geri döndüğünde, kaçınılmaz hıçkırıklarımın Elle

1 2013 yılından bu yana yayında olan bir realite tv şovu. (e.n.)

Woods'un tamamen huzur içindeymiş gibi görünmesine neden olacağını biliyordum. O yüzden bu hislerin hepsi uyuşuk kalmaya devam etmeliydi. "Ayrıca uzun süre yalnız da kalmayacağım. May çoktan yola çıktı bile."

Arkasına yaslanarak kaşlarını çattı. "Cidden mi? Siz kızların bir tür Yarasa Sinyali falan mı var?"

"Evet, adına da cep telefonu deniyor, seni gerzek. Sen o 'sorun sende değil, bende' konuşmasının ortasındayken ona mesaj attım." Kürdanı, gözünün tam ortasına sapladığımı hayal ederek bir zeytine sapladım. Bu ayrılıktan olgun yetişkinler gibi çıkabileceğimize yarım saniye bile inanmamıştım zaten. Şimdi de gözbebeğine gömülmüş plastik bir kokteyl kürdanının görüntüsüyle teselli buluyordum. Öfke, akıp gitmeliydi. Üzüntüden kat kat iyiydi bu. "Bu arada şunu açıklığa kavuşturmak isterim, bu konuda yüzde yüz haklısın. Sorun kesinlikle sende."

Bükülmüş dudaklarının yerini çatılmış kaşları aldı. "Neden şaşırmadım acaba? Yaslanacak birine ihtiyaç duymadan bir ayrılık konuşmasına bile dayanamıyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sen kendi başına kalamıyorsun, Lana. Ve dürüst olmak gerekirse bu çok yorucu."

"Yorucu olan şey senin suratın." Off. Ağzımdan kaçan kelimeler laf sokmak konusunda hiç de iyi olmadığını gösteriyordu.

"Gitmemi istediğinden emin misin? Koskoca beş dakika boyunca tek başına kalmanı hiç istemem." Neyse, en azından olgunluk seviyesi bütün masada düşmüştü.

“Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım.” Martini geri kalanını kafaya diktim, ben daha boş kadehi masaya koymadan yerine yeni ve dolu bir tanesi gelmişti bile. Birini bu akşam yüklüce bir bahşış bekliyordu. “Ve senin yerinde olsaydım May gelmeden önce buradan toz olurdum.” Benim aksime en yakın arkadaşım içki fırlatmaktan hiç çekinmezdi, ayrıca yüzde elli ihtimalle bir yumruk da patlatabilirdi.

Bronzlaştırıcı kremin altındaki cildinin rengi soldu. Cüzdanına uzandı ve masaya üç yüz dolar fırlattı. Sandalyesini geriye doğru itti ve ayakta öylece dikildi; gereğinden birkaç saniye daha uzun süre. Bütün o laf sokmalar ve hakaretler yok olup gitti, yerine son dört yıl içinde geçirmeyi başardığımız güzel zamanların anıları doluştu. “Gerçekten çok üzgünüm, Lana.”

Ya, evet, ben de.

Bu restorandan nişanlı olarak, kol kola, yüzüğümdeki devasa pırlantaya eşlik eden şampanyanın mutlu sarhoşluğu içinde çıkmayı bekliyordum.

Geçen yıl boyunca Evan ne zaman evime gelse dizüstü bilgisayarımda açık bıraktığım, herkese açık düğün panoma iğnelerim yüzlercesine muhtemelen hiç benzemeyecek bir yüzük olacaktı bu.

Fakat zamanla onu sevecektim.

Tıpkı zamanla birbirimizden nefret edeceğimiz gibi.

“Güle güle, Evan,” dedim ama o çoktan gitmişti ve ben de martini kadehimle konuşuyordum.

Boş martini kadehimle.

Fakat korkuya mahal yoktu, ağzına kadar dolu yeni bir kadeh gözlerimin önüne gelmişti bile. Garsona teşekkür etmek

için döndüm ama kadehi bana uzatan kişi en iyi arkadaşım May'den başkası değildi. Garson onun hemen arkasındaydı, bir elinde turşu dolu, diğer elinde koca bir dilim cheesecake olan tabaklar vardı.

Garson elindekileri masaya bırakırken May de Evan'ın boşalmış olan sandalyesine oturdu. Garsona, insanı kendinden geçiren bir gülümseme gönderdi ve adam gerçekten de bir anlığına büyülenip bir saniye sonra hızlıca uzaklaştı.

"O adamı ne kadar özleyeceğimi söylemek için çok mu erken?" May, mayonezli sosa bir salatalık turşusu bandırdı ve bana uzattı.

Hmmm. Turşu ve zeytinli martini. Vücuduma giren tuz yüzünden tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyordum fakat bu, ağzıma ardı ardına birkaç turşu daha tıkıştırmanın engel olmadığı. Ayrıca ekmek kırıntıları midemde şimdiden lıkırdamaya başlayan alkolü emmeye yardım edecekti, yani aslında sağlıklı, mantıklı bir tercih yapıyordum.

"Konu Evan olunca duygularını hiçbir zaman gizleme gereği duymamıştın ki zaten. Şimdi başlamana hiç gerek yok." Dürüst olmak gerekirse konu Evan olduğunda ben de duygularımı hiç gizleme gereği duymamıştım. O adam kesinlikle mükemmel partner değil...di.

May sesini yumuşattı ve uzanarak elimi tuttu. "Konuşmak ister misin?"

İçkimin yarısını mideye indirdim. "Evlilik teklif edeceğini sanmıştım ama o beni terk etti, bence başka da söylenecek bir şey yok."

“Ben gelmeden gittiği için şanslı.” May bana doğru bir bardak su uzattı ama görmezden geldim.

“Bu şans eseri olmadı.” Ona sarhoş, baygın bir sevgiyle dolu gözlerle baktım. “Anne ayı moduna girdiğinde epey korkutucu oluyorsun.”

May bana şefkatli bir gülümsemeyle baktı ve işte o an gözlerim yaşlarla doldu. Gözyaşları sadece saniyeler sonra, Yosemite’deki o muazzam şelale gibi yanaklarımdan dökülmeye başladı; gerçi onun kadar güzel bir manzarası olmadığından emindim. Daha aldığım nefesi vermeden bana sarılıverdi, May’in baharatlı limon kokusu beni eski, güvenli battaniyem gibi sardı.

Yüzümden akan kalın siyah rimel izlerinin, ilişkiyi kaybettiğim için hissettiğim derin acıdan kaynaklandığını iddia edemezdim. Artık Evan’la birlikte olamayacağım düşüncesi beni kederlendirmiyordu. Şu anda, bana bittiğini söylemesinin üzerinden bir saat bile geçmemişken, en başından beri birbirimiz için doğru kişiler olmadığımızı içten içe biliyordum. Bir ya da iki gün içinde, kıyıya vuran bir okyanus dalgası gibi, bedenimi ferahlık hissinin saracağını biliyordum.

Ve tüm bunlar çok iyiydi, harikaydı, olumlu düşüncelerdi, işe iyi tarafından bakmak falandı.

Fakat bu gece, yeni terk edilmiştim. Bir evlilik teklifi beklediğim sırada, herkesin içinde terk edilmiştim. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi sandığım adam tarafından terk edilmiştim. Bu en hafif tabirle, utanç vericiydi.

Ve işin gerçekten en korkunç olan tarafı da bunun başıma ilk kez gelmiyor oluşuydu. Ya da ikinci kez. Ya da üçüncü.

Aptal, sersem bok suratlı Evan, benim 'o' olduğunu sandığım dördüncü erkekti. Ebeveynleri tarafından evlatlarıymışım gibi görüldüğüm dördüncü adam. Beni ailesinin kalıcı üyesi yapmak istemeyen dördüncü erkek.

May'den ayrıldım ve gözlerimi peçeteyle kuruladım. "Ben tam bir salağım," dedim, sesim öyle cılızdı ki kızcağız beni duymak için öne eğilmek zorunda kaldı.

"Bunu bu gece yapmayacağız." May turşuyu kenara itip kafam büyüklüğündeki cheesecake dilimine yer açtı. "Korkunç ilişki tercihlerini yarın konuşabiliriz, LP."

"Tanrım, teşekkürler."

Omuzlarını silkip cheesecake'ten bir ısırık aldı. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ama dediğim gibi, bu akşam bunları konuşmayacağız. Bu akşam kusana kadar yiyip içeceğiz, sonra da senin o koca yatağında kıvrılıp romantizm sevdalısı o minik kalbin hangi romantik filmi istiyorsa onu izleyeceğiz." May'in sesi ciddileşti, daha önce nadiren karşılaştığım bir şeydi bu. "O pislik kalbini kırdığı için üzgünüm dostum, fakat sana yüzde yüz emin olduğum bir şey söyleyeyim: Onsuz çok daha iyi olacaksın."

"Haksızsın demiyorum..."

"Ben her zaman haklıyım."

Gözlerimi devirdim ve yüzümde küçücük bir gülümseme belirdi. "Haksızsın demiyorum. Evan konusunda yani. Ama onun bana bir şeyler falan öğrettiğini bilerek, dersimi almış olarak yoluma devam etmeden önce tüm bunları sindirebilmek için biraz zamana ihtiyacım var."

May şarap kadehine gömülerek homurdandı.

“Bunun klişe bir şey olduğunu biliyorum ama sen de benim ne demek istediğimi biliyorsun, May.” Yarım bardak su içip sessizce bir bardak daha kokteyl istemek için kadehime uzandım, sonra vazgeçip suya geri döndüm.

“Sindirmek için zamana ihtiyacın olduğunu söylediğin için homurdandım.” Saat olmayan bileğine parmağıyla vurdu. “Tam yirmi bir gün içinde, uzun vadeli, ciddi bir ilişkinin içinde olacaksın.”

“Bu hem çok doğru hem de aşağılayıcı.”

Mükemmel kırmızı dudaklarının arasındaki inci gibi, bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Sen yalnız kalamazsın, LP.”

“Hiç de değil,” diye karşılık verdim sertçe ama bu gece olgun davranma yetisine sahip değil gibiydim. Bunda May’ın, Evan’ın sözlerinin birebir aynısını söylüyor olmasının bir etkisi olabilirdi, olmayabilirdi de. Bir ayrılık konuşmasının ortasında eski sevgilinizin tüm hatalarınızı listelemesinden daha kötü bir şey varsa, o da bunların bir de en yakın arkadaşınız tarafından teyit edilmesi idi.

“Kalamazsın. Fakat yine söylüyorum, bunu bu akşam konuşmak zorunda değiliz.” Kadehini masanın ortasına doğru kaldırdı. “Bir tanecik kankama. Sen benim hiç istemediğim kardeşim ve ihtiyaç duyduğumdan bile habersiz olduğum ortağımın. Seni sarıp sarmalamayı beceremeyen bütün erkekler geri zekalıdır ve hepsinden nefret ediyoruz.”

“Bu çok güzeldi.” Kadehimi onunkiyile tokuşturup büyük bir yudum aldım. “Şimdi kafayı bulalım.”

İki, üç ya da dört –şu noktada artık kim saymayı becerebilirdi ki?– saat sonra, bulduğumuz Lyft arabasından indik ve tökezleye tökezleye evimin kapısına doğru ilerledik.

Evimi seviyordum. Ayık olsaydım herhalde evimin güzelliğini izlemek ve bana Los Angeles emlak borsasının bu nadide eserini satın alma fırsatı veren, bu nesle has refah ve kusursuz zamanlamaya şükretmek için şöyle bir dururdum. Atwater Village’in süper revaçtaki bölgesinde bulunan (burayı satın aldığımda hipster cenneti olmaktan ziyade gelecek vaat eden bir yerdi) İspanyol tarzı küçük ev, ihtiyacım olan her şeye sahipti. İki oda, tamamen yenilenmiş bir banyo, klima, park yeri, küçük bir arka bahçe... Üstelik bir sürü kafe ve bara yürüme mesafesindeydi. Evet, ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

Fakat bu gece bunların hiçbirini düşünecek halde değildim. Şu an tek düşündüğüm, sokak kapısının anahtarını bulmak ve ikimizden biri sevgiyle düzenlenmiş ön bahçeme kusmadan önce kapıyı açabilmektir.

Birlikte tökezleyerek koridorda ilerledik ve yatağıma ulaştık; galiba yatağıma yığılmadan önce ayakkabılarımızı ve çantalarımızı çıkarmayı başarmıştık, bu da bu noktada büyük bir başarı sayılırdı.

“Beni ağlatacak bir film izlemek istiyorum.” Komodinimin hemen üstündeki televizyonu açmak için uzandım.

“Sence bu iyi bir fikir mi?” May’in sesi, yüzünü gömdüğü yastık yüzünden boğuk çıkıyordu.

“Evet. Terk edildikten sonra böyle yaparsın. Birinci adım, sarhoş ol.”

“O tamam!”

“İkinci adım, romantik komedi izle. Üçüncü adım, dondurma ye.” Buzluğumda acil durumlar için zulaladığım Ben & Jerry’s dondurmayı almak için mutfağa gitmek amacıyla yataktan kalktım. Fakat dönen oda dengemi bozdu ve düşmemek için yatağın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

May bana döndü. “Dördüncü adım ne?”

“Neyin dördüncü adımı?”

Bana yastık fırlatmaya çalıştı ama yastık ancak birkaç santim ötesine düştü. “Ayrılma sonrası planın dördüncü adımı?”

“Ah.” Sırıttım. “Tabii ki, yeni bir adam bul.” En sonunda rahatça yürüyebilecek dengeyi bulduğumda May’i yastıklarına doğru homurdanır halde bıraktım ve mutfağa yöneldim.

Akıllılık ederek, başka herhangi bir şey yapmadan önce bir bardak su içtim. Sonra ne olur ne olmaz diye bir bardak daha içtim. Koca dondurma kutusunu kaptım, iki de kaşık aldım ve yatak odama doğru yürümeye başladım. Çantam koridorun ortasında yerdeydi, ben de önsezilerime hayran halde eğilip içinden telefonumu aldım.

Odama döndüğümde May yatağımda çaprazlama yatıyordu, genizden yükselen gürültülü horultu, onun artık bariz şekilde sızmış olduğunu gösteriyordu. İttirerek onun yanına sığıştım, örtünün altına girdim ve *Sen Uyurken*’i² açtım. Koca bir kutu dondurmayı mideye indirdikten sonra, ertesi gün boyunca uyumamak için saati kurmak amacıyla telefonuma uzandım.

2 *While You Were Sleeping* - 1995 yapımı, başrollerinde Sandra Bullock ve Bill Pullman’ın oynadığı romantik film. (c.n.)

Ekrandaki kelimelerin ve sayıların netleşmesi için gözlerimi kısmam gerekiyordu fakat Instagram'dan bana bir özel mesaj geldiğini fark edebildim. Hem de sadece kendime hiç hakim olamadığım anlarda eski sevgili *stalklama* işine girince gördüğüm bir kullanıcı adından gelen bir mesajdı. Bunu da en azından bir senedir yapmamıştım. Tamam, altı ay.

Uygulamayı açtım ve diğer bildirimleri göz ardı ederek doğruca mesaj kutuma gittim.

@SethCarson: Selam. Sana ulaşmaya çalışıyorum ama ne zaman arasam doğrudan telesekretere düşüyor, yani ya beni görmezden geliyorsun ya da telefonumu engellemişsin. Konuşmamız lazım. Mūsait olduğunda beni ara, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.

Tamam.

Vay be.

Öncelikle, telefon numarasını engellemeyeceğimi düşünmesi bile abesti. Elbette onunla bir daha asla konuşmak istemiyordum. Sosyal medyada onu engellememiş olmamın tek nedeni arada sayfasına girip hâlâ yalnız ve sefil mi diye bakmaktan hoşlanıyor olmamdı. Yalnız ve sefil olmayı hak ediyordu.

İkincisi bu mesajın ne anlama geldiğini anlayabilecek ya da çözebilecek durumda değildim. “Konuşmamız lazım” mı? “Beni ara” mı? İkimizin konuşacağı ne olabilirdi acaba?

Kalbim hâlâ kırık olduğu ve hâlâ biraz sarhoş olduğum için, profiline tıkladım. Seth kendi fotoğraflarını nadiren paylaşıp-

dı, sayfası genellikle yaptığı yolculukların fotoğraflarıyla dolu olurdu. Son bilmem kaç yıldır gezici muhabirlik yapıyor; çoğunlukla araştırmacılık yaptığı, ciddi yazılardan oluşan haberleri için ülkeyi, bazen de dünyayı dolaşıyordu. Fazlasıyla talep gören bir serbest gazeteciydi, o yüzden bir yerde asla uzun kalmıyordu. İkimiz de hâlâ genç ve safken, aynı gazetede birlikte gazetecilik yapabileceğimizi düşünürdük; o haberleri derleyip politik makaleler yazacak, ben de kitap ve sanat eleştirmenliği yapacaktım.

Önümdeki boş dondurma kutusuna bakarak dudaklarımı bücktüm. İkimiz de düşündüğümüz yerde değildik.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum çünkü beynim aniden korkunç ayrılıklarından ilkinin yeniden canlandırmaya karar vermişti. En kötüsünü. Hepsini başlatan ve bu geceki “nişan beklerken terk edildim” ayrılığının bile yenemeyeceği kadar korkunç olan ayrılık. Dondurma, içtiğim sular ve büyük ihtimalle ağlama krizleri yüzünden epey ayılmış olsam da, bir eski sevgiliden, hele de o eski sevgiliden gelen bir mesajla –fiziksel ya da duygusal olarak– başa çıkamayacağımı biliyordum.

Destek kuvvete ihtiyacım vardı. “May.” En sonunda uyanıldığını gösteren bir şeyler mırıldanana kadar onu dürttüm. “Set-h’ten mesaj gelmiş.”

“Lanet olsun.”

Yüzü hâlâ yastığa gömülü olduğu için en azından öyle söylediğini düşünüyordum.

“Bir içkiye ihtiyacım var.” Aslında şaka yapıyordum, çünkü Tanrı biliyordu, son birkaç saat içinde bana bir ömür yetecek

kadar alkol almıştım, fakat bu durum aşırı içmeyi gerektirmiyorsa, ne gerektirirdi bilmiyordum.

May gerçekten de yataktan kalkıp mutfakta yanıma geldiğinde kararına uyacağım göstermiş oldu.

“Konuşmak ister misin?” May tekila dolu shot bardağını benimkiyle tokuştururken, aynı soruyu bu gece ikinci kez soruyordu.

“Hayır. Sızmak için kaç tek atmam lazım?” İçkiyi kafaya diktim, boğazımı yakarak ilerlerken yüzümü buruşturdum.

Görünüşe bakılırsa, bir tane yetiyordu.

2

Benim ayrılığın üstesinden gelme reçetem mi?

Bir sonrakine geçin!

**-Lana Parker, "Demek Terk Edildin,
Sırada Ne Var?"**

ERTESİ SABAH ŞEYTANI, PARLAK BİR IŞIK BENİ GÖZLERİMİ açmaya zorladı. Ya daha şafak yeni söküyordu ya da içtiğim içkiler en sonunda nalları dikmeme neden olmuştu; artık yukarıya yolculuk vaktiydi veya aşağıya, jüri henüz kararını vermemişti.

Önceki geceki evlenme teklifine layık makyajın kalıntıları olduğunu umduğum bir tür siyah, yapışkan şeyle kaplandığı için gözkapaklarımı kelimenin tam anlamıyla ayırmak zorunda kaldım. Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, kendimi etrafı incelemek zorunda hissettim. Bu da gözlerimi tekrar kapatmak istememe neden oldu.

En azından gecelik tişörtümü giymeyi başarmıştım; bu liseden kalma, bir omzu sarkmış ve eteği fırfırlanmış eski bir tişörttü. Bacağıma ılık bir şey dolanmıştı. Başımı çok hafifçe kaldırıncaya –bu bile başımı döndürmeye yetmişti– yanımdakinin yalnızca May olduğunu gördüm, bacaklarımız hem iç içe geçmiş hem de sarhoşlara özgü bir fizik yasasıyla yatağın üzerinde yayılmıştı. Kafamı tekrar aşağı attığımda May homurdandı çünkü yastığım olarak görev yapan şey belli ki May’in sağ memesiydi.

Başımı hiç de nazik sayılmayacak bir şekilde gerçek yastığa doğru iterek “Yine kusacak mısın?” diye sordu.

“Emin değilim.” Kafamı elimden geldiğince sabit tutmaya çalıştım, bunu öğrenmeye hazır değildim.

“Bu haltlar için fazla yaşıyoruz artık.”

“İnternette enerji içeceği mi getirtsek?” Başımı bir milim oynattım ve oda dönmedi. İlerleme kaydediyordum.

“Ne yani, doğruca yatağa mı getirecekler? Çünkü ben en az yirmi dört saat kalkmamayı planlıyorum.” Battaniyemin arkasından gelen sesi boğuktu; herhalde ışıktan ve benim sesimden kaçınmak için battaniyeyi tüm vücuduna sarmalamıştı.

Neden o anda kıkırdamaya başladığının kesinlikle mantıklı bir açıklaması yoktu ama kurumuş dudaklarımdan arasından ufak bir kıkırdama döküldü ve ben onu bastırmayı başaramadan kahkahalarım çığ gibi büyüdü.

“Aman Tanrım, kapa çeneni.” May bana bir yastık fırlatmaya çalıştı ama ıskaladı.

Fakat kahkaham bulaşıcıydı ve ben gülmeye devam ettikçe o da bana katılmadan edemedi. Çok geçmeden, sımsıkı birer

top olmuş halde, histerik bir şekilde gülüyor ve neyse ki kusmuyorduk.

“Aman Tanrım,” diye haykırdım nefes nefese, nihayet konuşma kabiliyetime kavuşunca. “Dün gece terk edildim!”

Bu cümle bir kahkaha dalgası daha yarattı. Hem kusmamak için hem de yıllardır yaptığım en yoğun karın kası egzersizi bu olduğu için karnımı tutuyordum.

“Onunla evleneceğimi sanıyordum ama onun yerine terk edildim!” Birkaç saniye daha kıkırdamaya devam ettim, sonra hâlâ gülen tek kişinin ben olduğumun farkına vardım.

May kendini iterek oturmayı başardı, ancak battaniye hâlâ bir mumya gibi bedenine sarılmış haldeydi. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı ve gözlerimin içine baktı. “O adi muhallebi çocuğu için fazla iyisin.”

Bir kez daha gülme krizine girmemek için yutkundum, çünkü bu kahkaha artık gözyaşlarına dönüşmek üzereydi; dökmeyi hiç istemediğim gözyaşlarına. Bu gözyaşları Evan ya da ilişkimiz için değil, bu ayrılığın hayatımın genel akışında denk geldiği yer için akacaktı. “İyi söyledin.”

“Biliyorum.” Başını battanieden kurtardı. “Ben duşa gireceğim. Sonra da sen duşa gireceksin. Ardından da hasta olduğumuzu söyleyip işten izin alacağız ve kahvaltıya gideceğiz.”

Kahvaltı kelimesi midemi bulandırdı. “İçki yok.”

“İçki yok. Sadece kahve ve karbonhidrat.”

Biraz da olsa canlanmamı sağlayacak sihirli bir kombinasyondur bu.

May kıvranarak battaniye kozasından sıyrıldı, yanıma oturdu ve ikimiz de doğal ahşap yatak başlığıma yaslandık.

“Gerçekten nasılsın?”

“Genel anlamda, kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.”
Ona yalan söyleme zahmetine girmedim; sesimden bunu anlardı zaten. “Üzgün değilim, gerçekten. Sadece dört yılımı onun için boşa harcadığıma inanamıyorum.”

Elimi avuçlarının arasına aldı, parmaklarını parmaklarımla arasından geçirip sıkı.

Bana itiraz etmesini, tüm ilişkilerin bize bir şey öğrettiğini veya tüm bunların yaşanmasının bir nedeni olduğunu ya da tebrik kartlarının üzerinde yazacak cinsten başka saçmalıklar söylemesini bekledim. Fakat onun yerine, başım onun omuzunda, sessizlik içinde oturduk; en sonunda onu yavaşça dürttüm. “Git de duş al. Kafeine ihtiyacım var.”

Yataktan resmen düştü fakat bunu bile zarafetle yapmayı başardı. Bir dakika sonra yatak odamdaki ebeveyn banyosunun duşu açıldı ve suyun şırıltısına rağmen May’in rahatlatarak inlediğini duydum.

Dün gece olan biten her şeyi sindirmeye çalışarak başımı yatak başlığına yasladım. Sadece ayrılığı değil, Evan’ın yalnız kalmayı beceremediğime dair suçlamasını da tekrar düşündüm. Ve tabii May’in daha bu ayrılığın acısı dinmeden kendimi yeni bir ilişkinin içinde bulacağıma dair iddiasını da. Beynim tüm bunları çözecek kadar iyi çalışmıyordu ama ne kadar istesem de bu sefer bunları görmezden gelmemem gereken bir şey olduğunu biliyordum.

May banyodan çıktığında biraz insana benzemişti. Giyinme odama girdi, gardırobumdan ne istiyorsa onu alıp giyecekti

elbette. Gerçi hiçbirisi onun standartlarına uygun değildi. “Hâlâ kendine acımaya devam mı ediyorsun?”

“Evet.” Bir kez daha, yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Dolabın oradan bile sesimden yalan söylediğimi anlayabilirdi. Belki de artık zamanımı alacak ciddi bir erkek arkadaşım olmadığına göre yalan söyleme becerilerimi geliştirmeye odaklanmalıyım.

“Kes şunu.”

“Yirmi dört saatten az oldu, May. Sanırım biraz üzölmeye hakkım var.”

Dolaptan, üzerine mercan rengi sade yazlık elbiselerimden birini giymiş olarak çıktı. Tabii ki benden beş santim daha uzun ve dört beden daha büyük göğüslü olduğu için, elbise onun üzerinde benim üzerimde olduğundan biraz daha farklı duruyordu. Örumcek Adam alarmlı saatimi işaret etti. “Beş dakika daha üzülebilirsin. O kadar.”

“Patronluk taslamayı ne çok seviyorsun.”

“Öf.” May, Los Angeles’ta doğup büyümele kalmayıp orada yaşamaya devam eden nadir üçüncü kuşak Californialılardan biriydi. Büyük büyükanne ve büyük büyükbabası onlarca yıl önce Meksika’dan Los Angeles’a göç etmiş ve tüm ailesi burada kalmıştı, yani büyükannesiyile büyükbabasının evindeki tatiller muhteşem olurdu ve onun hemen hemen her cümleye birkaç tane “öf” veya “dostum” ekleyeceğinden emin olabilirdiniz.

O ve ben USC’deki³ ilk yılımızda oda arkadaşıldık ve neyse ki May, Connecticut doğumlu kıcımı kanatları altına

3 University of Southern California - Güney California Üniversitesi. (e.n.)

almış, yazılı olmayan otoban kuralları ve saçma trafik konusunda beni eğitmiş ve ilk arabaya servis hamburgerimden ilk Dodgers maçına kadar tüm LA ilklerimi yaşamama yardımcı olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, o –hem Los Angeles konusunda öğrettikleri hem de kahkahaya en çok ihtiyaç duyduğum anlardaki kıvrak zekasıyla– olmasaydı bırakın üniversiteyi, birinci sınıfı bile atlatamazdım herhalde.

Keşke arkadaşlar konusundaki büyük şansım romantizm söz konusu olduğunda da biraz işime yarasaydı.

Hah.

R2-D2'nun cıvıltısı odanın öbür ucundan bipleyerek gelen kısa mesajı haber verdi ve beni bu kendime acıma duygusundan çekip çıkardı. Elbette ben de telefonumu, şu anda yatağıma yapışık olduğum noktadan bir metre uzakta bırakmışım.

Bi-bip bip bop.

May mutfaktan, “Aman Tanrım, sustur şu şeyi,” diye bağırdı; bana su doldurduğunu ya da kahve yaptığını umut ediyordum. İnek işi olan her şeye karşı duyduğum yoğun sevgiye hiç katlanamıyordum.

“Yapamam. Çok uzakta.” Geri geri ordu emeklemesine benzer bir şekilde yatağın ayakucuna doğru kaymayı denedim ama birkaç santimden fazla ilerleyemedim.

Lanet olası droid cıvıdamaya devam edince, karın kaslarımı çalıştırmak zorunda kalmadan kendimi yataktan atmak için yan yatmış bir varil gibi yuvarlanmayı denedim. Sarhoş halimin telefonu takı tabağımın üzerine gelişigüzel fırlattığı şifonyerime ulaşmayı en sonunda başardım. Ekrandaki bildirimlere odaklanabilmek için gözlerimi kısarak baktım.

“Kahretsin. Kahretsin, lanet olsun, bok.”

“Lütfen bana gerçekten kaka yapmadığını söyle.” May yatak odama döndü ve yüzünü buruşturarak bana bir bardak su ve bir aspirin uzattı.

İnledim ve pili neredeyse bitmek üzere olan telefonumu şarja takmak için sendeleyerek komodinime gittim. “Hayır, yapmadım. İğrençsin.”

“Ne oldu o zaman?” Tamamen normal bir insana dönüşmüş gibi görünüyordu, bu kesinlikle haksızlıktı.

“Natasha’nın bugüne toplantı koyduğunu unutmuşum. Söylediğine göre büyük bir duyuru yapacaktı ve çoğumuz cuma günleri evden çalışsak da hepimizin ofiste olması gerekiyormuş. Kahretsin.” Gerçekten duş alabilmek için vaktim olsaydı keşke, diye hayıflanarak banyoya girdim. Onun yerine yüzüme soğuk su çarptım ve ağzımı musluğa dayayarak kılıktan çıkmışım gibi su içtim.

May peşimden banyoya geldi, tezgaha yaslandı ve sanki gözünün altında bir leke varmış gibi yüzünü ovuşturdu. “Geç mi kalacaksın?”

“Beş dakika içinde çıkarsam hayır.” Yanaklarımdaki son rimel izlerini de sildim ve yeniden makyaj yapma zahmetine girmedim. Dolaba gittim, bir tayt ve eski bir USC tişörtü giydim; harika görünmüyordum ama idare ederdi işte. Uzun kumral saçlarımı epey dağınık bir topuz yaptım ve telefonumu fişten çektim. Araba şarjları için Tanrı’ya şükürler olsun. “Kapıyı kitleyebilir misin?”

May tam o sırada banyodan çıkıp kıyafetime alaycı bir bakış attı. “Ben işe böyle gidersem kesin kovulurum.”

“Ben bir yazarım, bu benim her zamanki halim. Teşekkürler, seni seviyorum, hoşça kal!” Cevabını bekleme zahmetine girmeden, midemin izin verdiği kadar hızlı adımlarla kapıdan çıkıp arabama doğru ilerledim. Telefonumu şarj cihazına bağladığımda iki şey oldu: Hoparlörlerden Britney’nin sesi yayılmaya başladı ve irkilip geri kaçmama neden oldu. Bir de dün gecedен kalma mesaj bildiriminin hâlâ ekranımda olduğunu fark ettim.

Yaşadığım felaket gecenin ikinci yarısı da böylece aklıma gelmiş oldu.

Ekranımda gördüğüm Seth’in adı ve tuhaf mesajının anısı midemi tekrar bulandırmaya yetmişti. Şu an ihtiyacım olan son şey onunla herhangi bir şekilde iletişime geçmekti. Bildirimi sildim ve bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdim. Ya da asla ilgilenmeyebilirdim. Gerçekten onu aramamı bekliyor olamazdı herhalde, değil mi?

Daha arabayı geri vitese bile takamadan, tam da yaşadığım süre boyunca Seth Carson’ın numarasını asla çevirmeyeceğime yemin ettiğim sırada telefonum çaldı. Gerçek anlamda yerimden sıçradım.

Arayan Seth değildi ama keşke öyle olsaydı diye düşünmeden edemedim.

Kabul Et tuşuna dokundum ve sesi Bluetooth’la arabamın içine verdim. “Selam, anne.”

“Merhaba, Lana.” Annem bana her zaman adımla hitap ederdi. Asla ‘tatlım’, ‘canım’ ya da biraz bile şefkat belirten herhangi bir isimle seslenmezdi.

“Pek iyi bir zaman değil, işe gidiyorum.” En azından bu görüşmeyi mümkün olduğunca kısa tutmak için geçerli bir mazeretim vardı.

“Hâlâ o ufak ilişki köşesini mi yazıyorsun?” Binlerce kilometre öteden bile sesindeki yargılayıcı ton içime işledi.

“Evet anne, hâlâ o ödül kazanmış ilişki köşesini yazıyorum.”

Annemin, yazdığım flört konulu makalelere dudak bükmesi, belki de tek ortak noktamızdı. İşe ilk başladığımda bu görevi getirilmiştim, çünkü o sırada çalışanlar arasında istikrarlı bir ilişkisi olan tek kişi bendim. Sekiz yıldır aynı yayıncıda çalışıyordum ve birden fazla ayrılık yaşamış olmama rağmen -ben aslında kitaplar, filmler, televizyon dizileri, kısacası popüler kültürle ilgili her şey hakkında yazmak istiyorken- hâlâ aşk hakkında yazıyordum. Teselliyi her zaman hikayelerde bulmuştum ve gerçekten önemseydiğim yegane ilişkiler (kendiminkilerin yanında), ekranıma yansıttıklarımdı.

Annem bu tür yazıları daha değerli bulmuyordu tabii; hayranlar evrenine has takıntılarımı küçümsediğini hiçbir zaman saklamamıştı.

“Seni milyonların faydalandığı çok önemli işinden alıkoyamayacağım, sadece önümüzdeki en az bir ay boyunca seyahatte olacağımı ve telefonumun çekmeyeceğini bilmeni istedim.” Beni özellikle aşağılamak mı istiyordu, bilmiyordum ama her konuştuğumuzda hem beni hem de işimi küçümsemekten hiç geri kalmıyordu. Neyse ki bu çok sık olmuyordu.

“Bir kız okulu daha mı kuracaksın?” Ses tonumun alaycı çıkmaması için çabaladım çünkü, yani, maddi durumu iyi ol-

mayan çocuklar için okul kurmak aslında kötü bir şey değildi ve benim iğneleyici sözlerimi hak etmiyordu. Bu, annemin diğer çocukları hep kendi çocuklarının önüne koyduğu anlamına gelse bile. Şansıma şükrediyor olsam da evde bir annem olması yine de iyi olurdu.

“Evet. Sanırım bana katılmak istemezsin, değil mi?”

“Bazılarımızın çalışması gerekiyor, anne. Bilirsin, faturalarımızı ödemek için.” Onu kızdığını bildiğim için, ne kadar ayrıcalıklı biri olduğunu hatırlatmak adına her fırsatı değerlendiriyordum.

Annem zengin bir aileden geliyordu. Hem de öyle orta sınıf, iyi yapılmış yatırımlarla zenginleşmiş bir aileden falan değil. Petrol parası. Büyük para. Anneme göre dünyayı yok ederek kazanılan ve bu nedenle kötü olan para. Aslında haksız da sayılmazdı. Ailesi vefat edip de bu servet ona miras kalınca, paranın mümkün olduğunca büyük kısmını iyi işlere harcamayı kendine görev edinmişti. Bu da ona kızmayı gerçekten zorlaştıran bir şeydi. Üniversite harcam ve evimin parası dışında, ki bunlar için son derece minnettardım, bana daha fazla bir şey göndermeyi reddediyor, hepsini hayır kurumlarına bağışlıyordu.

Fakat ben hiçbir zaman onun parasıyla ilgilenmemiştim zaten. Ondan bir şey için para istemeye cesaret ettiğim tek zaman da, parayı aslında başkası için istemiştim. Annemin hayat amacına hayrandım ve yaptığı tüm iyilikleri gerçekten görebiliyordum. Ama onun kızı olarak, dünyanın dört bir yanında yardım ettiği çocuklara gösterdiği ilginin sadece küçük bir parçasına sahip olmayı dilerdim. Babamı hiç tanımadığım ve ailemden

başka hiç kimse hayatta olmadığı için dadılar tarafından büyütülmüştüm.

“Lana? Gittin mi?”

Sanki hiç onun yanında olmuşum gibi. Sanki beni istemişti de. Neredeyse gülecektim. “Hâlâ buradayım ama gitmeliyim. Okul konusunda iyi şanslar.” *Seni seviyorum* ya da *kendine iyi bak tatlım* gibi şeyler demeyeceğini bildiğim için cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. İşe doğru giderken arabanın sessizliğinin beni sakinleştirmesine izin verdim.

Neyse ki *Fountain Yolu*’nun⁴ —çalıştığım, adını Bette Davis’in ünlü sözünden alan şık, hipster internet dergisi- ofisi evimden arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı. Los Angeles’ta işe gidip gelme süresi konusunda piyango bana vurmuştu ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Ne yazık ki bugün on dakika bile benim için çok uzun bir süreydi. On dakika, bir gece önce yaşadığım travmatik olayları beynimde tekrar tekrar oynatmam için yeterli bir süreydi. Fakat bu süre, yüzleşmek üzere olduğum, birbirine sıkı sıkıya bağlı, ufak iş arkadaşları grubuma bu ayrılığı nasıl açıklayacağımı düşünmek için yeterli değildi. İş arkadaşlarım parmağım da koca bir pırlanta görmeyi bekliyordu, bu çirkin, akşamdan kalma halimi değil.

Yazar arkadaşlarımdan oluşan ekibimi seviyordum. Gerçekten de onlar bir insanın isteyebileceği en iyi iş arkadaşlarıydı. Ancak editörüm/patronum/CEO’m/danışmanım Natasha

4 Bette Davis’in Hollywood’a gitmek isteyen genç oyunculara tavsiye vermesi istendiğinde, hep en güvenli yolu seçin anlamında söylediği ‘*Her zaman Fountain Caddesi’nden gidin,*’ yanıtına gönderme. (ç.n.)

dışında hiçbirinin eşi veya sevgilisi yoktu ve benim ilişkilerimin gidişatını dinlemek onlar için gerçekten bir hayat amacına dönüşmüş durumdaydı.

“Ne dilediğinize dikkat edin, sürtükler,” diye mırıldandım otoparka girerken. Geniş ve ferah çalışma alanına açılan kapıyı ittim ve içerisinin şüphe uyandıracak kadar sessiz olduğunu gördüm. Odanın ortasındaki uzun beyaz masada ya da etrafa dağılmış küçük masalardan herhangi birinde oturan hiç kimse yoktu. Sadece teknik müdürümüz Ian’ı ve odanın uzak tarafındaki köşelerine sıkışmış birkaç sahne arkası çalışanı gördüm, o kadar. Birkenstock ayakkabılarım cilalı beton zeminde gürültüyle tıkırdıyor, çıplak tuğla duvarlar ve metal havalandırma boruları da sesi kesinlikle emmiyor, hafifletmiyordu.

Konferans odasının kapısı kapalıydı; bu son derece alışılmadık bir durumdu ve midemin sıkışmaya başladığını hissettim. Çantamı boş bir masanın üzerine koydum ve sakinleşmek için birkaç kez nefes alıp verdim. Darağacına gidiyormuşum gibi yavaşça ilerledim ve zümrüt yeşili kapıyı iterek açtım.

Koro halinde, “Sürpriz!” diye bir haykırış duydum, ardından bir sürü kol beni sarıp sarmaladı.

“Tebrikler, gelin hanım!” James’in diğerlerini bastıran gür sesi son yirmi dört saattir yaşadığım rezaletin üzerine, mideme bir yumruk gibi indi.

Günüm, daha beter bir hal alabilir miydi acaba?

En iyi iş arkadaşlarımdan biri olan Tessa ellerimi tuttu ve canımı acıtacak kadar sıktı. Ağlamamak için elimden geleni yapıyordum. Ya da kusmamak için. Bu noktada hangisinin daha iyi (ya da daha kötü) olacağından emin değildim.

Tessa'nın parmakları, üzerinde kesinlikle takı bulunmayan sol elimi yokladı; sanki yeterince dürtüp çimdiklerse ortaya saklı bir elmas çıkacakmış gibi. Sonunda orada ıslıl ıslıl bir yüzük falan bulamayacağını kabul etti, elini gevşetti ve gözlerimin içine baktı. "Ah, tatlım. Ne oldu?"

Onun sözlerinden mi, benim görünüşümden mi, yoksa hâlâ kapının önünde donmuş bir şekilde durduğum gerçeği yüzünden mi bilmem ama odaya bir sessizlik çökmüştü.

"Ayrıldık," diyebildim sonunda. Seth'ten gelen tuhaf mesaj ve annemden gelen sürpriz telefonla birleşince, şu anda sorunlarımın en kötüsü gibi bile gelmiyordu bu. Ama yüksek sesle söylemesi en kolay olanı buydu. "Benden ayrıldı. Beni terk etti."

"Nişan gecenizde mi?" diye haykırdı Corey, sesi o kadar tizdi ki irkildim.

Odada şaşkınlık ve öfke dolu çığlıklar duyuldu, içeride aniden öyle küfürler uçuşmaya başladı ki zaten çok sağlam olmayan olan başım iyice dönmeye başladı.

Sonunda omuzlarıma inen bir çift sert ve sağlam el Tessa'yı bir kenara itti. Natasha'nın beyaz ama bronzlaşmış, kırışksız yüzü benimkinden birkaç santim uzakta duruyordu şimdi. Göz hizama gelebilmek için hafifçe eğilmesi gerekmişti. "Lana. Bu odadaki diğer herkesi görmezden gel ve bana ne olduğunu anlat."

Son derece söz dinleyen bir çalışan olduğum için ağzımı açtım ve restorandan martinilere, beni mahveden sarhoşluğuma ve akşamdan kalmış olmama kadar her şeyi anlattım. Seth'ten gelen mesajı ve onun yüzünden başlayan ikinci alkol dalgasını,

bir de az önce annemle yaptığım görüşmeyi kendime saklamıştım; başkalarının bana acıması konusunda bir sınırim vardı. Kelimeleri kusmayı bitirdiğimde –neyse ki gerçekten kusmamıştım– Natasha beni bir sandalyeye götürüp oturttu.

Bu noktada diğer herkes çoktan oturacak bir yer bulmuştu ve Natasha masanın başındaki yerini alana kadar bir şekilde sessiz kalmayı başardılar. Natasha ayakta durmayı tercih etmişti, hepimizin üzerinde bir kule gibi yükseliyordu.

Corey solumdan, “Ne pislik bir herifmiş,” diye mırıldandı.

Sağımdaki Tessa uzanıp elimi sıktı. “O seni hak etmiyor.”

Dikkatimi Natasha’ya vermeden önce onlara bakarak hafifçe gülümsedim. Nişanlanmadığım için bu toplantıyı tamamen rayından çıkarmıştım ve bana attığı endişeli bakışa rağmen, Natasha’nın büyük sürprizini açıklamak için sabırsızlandığımı biliyordum.

“Eh,” dedi Natasha, keskin hatlı, küt, sarı saçlarını sallayarak. “Bu toplantının böyle başlamasını beklemediğimizi biliyorum ama artık işimize bakmamız gerekiyor. Size tüm büyük haberleri vermeden önce şu sunumları aradan çıkaralım.” Sesi sert ve buyurgandı; onu tanımayan biri işe devam etme isteğinin duygusuzca olduğunu düşünebilirdi. Ama Natasha beni üniversitenin ilk yılında stajyer olarak işe başladığımdan beri tanıyordu, yani daha önce yaşadığım iki ayrınlığa şahit olmuştu ve bu durumda en çok ihtiyacım olan şeyin işime her zamanki gibi devam etmem olduğunu biliyordu.

Başımı hafifçe salladım, sonra dalıp gittim. Beynimin şu anda ekibin sunumlarını ve yeni fikirleri anlayıp sindirmesine

imkan yoktu, o yüzden koltuğuma gömüldüm ve işyerindeki ailemin varlığıyla sakinleşmeye odaklandım.

Tessa son değerlendirme listesini sıralamaya başladı. Benimle aynı zamanda işe başlamıştı ve hayalimdeki pozisyon-
da çalışıyor, kitaplar ve gösteri dünyası hakkında yazılar ya-
zıyordu. Başka biri olsaydı ondan nefret eder ve yok olması
için planlar yapardım ama Tessa gerçek anlamda tanıdığım en
iyi insandı. Parlak kıvıll saçları, çilli beyaz teni ve o muhteşem
zümürüt yeşili gözleriyle mütevazı bir güzelliği vardı.

Tessa ve benden sonra *Fountain Yolu*'nda en uzun süredir
çalışan kişi Rob'du. O bizim spor yazarımızdı, otuzlu yaşları-
nın ortasında, Kore asıllı bir Amerikalıydı ve seksi olmasının
yanında utangaç ve sabırlıydı da. O ve Tessa benim hayali mü-
kemmel çiftimdi, ancak bunu ikisine de asla söyleyemezdik
çünkü utanç ve gizli arzusunun birleşimi yüzünden aniden alev
alabilirlerdi.

Corey beş yıl önce *FY* ofisine ilk girdiğinde, kendimi kötü
hissetmemi sağlamak için işe alındığını düşünmüştüm. Naomi
Smalls gibi bacakları olan, uzun boylu ve sarışın, nefes kesici
beyaz bir kadındı. Aynı zamanda esprili, zekiydi ve birilerine
haddini bildirmeyi iyi bilirdi. Modaya ve sosyal hayata olan
sevgisiyle taban tabana zıt olmamıza rağmen, kısa sürede en
iyi iş arkadaşlarımdan biri haline gelmişti.

Masanın karşı tarafında oturan ve hiç durmadan bana göz
kırpıp gülümseyen James ise ekibin abisiydi. Hem gerçek hem
de mecazi anlamda. Işıl ışıl ela gözleri ve koyu kahverengi bir
teni vardı. Bir doksan beş boyundaydı ve bir defans oyuncusu

gibi yapılıydı, ancak profesyonel bir sporcu gibi görünmesine rağmen, o bizim daimi gurmemiz ve restoran eleştirmenimizdi. Başlangıçta, beni ücretsiz olarak ya da şirket hesabını kullanarak tüm gözde mekanlara götürmesi için onunla takılmaya başlamış olsam da, kısa süre içinde gerçekten de iyi arkadaş olmuştuk.

Masanın etrafında dolaşıp hikayeleri hakkında sunum yaparken ve mevcut projeleriyle ilgili güncellemeleri paylaşırken her birine teker teker baktım. Ne söylediklerini dinlemiyordum, sadece birisinin büyük bir incelikle önüme koyduğu su bardağından küçük yudumlar alıyor ve gülümsemelerinde teselli buluyordum. Midem, yavaş da olsa yatışmaya başlamıştı.

Keşke aynı şeyi kalbim için de söyleyebilseydim.

Natasha'nın sesi iç diyalogumu böldü ve beni saplandığım yerden çekip çıkardım. "Lana, normalde kendini toparlaman ve bana yeni bir sunum yapman için sana bir ya da iki gün verirdim ama..." Bana pek de anlayış dolu olmayan bir bakış attı ve sonunda oturup dile getirmediği beklentilerinin cümlesini tamamlamasına izin verdi. "İhtiyacımız olan müşteri hacmini, ilişkilerle ilgili makalelerinin getirdiğini biliyorsun. Daimi ilişki rehberimizden ne bekleyebiliriz?"

"Vay canına, Natasha, çok erken." Corey kolumu okşadı.

"Sadece ikimizin konuşmasını mı tercih edersin?" Natasha kollarını kavuşturup masaya yaslandı, bakışları beni sıkıştırıyor ve kalbim kırılmış olsun ya da olmasın, işe dönme zamanının geldiğini kesin bir dille söylüyordu.

Başımı iki yana salladım. Şu anda dağılmamamı sağlayan tek şey, etrafımda arkadaşlarımdan oluşuyordu. "Hayır. Ben iyi-

yim. Şu anda tam olarak flört ve ilişki fikirleriyle dolup taşıdığım söylenemez ama iyiyim.” Bu elbette gerçek değildi, hatta gerçeğe yakından uzaktan alakası yoktu. Ama işim uğruna, sevdiğim ve saygı duyduğum bu insanların önünde başımı birazcık da olsa dik tutabilmek için dağılmayacak, kendime hakim olacaktım.

Hatta iş açısından düşünüldüğünde bu aslında iyi bir şey bile olabilirdi. Aylardır, hatta yıllardır flört oyununu –en azından bu konuda yazmayı– bırakmak istiyordum. Tutku duyduğum şeyler hakkında yazmak istiyordum ve ilişkiler konusunda o kadar da tutkulu değildim. Ancak flört ve ilişkiler hakkındaki yazılar her zaman daha fazla tıklanıyordu ve FY’nin de bugünlerde buna fazlasıyla ihtiyacı vardı, ayrıca Natasha’ya hayır diyebilecek durumda değildim. Belki de müstakbel nişanlım tarafından terk edilmemin iyi tarafı, sonunda gerçekten yazmak istediğim türden görevler almak olurdu.

“Harika bir şey bulacaktır. Her zamanki gibi.” Bu muhtemelen Tessa’nın, Natasha’ya karşı çıkmaya en çok yaklaştığı andı ve çekingen, insanları memnun etmek için elinden geleni yapan arkadaşşımdan gelen bu jest, hırpalanmış, yaralı kalbimi rahatlattı.

“Araştırmamı istediğin bir konu var mı?” Natasha’nın yüzündeki ifadeden tam olarak ne yazmamı istediğini anlayabiliyordum. Şimdiden on adım öndeydi, sadece sormamı bekliyordu.

“Aslında var.” Sırtını iyice dikleştirdi ve şık gri blazer ceketinin zaten kırışksız olan önünü düzeltti. “Benimle yalnız görüşmek istemediğine emin misin?”

“Eminim.” Kelimeler hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkmıştı. Çünkü Natasha’nın gözlerindeki o bakışı biliyordum. Bir planı vardı. Muhtemelen hoşuma gitmeyecek bir plan.

“Yalnız olmak hakkında yazmanı istiyorum.”

“Pekalaaa?” Kalp kırıklığımı tüm Los Angeles şehrinin ve internetin görmesi için ortaya dökcek olmam haricinde, kulağa o kadar da korkunç gelmiyordu. Kesinlikle kendim için seçeceğim türden bir görev değildi bu ama yalnızlık hakkında yazmak beni ilişki meselesinden küçük de olsa bir adım uzaklaştıracaktı. Belki de bu atmam gereken bir ilk adımdı bu.

“Ve yalnızlık, bekarlık meselesi...” Bana sert bir bakış attı. “Bu, senin de öyle kalmanı gerektiriyor.”

“Sana bunu yaptırabilir mi?” diye mırıldandı yanımdan Corey.

“Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim.” İç organlarımin yer değiştirmek üzere olduğunu göstermemek için elimden geleni yaparak, mümkün olduğunca düzgün ve dengeli kelimeler seçmeye çalışıyordum. Sadece okuyucularımız ve dünya karşısında çırılçıplak kalma –mecazi anlamda– düşüncesi değil, aynı zamanda kayda değer bir süre boyunca yalnız kalma fikri de beni dehşete düşürmüştü.

“Okurlarımızla yakın bir bağ kurmayı başardın ve bence daha içe dönük bir proje, sitemiz için gerçek bir çıkış noktası olabilir; kişisel olarak senin için ne kadar iyi olabileceğinden bahsetmiyorum bile.” Natasha öne doğru eğilerek diğer herkesi bu konuşmanın dışında bıraktı. “Seni önemsediyimi

biliyorsun Lana, üstelik sadece bir çalışan olarak da değil. Senin gibi muhteşem birinin neden buna razı olduğunu bile sorgulamadan, bir vasat sevgiliden diğerine atlayışını izleyip duruyorum.”

Corey, bunun özel bir konuşma olduğu yanılsamasını ortadan kaldırarak “Bu doğru,” diye araya girdi.

“Teşekkürler?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sandalyeme gömüldüm. Natasha’nın sözlerini kulak arkası etmek bana şu an gerçekten çok cazip geliyordu ve bunlar, May’in daha önce söylediklerinin aynısı olmasaydı bunu yapabilirdim de. Fakat bir ilişki içinde olmayı seviyor olmam bende bir sorun olduğu anlamına gelmiyordu ki. Ben sadece düzenli bir erkek arkadaşına sahip olmanın rahatlığını ve güvenliğini seviyordum. Bir destek sistemim ve her tatilde gidebileceğim bir yer olması hoşuma gidiyordu. Bu o kadar kötü bir şey miydi?

James sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi, “Bazen hiç erkek arkadaşının olmaması, boktan bir erkek arkadaşının olmasından daha iyidir,” deyiverdi.

Cılız bir itirazla, “Hepinizin boktan erkek arkadaşları oldu,” diye mırıldandım.

“Evet ama biz onları senin kadar uzun süre yanımızda tutmuyoruz.” Corey acı sözlerinin üzerine tatlı bir gülümseme kondurdu.

Başımı eğdim, sanki bu bir şekilde gözyaşlarımı geri itebilecekmiş gibi kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum. Onların benim arkadaşım olduğunu ve beni sevdiklerini biliyordum, fakat hayatımdaki herkesin benim ilişkiler konusunda

tam bir facia olduğumu düşündüğünü duymak durumu daha iyi hale getirmiyordu.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Natasha sonunda konuştu. “Patronun olarak ben, seri tek eşlilik serüveninden sonra bekar hayatını keşfeden birine dönüşürken yaşadıklarını okumanın büyüleyici olacağını düşünüyorum. Yepyeni bir kitleye ulaşabilirsin. Yapabileceğin, deneyebileceğin ve... yazabileceğin onca şeyi bir düşün.” Kalemimi defterine vurdu. “Danışmanın ve arkadaşın olarak, bunun yapman gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Başka bir uzun vadeli ilişkiye başlamadan önce kendini tanımak için bu fırsatı değerlendir.”

“Çünkü eğer kendini sevemezsen başkasını nasıl seveceksin ki?” Corey sanki *Drag Race*’in’ bir bölümündeymiş gibi iki elini birden havaya kaldırmıştı. “Buna amin deyin!”

Kimseden cevap gelmedi ama Corey’nin sözleri hafifçe gülümsememi sağladı.

Bir sessizlik daha oldu ama bu seferki boğucu değil, düşünce dolu bir sessizlikti.

Yani Natasha tam olarak haksız sayılmazdı. Seth Carson on dört yaşındayken bana çıkma teklif ettiğinden beri bir ilişkiler dizisinin içindeydim. O zamandan beri, bir erkekten ayrılıp yeni biriyle çıkmam arasında birkaç haftadan fazla zaman olmamıştı ve genellikle bana ilk kim ilgi gösterirse ona bağlanmıştım.

Yine de uzun bir süre yalnız kalma fikri bana ürkütücü geliyordu. Hatta biraz korkutucu. Kendi başıma ne yapacaktım ki?

5 Ünlü *drag queen*’i RuPaul’un hazırlayıp sunduğu, yarışmacıların drag yıldızı olmak için yarıştığı realite şovu. (e.n.)

Natasha, “Pek çok şey,” diye yanıtladı, sanırım son kısmı yüksek sesle söylemiştim. “Bir kursa yazılabilirsin.”

“Ya da bir yerde gönüllü olabilirsin,” diye önerdi Tessa.

“Ya da tek gecelik ilişki yaşayabilirsin.” Bunu Corey söylemişti ama grubun geri kalanı hemen başlarını sallayarak onayladılar.

“Ne yani, tüm bunları yaptığımda –bu arada tek gecelik ilişkiyi yaşayacağımı falan söylemiyorum– sihirli bir şekilde yeniden ilişki yaşamaya hazır mı olacağım?” Sanırım bir yerlerde gönüllü olabilirdim ya da bir kursa gidebilirdim. Fakat bir köşe yazısı uğruna bir yabancıyla yatmayacağım kesindi.

“Onun gibi bir şey.” Natasha not defterini kapatarak bu toplantıyı bitirmek üzere olduğunu belli etti. “Ve belki de bu arada, neden bu tür ilişkilere yöneldiğini anlarsın.”

“Aaa, terapi! Terapiyi de kesinlikle listeye ekle.” Corey dirseğiyle beni sertçe dürttü.

Natasha şükürler olsun ki boğazını temizleyerek bu sohbete bir son verdi. “Pekala, sunumlar ve görevler konusunu hallettiğimize göre, sıra büyük haberde.”

Hepimiz koltuklarımızda sırtlarımızı dikleştirdik. Natasha son birkaç haftadır böyle bir duyuru yapacağını ima ediyordu ama hiçbirimizin bunun ne olabileceğine dair bir fikri yoktu. Emekli olmaya ve bizi başka birinin ellerine bırakmaya karar vermemiş olması için dua ediyordum çünkü şu anda başka bir ayrılığı kaldırabilir miydim, bilmiyordum.

Natasha ellerini sertçe birbirine vurup kapalı tabletinin üzerine koydu, koyu kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“FY satıldı.” Sanki muhteşem bir tepki bekliyormuş gibi duraksadı ama odada çıt çıkmıyordu. “*Los Angeles Chronicle* siteyi satın aldı, artık onların çatısı altında faaliyet göstereceğiz.”

Bunun iyi haber mi yoksa kötü bir haber mi olduğunu anlamak için arkadaşlarımla yüzlerini taradım ama hepimizin yüzünde aynı şaşkın ifade vardı.

Sonunda Corey ağzındaki baklayı çıkardı. “Yani kovulacak mıyız? Bu ne anlama geliyor tam olarak?”

Natasha arkasına yaslandı. “Hayır, kimse kovulmayacak... en azından şimdilik. Şu an için pek bir değişiklik olmayacak.” Yarım saniye kadar duraksadı. “Ama uzun vadede, bazılarınız için *Chronicle*’da yazma fırsatı doğabilir.”

Bu olası iyi haberle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Natasha, günün birinde *Chronicle* gibi bir gazetede yazmak istediğimi çok iyi bildiği için bana bakmıyordu. “Bu aynı zamanda, en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca, potansiyel bir *Chronicle* çalışanına ev sahipliği yapmamız gerektiği anlamına geliyor.”

James yüzünü buruşturdu. “*Chronicle*’ın yeni eğitim sahası falan mı olacağız yani?”

Natasha’nın dudaklarını çevreleyen deri gerildi ve onun da sırf başka bir yayın organında çalışabilsinler diye yazarlara danışmanlık yapma ihtimalinden pek hoşlanmadığını anladım. Ama konuştuğunda sesi ölçülü ve sakindi. “Ben öyle düşünmüyorum. Bu örnekte işler yolunda gitti. Biz kadromuzu genişletmek istiyorduk ve onlar da bir yaşam tarzı markasında çalışıp çalışamayacağını görmek için bir haberciyi denemek istediler.”

“Peki söz konusu kişi bize ne zaman katılacak?” Corey soruyu masum masum sormuştu ama ofise yeni birinin geleceğini duyunca neşelendiğini biliyordum.

Natasha, Cartier marka saatine baktı. “Sanıyorum ki şimdi...”

“Herkes merhaba, Tanrım, ilk günümde geç kaldığım için çok özür dilerim. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ama burada trafik gerçekten de korkunçmuş.”

Benim dışımda herkes sandalyesinde dönüp kapıya baktı.

Ama ben hareket edemiyordum.

Çünkü bu sesi tanıyordum.

Uzun zaman sonra sakinleşmiş olan midem aniden doksanların metal konserlerindeymiş gibi zıplamaya başladı. Sesler etrafımda dönüp duruyordu, fakat bir kabus sisinin içindeydim sanki ve kelimeleri bir türlü seçemiyordum.

Arkamı dönecek cesareti bulduğumda, damarlarımda dehşete benzer bir şey dolaşıyordu; en kötü korkularımın gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum.

Çünkü oradaydı işte. Tam kapının ağzında. Benim ofisimin toplantı odasının kapısında. Koridordan gelen altın rengi bir hale onu sanki Kaptan Amerika’yımış gibi çevrelemişti.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, kendimi iterek sandalyemden kalktım. Keşke bu bir film sahnesi olsaydı, zarif bir şekilde dönerken saçlarım arkamda dalgalansaydı. Üzerimde tayt ve eski bir tişört olmasaydı, yüzümde tek bir makyaj zerresi bile olmadan, göz kamaştırıcı ve muhteşem olsaydım; bir de tam karşımda bana üfleyen bir rüzgar makinesi olsaydı; bir insan yıllar sonra ilk kez eski sevgilisiyle karşılaştığında böyle olmalıydı.

Seth Carson.

Beni bırakıp giden adam. Hem de iki kez.

Gerçek ben ayağa kalkıp sendeleyerek dizlerimin üzerine düşerken, kafamdaki film aniden karardı. “Burada ne halt ediyorsun?” demeyi başardım, yüzümün önünde bir çöp kutusu belirdiği anda. Tam zamanında belirmişti açıkçası çünkü saniyeler sonra midemdekilerin tamamını çıkarmaya başladım.

3

*En beklemediğiniz anda eski sevgilerinize
rastlamaktan daha kötü bir şey var mıdır?*

–Lana Parker, “Kırık Bir Kalp Nasıl Hayata Döner”

YAVAŞÇA, BELLİ BELİRSİZ, ESKİ BİR RADYONUN AYARLANARAK parazitinin azalması gibi kendime geldim. Serin bir el sırtıma yavaş ve rahatlatıcı daireler çiziyordu. Etrafımda bir ses bulutu vardı ama kimin konuştuğunu anlayamıyordum. Son bir kez daha öğürdüm ve her şey netleşti.

“İyisin, iyisin.” Tessa’nın rahatlatıcı fısıltıları ve sırtımda daireler çizen eli aynı ritimdeydi.

Topuklarımın üzerine oturup sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Ben iyiyim.”

Görünüşe göre Tessa, şu anda benim yakınımda bulunacak kadar cesur olan tek kişiydi. Diğer herkes odanın diğer ucuna kaçmıştı. ‘Herkesin’ arasında, kismama neden olan eski sevgi-

limin de olduğunu varsayıyordum ama başımı çevirip bakmaya korkuyordum.

Midemdekileri çöp kutusuna boşaltma işinin sona erdiği belli olunca Natasha yanıma geldi, dirseğimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. “Millet, hadi gidip üretken bir şeyler yapın,” diye buyurdu. Kimsenin bunu ikinci kez duymaya niyeti yoktu.

İş arkadaşlarım –sözde arkadaşlarım– mide bulantımdan sorumlu adamla birlikte kapıya doğru koşturdu.

Natasha eski sevgilime dik dik baktı. “Seth. Beş dakika içinde ofisimde görüşelim.”

Ona bakmayı reddederek gözlerimi yerden kaldırmadım.

Natasha beni koridorda yönlendirerek, aslında sürükleyerek ofisin tuvaletine götürdü; neyse ki bu gibi durumlar için orada bir tepsi malzeme vardı, ancak bunun gibi bir durumun daha önce hiç gerçekleşmediğini tahmin ediyordum.

Ağzımdaki kötü kokunun ve kuruluğun geçtiğini hissedene kadar dört kez gargara yapmak zorunda kaldım. Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra, ne olur ne olmaz diye ıslak cildimi makyaj temizleme mendiliyle sildim. Mendili çöpe atarken gözüm beyaz mermerin üzerinde duran tombul vazoya takıldı. Vazoda tek bir ayçiçeği vardı; elim istemsizce kaburgalaruma gitti, sanki kanamayı durdurmaya çalışır gibi ince derime bastırdım.

Seth bana hep ayçiçeği alırdı.

İlk ‘randevumuzun’ olduğu gece yüzünde gördüğüm gurur dolu gülümsemeyi asla unutmayacaktım. Elinde sapsarı, tek bir çiçekle kapıma gelmiş ve onu kendisinin yetiştirdiğini defalarca söylemişti. Onu bir su bardağının içine koymuştuk çün-

kü vazonun nerede olduğunu bilmiyordum ve annem de şehir dışındaydı. Birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca bana bir kez bile başka türden çiçek almamıştı.

Uzun bir süre boyunca, ayrıldıktan sonra bile, ne zaman bir ayçiçeği görsem yüzümde hüzünlü bir gülümseme belirmişti. O sapsarı yaprakların görüntüsü lise aşkımin mutlu anılarını canlandırıyordu. Sevdığım ilk oğlan.

Ama şimdi evrenin yaptığı, kötü bir şaka gibi geliyordu. İki yıl önce lisenin mezunlar gününde yaşadığımız talihsiz olaydan sonra, artık ne zaman o lanet tomurcuklardan birini görsem midem bulanıyordu. Suçlu çiçeği vazosundan çekip yapraklarını tek tek koparma arzusuyla dolup taşıyordum ama sanırım kendimi bugün yeterince küçük düşürmüştüm.

Dağınık topuzumu elimden geldiğince düzelttim ve birazcık bile profesyonel görünebilmek umuduyla aynada zavallı halime baktım; bir yandan bunun nasıl olabildiğini anlamaya çalışıyordum.

Seth Carson buradaydı. Los Angeles'ta. *Fountain Yolu*'nda. Benim işyerimde. İkinci evimde.

İki yıl önce o otelin balo salonundan çıkarken, onu bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum. Buraya gelmesini hiç mi hiç beklemediğim kesindi. Batı Yakası'nın benim bölgem olduğunu onun kafasına iyice sokmuş olduğumu sanıyordum. Benim bölgemdi burası.

Natasha kapı pervazına yaslandı ve gözlerimiz aynadaki yansımamızda buluştu.

"Biliyor muydun?" Mazimizi bildiği halde yine de Seth'i

buraya getirdiğine inanamayarak cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

“Ne bilmem gerektiğini bile bilmiyorum ki.” Yüzümdeki şaşkınlığı görünce iç geçirdi. “Belli ki bu Seth Carson’la ilk karşılaşman değil.”

Başımı salladım ve bu hareketin midemi artık bulandırmadığını fark edince rahatlardım. “Lise boyunca çıkmıştık. O benim...” Cümleyi ergenlik öfkesi dolu bir küfürle devam ettirmek istiyordum ama ondan ne kadar nefret etsem de bu haksızlık olurdu ve doğru da olmazdı.

Acı dolu bir sessizlikten sonra nihayet, “O benim her şeyimdi,” dedim.

Natasha bana mendil uzatınca yanaklarımdan gözyaşları aktığını fark ettim. “Ve yürümedi.”

Kalbim kadar yaralı ve kan çanağı gibi kıpkırmızı olup olmayacaklarım umursamadan, önce hafifçe kuruladığım gözlerimi ovuşturmaya başladım. “Hayır, yürümedi.”

“Anladığım kadarıyla ayrılık senin değil de onun kararıydı, öyle mi?”

Başımı salladım, sanki bu konuşmayı bitirmek ister gibi yüksek sesle burnumu sildim.

“Dur tahmin edeyim, o zamandan beri de bu uzun dönemli ilişkileri yaşıyorsun, değil mi? Üstelik kesinlikle senin için doğru olmayan erkeklerle?” Natasha bana sanki hayatımın son dönemini bir nefeste özetlemiş gibi baktı. Benim hoşuma gitmeyecek kadar doğrudan konuşuyordu.

Ama gerçeği inkar edemezdim. “Evet.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, ıslak olup olmadığını kontrol ettikten sonra lavaboya eğildi. “Peki Seth ayrılığa nasıl tepki verdi? İşi yüzünden o kadar çok seyahat ediyorken ciddi ve uzun vadeli bir ilişki yürütmenin kolay olmadığını tahmin ediyorum. Yolda geçen bir hayat, ilişkiye bağlılık ve istikrar açısından pek de iyi değildir herhalde.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Duyduğuma göre, ben kitaplar konusunda nasıl maymun iştahlıysam, o da kadınlar konusunda öyleymiş. Eskilerin dediği gibi, her limanda bir sevgilisi varmış.”

“Yani tek eşli olduğu söylenemez, değil mi?”

Gözkapaklarımın altını sildim. “Söylentiler doğruysa, evet.” Birilerinin bana Seth hakkındaki dedikoduları vermesi için epey zaman geçmesi gerekmişti ve onları duyduğum anda, hiç duymamış olmayı dilemiştim. Hayatına devam ettiği için onu suçlayamazdım –kesinlikle suçlamıştım– ama başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi her zaman canımı yakmıştı. Keyifsiz bir günümdeysem hâlâ da canımı yakıyor olabilirdi.

Natasha bir an tereddüt etti ama nazik davranıp çenesini tutmak hiç huyu değildi ve benim gözyaşlarım bile bunu değiştirmeyecekti. Daha önce de değiştirmemişti. “Sen akıllı ve başarılı bir kadınsın, Lana. Ayrılmanızın üzerinden on iki yıl geçmiş...” *Neden onu hâlâ unutamadın*, sorusu dillendirilmiş olsa da ima edilmişti.

Şu anda tüm o dramatik destanı uzun uzun anlatabilirdim ama bunu yapacak enerjim olduğunu sanmıyordum. “Evet, biliyorum. Bir süre iyiydim ama okulun onuncu yıl buluşmasında bir daha... karşılaştık. Sonu iyi olmadı.”

Başka bir şey söylememeye kararlıydım, ona sadece acımı haklı çıkaracak kadarını anlatacaktım.

“Siz çocuklar günün birinde beni öldüreceksiniz.” Natasha iç geçirdi. “En azından onunla aynı odada oturabilir misin?”

Boyum uzun görünsün diye sırtımı iyice dikleştirdim, dağınık saçlarıma ve kızarmış gözlerime son bir kez dokundum. “Elbette oturabilirim.” Görünüşüme rağmen ben bir profesyoneldim.

“Güzel. O zaman benimle ofisimde buluş. Şimdi birini aramam gerekiyor.” Natasha gözlerinde kurnaz bir pırıltı, başıyla kapıyı işaret edince gidebileceğimi anladım.

Banyodan Natasha’nın ofisine kadar olan yirmi metrelik yolu olabildiğince uzun sürede, yavaş yavaş yürüdüm. Ofisin kapısı ardına kadar açıldı ve Seth masasının önündeki safır masası kadife koltuklardan birinde oturuyordu. Onu arkadan inceledim ama kafasının arkasından pek de bir şey anlayamadım.

Sanki ani bir hareket yapmadığım sürece Seth beni fark etmeyecekmiş gibi yavaş hareketlerle, sessizce odaya süzıldüm. Gözlerimi onun tam karşısındaki duvara diktim.

Sessizlik boğucuydu.

“Parker.”

Sessizliği ilk bozanın o olması içimde kısa süreli bir heyecan dalgası yarattı. Ama kısa sürdü çünkü dudaklarından soyadımın döküldüğünü duymak beni artık etkilemiyor olmalıydı.

“Seth.”

“Sen yüzüme bile bakmazken birlikte çalışmak çok zor olacak galiba.”

Soğuk bir kahkaha attım. “Yo, birlikte çalışmayacağız.”

İç geçirdi, bakmasam da gözlerini devirdiğini anlayabiliyordum. “Bu ideal bir durum değil, anlıyorum. İnan bana, benim planım da hiç böyle değildi. Ama artık buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ondan rica edersem Natasha seni burada çalıştırmaz.” Kelimelerin hissettiğimden daha fazla kendinden emin çıkmasına çabalamıştım. Natasha’nın çalışanlarına öncelik verdiğini düşünmek hoşuma gidiyor olsa da eninde sonunda bu bir işti ve Seth’i eğitme emri yukarıdan –hem de tamamen yenilenmiş olan yukarıdan– gelmişse, bundan kaçış olduğunu sanmıyordum. Bunu Seth’e söylemeyi kesinlikle düşünmüyordum elbette.

“Eh, bu pek de Natasha’nın elinde olan bir şey değil.”

En sonunda başımı çevirip ona baktım. Bana baktığını gördüğümde tepki vermemek için kendimi zor tuttum, masmavi gözlerinde hâlâ her zaman istediğini elde eden o ergen çocuğun ukala ve muzaffer bakışları vardı. Onu tepeden tırnağa süzmek, liseden beri giydiği spor ayakkabı, bol kot pantolon ve tişörtten oluşan üniformasıyla alay etmek istiyordum. Ama artık göz göze geldiğimize göre gözlerini kaçırın kişi olamayacağımı biliyordum.

Eskiden bu gözleri raflarımı dolduran yüzlerce kitabı okuduğum gibi okuyabilirdim, fakat şimdi hangi duyguları sakladıklarını bilmiyordum. Zihnimde dönenleri anlayamamış diye ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştım. Yine de yüzümden açıkça öfke okunduğundan emin gibiydim.

Bir kez bile kırpmadığım gözlerimin kurumaya başladığını hissettiğimde Natasha ofise girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Kulak misafiri olmak umuduyla dışarıda beklediklerini bildiğim grubun geri kalanının koro halinde homurdandığını duyabiliyordum.

Natasha kocaman, beyaz, deri koltuğuna oturdu, parmaklarını birbirine geçirip şeffaf masasının üzerine koydu.

Sırtımı dikleştirdim, bakışlarımı Seth'ten ona çevirdim. Göz ucuyla onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. Yalaka seni.

Natasha bir bana bir ona bakarak kendi içinde bir değerlendirme yaparken tek kelime etmedi. Sonunda boğazını temizledi ve Seth'e döndü. "Lana bana ikinizin birbirinizi uzun zamandır tanıdığınızı söyledi."

"Evet, hanımefendi." Seth 'yetişkinleri en çok etkileyen' sesiyle konuşmuştu.

Natasha dudaklarını hafifçe büktü –kendisine hanımefendi denmesinden nefret ederdi– ama bunu ona söylemedi. "Peki o zaman. Hadi başlayalım, olur mu?" Yanıt vermemizi beklemedi; sesindeki tını bana tanıdıktı, yani bundan sonra olacak şeyler kimsenin hoşuna gitmeyecekti. "Seth, *Chronicle*'a geçmeden önce bir çeşit deneme sürüşü için bana yollandın, doğru mu?"

Seth başını salladı; bu sefer bir şey dememiş ve 'hanımefendi' hatasını tekrarlamamıştı. Her zaman sezgileri kuvvetli olmuştu zaten.

"Lana, flört ve ilişkiler dünyasından kopmak için fırsat kolluyordun, doğru mu?"

“Evet.” Bir umut kırıntısı bekleyerek ellerimi kucağımda birleştirdim, ikisinin de parmaklarımı ne kadar sıkıttığını görmesini istemiyordum. Önüme altın bir fırsatın çıkmak üzere olduğuna dair herhangi bir ipucu bekliyordum.

“Ve benim de şirketin yeni sahiplerine bu sitenin tıklanmaya ve en önemlisi reklam parası getirmeye devam edebileceğini kanıtlamam gerekiyor.” Öne doğru eğildi ve gözlerinde şeytanca bir parıltı belirdi. “Şimdi yapacağımız şey şu: ufak, dostça bir yarışma.”

Göz göze gelme yarışmamız yarıda kesildikten sonra ilk kez Seth’e baktım. O da soran gözlerle bana bakıyordu ama ben sanki hâlâ sözsüz de iletişim kurabiliyormuşuz gibi davranmamaya karar vererek tekrar Natasha’ya döndüm.

“Ne tür bir yarışma?” Hevesli görünmeye çabalamak gibi bir derdim yoktu hiç.

Natasha’nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve açıkçası geçen hafta yaptırdığı botoksa rağmen yanaklarının bu kadar hareketli olmasından epey etkilendim. “Bir randevu yarışması.”

Seth hemen, “Kesinlikle olmaz,” dedi.

Ben de aynı anda, “Yok artık,” dedim.

Bu kez ona ters ters baktım, çünkü bu kadarı da fazlaydı artık.

“Sakin olun. Birbirinizle çıkmayacaksınız.”

Dudaklarımın arasından sessiz bir rahatlama soluğu çıktı ama Natasha’yı, gerginliğimi korumam gerektiğini bilecek kadar tanıyordum.

Seth, sanki bir soru sormak için izne ihtiyacı varmış gibi elini hafifçe kaldırdı. Teknik olarak, henüz bir çaylak olduğu için bunu yapması gerekiyordu.

Natasha onu görmezden geldi. “Lana, sen seri bir tek eşlisin. Seth, sen de seri bir flörtçüsün.”

Seth öfkeyle kekelemeye başladı. “Affedersin? Benimle daha beş dakika önce tanıştın, aşk hayatım hakkında ne biliyor olabilirsin ki?”

Natasha ona hançer gibi keskin bir bakış fırlattı. “Yanırlıyor muyum?”

Seth’in ağzı birkaç kez açılıp kapandı, fakat asla iyi bir yalancı olmamıştı. “Şey... hayır.”

“Tamam, güzel. Buradaki potansiyeli bir düşünsenize. Siz iki eski sevgilisiniz, daha lisedeyken çıkmaya başlamışsınız ve trajik ayrılığınızdan sonra...”

“Ben buna tam olarak trajik demezdim,” diye mırıldandım.

“...trajik ayrılığınızdan sonra, her ikiniz de kalp kırıklığınızı farklı şekillerde ortaya koymuşsunuz.”

“Benim kesinlikle kalbim falan kırılmamıştı,” diye ısrar etti Seth.

Natasha sanki bizi duymuyormuş gibi konuşmaya devam etti. “Şimdi, on iki yıl sonra tekrar bir araya geldiniz ve sonunda sorunlarınızla başa çıkmaya hazırsınız. Lana, sen hayatını kendi başına yaşamayı öğrenmelisin. Seth, senin de gerçek bir ilişki bulup ona bağlı kalman gerek.”

İkimiz de aynı anda, “Öyle bir şey yapmama gerek yok,” dedik.

Natasha'nın bakışları Seth'le benim aramda birkaç kez gelip gitti. "Ama yapacaksınız. Seth, habercilik alanındaki çalışmalarınla tanınıyor ve saygı görüyorsun ama *Chronicle*'ın zaten bir haber ekibi var. Oraya girmek için şansını yaşam tarzıyla ilgili yazılarda denemelisin; FY'deki bu süreç, bunu yapabilecek yeteneğe sahip olduğunu kanıtlaman için bir fırsat. İkiniz de profesyonelsiniz, iyi bir hikayeyi gördüğünüzde tanırırsınız." Natasha'nın gözlerinde resmen dolar işaretleri yanıp sönlüyordu. "Bunun ne kadar büyük bir iş olabileceğini bir düşünün. İkiniz için de."

"Diyelim ki bunu kabul ettim –ki edeceğimi söylemiyorum– burada tam olarak neden bahsediyoruz? Gerçek bir yarışma mı olacak bu? Bu ne anlama geliyor peki? Şartlar nedir? Kurallar? Ödül?" Seth koltuğunda biraz öne doğru eğildi.

Natasha başını sallayarak, sanki kendisi de bunların cevaplarını bulmaya çalışıyormuş gibi Seth'in sorularını not aldı.

"Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü ödül ne olursa olsun, ben bunu yapmayacağım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sandalyeme gömüldüm.

"Ödül, *Chronicle*'da kendi köşen olması olsa bile mi?" Natasha parmaklarını birleştirip çenesini ellerinin üzerine koydu.

Patronum ve danışmanım bana hem hayalimdeki işi teklif ediyor hem de bunu bana karşı kullanıyordu.

Şaşkınlıktan dilimin tutulmasını konuşmaya devam etme fırsatı olarak değerlendirdi. "Ayrıntılar üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor ama düşündüğüm şey şu: Her biriniz diğerinin tamamlaması için on görevden oluşan bir liste hazır-

layacaksınız. Lana, senin Seth'e vereceğin görevler onu uzun vadeli bir ilişkiye hazır olmaya itecek."

Tamam, yalan söylemeyeceğim, Seth'e işkence etme yolları bulma düşüncesi kulağa son derece cazip geliyordu.

"Seth, senin de Lana için hazırladığın listede onu bekarlığı, yalnızlığı keşfetmeye ve hayatını kendi şartlarına göre yaşamaya zorlayacak görevler olmalı."

Seth bana bakarak neşeyle gülümseyince midem kasıldı.

"İkiniz de her hafta bir görevi tamamlayacak ve cuma günleri yayınlayacağımız bir makale yazacaksınız. Kazananın *Chronicle*'da kendi köşesi olacak ve ne isterse onu yazacak."

Seth, sanki bu işi yapmayı gerçekten düşünüyormuş gibi, biraz fazla coşkulu bir sesle, "Kazananı kim seçecek?" diye sordu.

Natasha başını yana eğdi. "Detayları sonra hallederiz ama bırakalım da kazananı okurlar belirlesin. Ne de olsa bizim hedef kitlemiz onlar, değil mi?"

Bu kez neşeyle gülümseme sırası bendeydi. Okurlarımız beni zaten tanıyor ve bildiğim kadarıyla seviyordu, bu da saha avantajının bende olduğu anlamına geliyordu.

"Sorusu olan?" Natasha bize soru sormamız için zaman bırakmamıştı, zaten bu noktada beynim bir tanecik soru bulabilecek kadar bile çalışmıyordu. Son yirmi dört saatin olayları beni her şeyin yalan olduğu ve önemsiz görüldüğü garip bir ruh haline sürüklemişti.

"Güzel. Haftanın sonu geldiği ve hepimiz hareketli bir gün geçirdiğimiz için" –Natasha duraksadı, bana yumuşak bir ba-

kış attı– “size bir iyilik yapacağım ve listelerinizi posta kutuma göndermeniz için size salı sabahına kadar süre vereceğim.”

Salı sabahı. Bu, Seth’e en iyi nasıl işkence edeceğimi düşünmek ve hiç istemediğim şekilde, davetsizce bölgeme girmesinin hesabını ona ödetmenin bir yolunu bulmak için üç günüm olduğu anlamına geliyordu.

İkimizle de işi bitmiş olan Natasha, elini sallayarak bizi odasından kovaladı.

Kapıdan çıkarken Seth’e sürünerek geçtim. “Benimle tanıştığın güne pişman edeceğim seni.”

Homurdandı. “Zaten pişman olmadığımı kim söyledi ki?”

Ağzım açık kaldı ve son derece nahoş, öfke dolu bir ses çıkardım.

Seth yanımdan geçip doğruca ana ofis kapısına, oradan da otoparka yöneldi.

Ben de kaçmayı çok isterdim ama Natasha’nın kapısı arkamdan kapandığı anda, çılgına dönmüş iş arkadaşlarımla oluşturduğu küçük kalabalık tarafından kuşatıldım.

Corey kolumu yakalayıp telaşla sarstı. “Az önce ne oldu öyle?”

4

*Herhangi bir kalp kırıklığı durumunda yapılacak en
iyi şey arkadaşlarınıza yaslanmaktır*

-Lana Parker, "Kırık Bir Kalbi İyileştirmenin On Yolu"

EKİP BENİ OFİSİN ORTASINDAKİ UZUN, BEYAZ ORTAK ÇALIŞMA masasına doğru sürüklerken karşı koyma zahmetine girmedim bile. Corey önce beni bir sandalyeye ittirdi, sonra da yanımdaki masaya oturdu. Diğerleri sandalyelere oturmuşlar, meraklıdan düpedüz şehvetliye varan çeşitli yüz ifadeleriyle beni izlemeye başlamışlardı.

Corey ağzını açtı ama Tessa ona bir bakış atınca hemen geri kapattı.

Sağ tarafımdaki Tessa sessiz ve sakince, "Lana, iyi misin?" diye sordu.

Ona baktım, yemyeşil gözleri nezaket ve şefkat doluydu. Birden kahkahalara boğuldum. Bu boktan günde ikinci kez,

kontrol edemediğim kahkahalar beni ele geçiriyordu. Sandalyemi geriye itmek zorunda kaldım çünkü gülmekten iki büküm olmuşum.

Hıçkırıklara dönüşmek üzere olan kahkahalarımı nihayet kontrol altına aldığımda “İyi miyim?” diye tekrarladım. “Bir bakalım. Önce dört yıllık erkek arkadaşım, ben evlenme teklifi beklerken beni terk etti. Sonra üniversite birinci sınıftaki aptal bir sokak partisinden beri hiç olmadığım kadar sarhoş oldum. Sonra, bu sabah, bu akşamdan kalmalıkla, diğer eski erkek arkadaşımın artık yeni iş arkadaşım olduğunu öğrenerek beynimden vurulmuşa döndüm.” Bununla bittiğini sanmasınlar diye iki elimi de havaya kaldırdım. “Ve ŞİMDİ –lütfen siz de bunu büyük harflerle duyun– beni gerçekten önemseydiğini düşündüğüm patronum, *Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir* tarzı sikimsonik bir flört yarışında eski sevgilimle karşı karşıya gelmemin harika bir fikir olduğuna karar verdi.”

İçeride çık çıkmıyordu.

“Yani, o zaman iyi değilsin, öyle mi?” James bu alaycı soruyu, arsız bir gülümseme eşliğinde sormuştu.

Başımı masanın üstüne bıraktım, kafatasımdan gelen takırtı yorgun bedenimin geri kalanında yankılandı.

“Pekala. Adım adım gidelim, olur mu?” Tessa’nın sakin ve ölçülü sesi, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. “Sanırım dün geceki teklifin ayrılığa dönüşmesi fiyaskosunun üstünü çizebiliriz, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandım masanın soğuk beyaz yüzeyine doğru. “Sorunlarımın gerçek anlamda en küçüğü bu.”

“Tamam. Şimdi sıra iki numaralı eski erkek arkadaşta.”

“Bir dakika, Seth Carson senin eski sevgilin mi?” Rob sesindeki şaşkınlığı gizlemeye bile çalışmamıştı.

Doğrulup ona ters ters baktım. “Neden onun adını sanki LeBron James’miş gibi söylüyorsun?”

Kendini savunmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Yani bir Kral James değil ama adam harika bir gazeteci.”

“Evet, ama aynı zamanda da koca bir pislik ve ondan nefret ediyoruz.”

James gözlerini devirdi. “Ondan neden nefret ediyoruz?”

Corey telefonundan başım kaldırıp baktı; tüm bu durumu anlatan tweetler atmıyor olmasını umdum. “Bunun bir önemi yok. Lana ondan nefret ettiğimizi söylüyor, o yüzden nefret ediyoruz.”

Rob başını iki yana salladı. “Bu çok saçma.”

“Seni sevdiğimi biliyorsun Lana ama bana onun bir pislik olduğundan daha fazlasını söylemelisin.” James iri kollarını kavuşturup masaya yaslandı ve bana dik dik baktı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak seçeneklerimi değerlendirdim. Ya onlara tüm çirkin gerçeği anlatıp en yakın arkadaşlarımdan bazılarının düşmanın tarafına geçmesi riskini göze alacaktım ya da onlara SparkNotes versiyonunu verecektim. Uzun uzun verdiğim duygu dolu nefesin ardından, ikisinin arasında bir şey yapmaya karar verdim. “Seth ve ben çocukken yakın arkadaştık ve on dört yaşındayken çıkmaya başladık. Sadece lise aşkım değildi; biz aynı zamanda birbirimizin en iyi arkadaşıydık da. Onun evi aslında benim evimdi.”

Tessa uzanıp elimi sıktı, annemle yaşadığım dramı onunla paylaştığım için belki de bunun benim için ne anlama geldiğini anlayabilecek tek kişi oydu.

“Ben üniversiteye gidince ayrıldık ve bu beni yıktı. Sonunda bunu atlatabildim ve zamanla aramız düzeldi. Yıllar boyunca çoğunlukla sosyal medya üzerinden bağlantıda kaldık. Ancak sonra lisenin mezunlar buluşmasında karşılaştık ve sonu iyi bitmedi.” Bu epey hafif bir ifade olmuştu ama tüm hikayeyi anlatırsam, kalan azıcık saygınlığımı da kaybedeceğimden emindim. “Beni bir kez daha yıktı. Ama ikinci sefer ilkinden daha da kötüydü.”

Masaya bir sessizlik daha çöktü.

James ellerini çırpı. “Tamam, anlaşıldı. Ondan nefret ediyoruz. Peki şu bahsettiğin sikimsonik yarış nedir?”

Dirseklerimi masaya dayayıp başımı destekleme işini ellerimin yapmasma izin vererek inledim. “Natasha bizi bir flört yarışmasında karşı karşıya getiriyor.”

“Böyle şeylerin sadece romantik komedilerde olduğunu sanıyordum,” dedi Rob.

Corey ince sesiyle, “Bunu yapabilir mi?” diye sordu.

Aklım hâlâ almıyor olsa da zihinsel olarak bunu daha fazla irdeleyemeyecek kadar yorgun olduğumdan, omuzlarımı silk-tim. “Kim bilir, ama yapıyor işte. Her birimiz diğerinin tamamlaması için on görev bulacağız, sonra galibi okurlar seçecek ve kazanan kişinin *Chronicle*’da kendi köşesi olacak.”

James sessiz bir ıslık çaldı. “Sanırım, bütün bunlara değip değmeyeceği sorusunun yanıtını aldık.”

“Evet.” Sözlerini zihnimde birkaç kez tekrarladım. Liseden beri kendime ait bir popüler kültür köşem olsun istiyordum ve *Chronicle* gibi bir gazetede böyle bir köşem olması benim için ancak bir rüyaydı. Fakat şimdi bunu elde etme şansım vardı. Tek yapmam gereken, onu küçük düşürmek için tasarlanmış bir dizi görevle eski erkek arkadaşımı alt etmek ve umarım ağlatmaktı.

Tamam, biraz abartmış olabilirdim ama en azından önümüzdeki on hafta boyunca hayatından bezmesini sağlamak istiyordum.

“Gözlerinde korkutucu bir bakış var.” Corey yanımdan uzaklaştı.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. “Düşünebileceğim bir yere gitmem gerek.”

Tessa nazikçe kolumu tuttu. “İyi misin peki? Birinin seninle gelmesini ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Teklifin için minnettarım ama ben iyiyim. Ya da en azından bu yarışmayı kazanıp o pisliğin kışını tekmelediğimde iyi olacağım.”

“İşte bu!” diye bağırdı James.

Omzumun üzerinden onlara öpücükler göndererek ön kapıya yöneldim. “Her şey için teşekkürler çocuklar, muhteşemsiniz!”

Corey arkamdan seslendi, “Onu doğduğuna pişman et, sür-tük!”

Yüzüme şeytani bir sırıtma yayıldı. Hem de öyle bir edecektim ki.

#LANAVESETH

#LanaveSeth kanalı başlatıldı.

@James, @Corey, @Tessa, @Rob ve **@Lana**

#LanaveSeth'e katıldı.

JAMES: Hadi işe koyulalım...

TESSA: Hunları yenmek için!

COREY: Seth Carson'ı yenmek için!

LANA: Aman Tanrım, neden Slack kanalı açtınız ki?

COREY: Çünkü eski sevgiline işkence etmenin yollarını bulman gerekiyor, bu konuda sana bizden daha iyi kim yardım edebilir?

LANA: Peki tamam. Biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Bir erkeği ilişkiye hazırlayan şey nedir ve ayrıca gerçek bir çapkını ne ağılatır?

ROB: Tinder'ı silmek.

JAMES: Tüm oynaşma bağlantılarının numaralarını silmek.

LANA: Bunu bir görev haline getirsem olur mu? İşkence fırsatlarını genişletmek için yani?

COREY: Kesinlikle.

LANA: Tamam, başka ne var?

TESSA: Bir evcil hayvan almalı. Ve yarışma süresince onu canlı tutmalı.

COREY: Gerçek mobilya ve birden fazla çarşaf takımı almasına ne dersiniz?

JAMES: Aynı kadınla birden fazla kez çıksın.

COREY: Hem de seks olmadan!

ROB: Vay canına, bu çok acımasız oldu, çocuklar.

TESSA: Sence o senin listene ne koyacak, @Lana?

LANA: Bunu düşünemiyorum bile.

JAMES: Umarım seni bir yabancıyla öpüşmeye zorlar.

COREY: Ya da hiç tanımadığın biriyle randevuya çıkmaya.

TESSA: Ya da bir yerde gönüllü çalışmaya.

COREY: Aman. Ben hâlâ tek gecelik ilişkiden yana oy kullanıyorum!

LANA: Bunu sakın evrene filan göndermeye kalkma.

@Seth #LanaveSeth'e katıldı.

SETH: Merhaba arkadaşlar. Bakıyorum da liste önerileri için beyin fırtınası yapıyoruz.

ROB: Hoş geldin.

COREY: Hain.

@Seth, yukarı bakmayı aklından bile geçirme.

JAMES: Öf, dostum. Böyle dedin ya, şimdi kesin yukarı bakar.

SETH: Üzgünüm gençler, iş rekabetinde, eski sevgilinizi mıhlamak da dahil her şey mubahtır.

LANA: Siktir. Ben gidiyorum.

COREY: Madem buradasın, **@Seth,** belki bize biraz kendinden bahsedebilirsin, ha? Hobilerin? İlgi alanların? Bir seks düşkününe nasıl dönüştün ve neden Los Angeles'a taşındın?

ROB: Tanrım, **@Corey.**

COREY: Ne? Soruyorum işte. Ayrıca düşmanını tanımak her zaman iyidir.

SETH: Bu tatlı lakabı bir kenara bırakırsak, hobilerim okumak ve yazmak. İlgi alanlarım politika ve insanlar. Kendimi asla bir “seks düşkünü” olarak tanımlamadım, sadece ciddi bir ilişki yaşayacak zamanım olmadı.

COREY: Neden Los Angeles’a taşındın peki?

SETH: Havası yüzünden tabii ki.

COREY: Hı-hı, tabii.

5

Eski bir sevgilinizle karşı karşıya geleceğinizi biliyorsanız, olay çok basit: Deli gibi seksi görünün.

–Lana Parker, “Eski Sevgiliniz Hâlâ Hayatınızdaysa”

COREY SAÇLARIMI MİLYONUNCU KEZ KABARTTI, HER zamanki gibi uçuşan telleri düzeltti, bana son bir kez bakmak için geri çekildi. “Bütün bunlar gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket, ama ben bunun için yaşıyorum.”

“Bana çok destek oldun.” Bacağımı birkaç santim daha örtmesini umarak kısa siyah eteğimin kenarını çekiştirdim.

Corey elimi itti. “Harika görünüyorsun. Başka hiçbir şey olmasa bile, internet aleminin seni çok seksi bulacağını bil yeter.”

“En önemli şey de bu zaten,” dedim alaycı bir tavırla, boyumda sallanan kitap şeklindeki altın kolyeyle oynayarak.

Yine elime vurdu. “Şununla oynamayı bırak. Kendinden emin ve cesur ol, bunu yapabileceğini bilmelerini sağla.”

“Peki ya bunu kesinlikle yapamayacak durumdaysam?”

Sırttı. “O zaman numara yap, bebeğim.”

Tabii. Kendine güveniyormuş numarası yap. Aslında Meryl Streep’in bile böylesi bir durumda yeterince inandırıcı bir performans sergileyebileceğini düşünmüyordum ama yine de yaklaşan kıyametin boğuculuğundan kurtulmaya ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

İkimiz birden gıcırdayan ofis kapısına baktık. Seth sonunda teşrif etmeye karar vermişti ve o da burada olduğu için en az benim kadar mutlu görünüyordu.

Corey az önce bana attığı kısa bakışın aynısını Seth’e de atarken gülümsemeyi bıraktı. “Gerçekten bunu mu giyeceksin?”

Ağarmış kot pantolon ve spor tişört giymek lisedeyken Seth’in işine yarıyor olabilirdi ama artık ergen değildik ve kıyafetleri yetişkin Seth’in üzerinde sakil duruyordu, özellikle de çekeceğimiz video için. Elbette, ideal olmaktan uzak bir gardırop, onun çapkınlık potansiyelini kesinlikle azaltmıyordu. Kötü kıyafetleri yine de o aptal, yakışıklı suratının gölgesinde kalıyordu.

Seth, Corey’nin sorusuna cevap verme zahmetine girmedi ve bize selam bile vermedi. “Şu işi bir an önce bitirebilir miyiz?”

Gözlerimi devirdim. “Corey ve ben zaten yarım saattir buradayız. Seni bekleyen biziz.”

“Geldim işte.”

“O zaman sanırım hemen başlayacağız. Büyük Seth Carson’ı bir sonraki önemli hikayesinden alıkoymak istemeyiz.”

Corey bir bana bir Seth'e baktı. "Gerçekten de büyük rezalet çıkacak." Bu ihtimal onu fazlasıyla heyecanlandırmışa benziyordu.

Çekim alanına geçerken Seth, "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı.

Ofisin çıplak tuğlalı duvarının önünde poz verdik, tepemizdeki büyük tavan pencereleri bizi mükemmel bir altın ışıltısıyla aydınlatıyordu. Aramızda en az iki metrelik bir boşluk vardı.

"Biri ülkenin diğer ucunda, ait olduğu yerde kalsaydı bunu yapmak zorunda kalmazdık." Corey'nin tavsiye ettiği o sahte özgüveni göstermeye çalışarak saçlarımı savurdum.

"Los Angeles senin değil, Parker."

"Okurlar yorum yapmaya başladığında senin de göreceğin gibi, tam da öyle olabilir." Kendime güvendiğimi kendim de hissedene kadar numara yapmaya devam ediyordu ve galiba işe yarıyordu da. Ya sahte duruşum ya da Seth'in önünde itibarımı daha fazla kaybetmemeye dair kararlılığım beni daha da dik durmaya zorluyordu sanki, bu işi halletmeye hazırdım.

Natasha, cumartesi günü ikimize de e-posta göndererek sikimsonik flört yarışının koşullarını özetlemişti. Her birimiz haftada bir görev tamamlayacak ve bununla ilgili bir makale yazacaktık. Yazılarımızın aldığı yorumlar ve tıklamalar bize puan kazandıracaktı, ancak yarışmanın sonucu asıl olarak, on haftalık yarışın sonunda gerçekleşecek olan okuyucu oylamasıyla belirlenecekti. Natasha ardından, pazartesi sabahı erkenden ofiste olmamızı ve Instagram'dan canlı yayın yaparak takipçilerimizi ve okuyucularımızı yarışma konusunda bilgilendirmemizi istemişti.

Sanki pazartesiler zaten yeterince korkunç değilmiş gibi.

Sosyal medya uzmanımız Corey telefonunu tripoda yerleştirdi. “Birbirinize biraz daha yakın durmanızı istiyorum, kadrajımız pek de geniş sayılmaz.”

Her birimiz yarım adım attık, bunu yaparken de birbirimize kötü kötü baktık.

Corey iç geçirerek yanımıza geldi ve omuzlarımız birbirine degecek şekilde bizi birbirimize doğru itti. “Bundan kan dökülmeden kurtulursak şanslı olacağımızın farkındayım ama bu işi ne kadar çabuk bitirirsek siz de o kadar çabuk birbirinizden uzaklaşabilirsiniz.”

Biraz kaydım ve dirseğimin sivri kısmını Seth’in kaburgalarına dokundurdum.

“Gerçekten mi, Parker?” Seth, Corey’ye baktı. “Bunu gördün mü?”

Corey, tripodun arkasından sırtıttı. “Neyi gördüm mü?” Bir süre telefonunu ayarladı. “Tamam, sinyali verdiğimde canlı yayındayız. Canlı olduğunu unutmayın. İnsanlar bunu naklen izleyecekler. Lütfen, Tanrı aşkına, bunu aklınızda tutun.” Havaya, yarışmanın ayrıntılarının büyük siyah harflerle yazılı olduğu birkaç pano kaldırdı. “Kimin ne söylemesi gerektiğini biraz özetledim ama –lütfen beni pişman etmeyin– biraz doğaçlama yapmakta özgürsünüz.”

Seth’e ters ters baktıktan sonra yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. Sanki eski erkek arkadaşımın yanında durup bu saçmalığı dünyaya tanıtmak benim şu an yapmayı en çok istediğim şeymiş gibi bir tavır takındım.

Corey telefonunda birkaç yere daha dokundu, sonra bize bakarak başparmağını kaldırdı. Bana sadece dudaklarını oynatarak iyi şanslar diledi ve Hela⁶ aşkına, bunu gerçekten de yapıyorduk işte.

İşareti alır almaz Seth, alametifarikası olan çekiciliğine bürünüverdi; bu çekiciliği ona hem sınıf başkanlığını hem de mezuniyet balosu krallığını kazandırmıştı. “Hey, millet, mutlu pazartesiler! Bu sabah bize katıldığınız için teşekkürler. Muhtemelen çoğunuz beni tanımıyorsunuz ama benim adım Seth Carson. Eskiden serbest yazarlık yapıyordum, Los Angeles’a yeni taşındım ve *Fountain Yolu* ekibine katıldığım için çok heyecanlıyım. Eminim hepiniz meslektaşım Lana Parker’ı tanıyor sunuzdur.”

Konuşmaya başlamam gerektiğini ancak Seth dirseğiyle beni dürttüğünde fark ettim. “Herkes merhaba!” Sesim fazla yüksek ve neşeli çıkmıştı ama konuşmaya devam ettim. “Seth’in de dediği gibi, ben Lana Parker ama siz beni muhtemelen daha çok randevu ve ilişkiler uzmanınız olarak tanıyor sunuz.”

Seth kıkırdadı.

Ona pis bir bakış fırlattım ama neşeli konuşmama devam ettim. “Sekiz yıldır FY’de aşk tavsiyeleri köşesini yazıyorum ve mükemmel partnerinizle birlikte olmak hakkında yazmayı sevsem de önümüzdeki on hafta boyunca biraz farklı bir şey deneyeceğim. Seth, neden izleyicilerimize dostça rekabetimizden bahsetmiyorsun?”

6 İskandinav mitolojisinde ölüm tanrıçası ve yeraltı dünyasının kraliçesi. (ç.n.)

Seth bir yarışma programı sunucusuna yakışır bir sesle, “Çok isterim Parker,” dedi. “Ama önce, sanırım biraz geçmişimizi bilmeleri gerekiyor, değil mi?”

Canlı yayında olduğumuzu bir anlığına unuttum ve ağzım bir saniyeden daha uzun bir süre açık kaldı. Dudaklarımı kapatmayı akıl edince yan yan onunla konuştum. “Ne yapıyorsun sen? Bu taslakta yok!”

Seth ölümcül derecede sert bakışlarımı görmezden gelerek muhteşem, ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. “Hadi ama Parker, izleyicilerimizin bugünü tam olarak anlayabilmeleri için geçmiş bilmeleri önemli.”

Corey’yle göz göze geldim, ona *Kahretsin, lütfen bana yardım et* diyen bir bakış attım ama o başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı; hem mazimizin internete, canlı yayında anlatılacağı düşüncesi hem de bunu yeniden yaşamak zorunda kalacağım fikri içimin korkuyla dolmasına neden oldu. Yalvaran bakışlarla Seth’e döndüm. “Seth, eminim izleyiciler bizim çooook geçmişte kalan mazimizi pek de umursamıyorlardır.”

Seth sadece bir saniyeliğine duraksadı, sonra yüzünde artık kalıcı hale gelmiş sevimsiz, fazla geniş gülümsemesiyle tekrar kameraya döndü. “Parker ve ben lisede sevgiliydik, millet. Ne kadar şirin değil mi? Dört yıl boyunca çıktık, hatta *Birlikte Yaşanma İhtimali En Yüksek Öğrenciler* bile seçildik.”

“Ve işte hikayemiz bu kadar!” Sesim telaşlı ve tiz çıkmıştı ama bu umurumda bile değildi çünkü tüm bunların bir an önce sona ermesini istiyordum. Seth canlı yayını izleyen ve muhtemelen binlerce kişiden oluşan izleyici kitlesine başka

kişisel bilgiler vermesin diye konuşmaya devam ettim. “De-diğim gibi, Seth ve ben profesyonel yetişkinler gibi dostça bir rekabete gireceğiz; tabii Seth bunu yapabilirse. Onun becere-bildiği tek şey bir kadından diğerine atlamak, fakat bu yarışma için çapkınlık dürtülerini bastırması ve ciddi, uzun vadeli bir ilişkiye hazır olduğunu kanıtlaması gerekecek.”

Garip bir sessizlik olunca Seth’e hızlıca bir bakış attım ve bana incinmiş gözlerle baktığını görünce şaşırdım. Ama bu ba-kış hızla kayboldu ve geriye sadece sahte gülümsemesiyle aşırı parlak gözleri kaldı.

“Muhtemelen yarışta Lana’ya düşen kısmı merak ediyor-sunuzdur; cesur ilişki rehberinizin seri tek eşliliğini bir kenara bırakıp bekar hayatının tadını çıkarması gerektiğini açıkla-maktan heyecan duyuyorum. Eski erkek arkadaşı olarak size söz verebilirim ki Lana’nın yalnız olmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktur!” Sanki çok iyi arkadaşmışız gibi omzuma hafifçe vurdu.

Dişlerimi sıktım ve kendimi gülümsemeye zorladım. “Bu yarışmayı kazanacağımdan hiç şüphem yok. Bekarım ve kay-naşmaya hazırım!” Ağzımdan çıkan bu klişe kelimeler yüzün-den suratımı buruşturdu.

Seth elini kalbinin üzerine koydu. “Ben de en sonunda uzun süreli bir ilişkiye başlamaya ve şanslı bir kadını çok mutlu et-meye hazırım.”

Alaycı alaycı gülümsedim. Yüksek sesle. “Umarım Seth son on iki yılda *ciddi ve uzun vadeli* ilişki tanımını öğrenmiş-tir!”

Corey çılgınlar gibi el sallayarak panolardan birini kaldırdı ve kartta yazılı bilgileri işaret etti.

Yarışmanın detaylarını anlatmak için ağzımı açtım ama Seth benden önce davrandı.

“Herhalde bu yarışmanın en heyecan verici tarafı da şu: Kazananı seçmeye siz okuyucular yardımcı olacaksınız!” Kameranaya göz kırptı.

Gözlerimi devirdim ve öne çıkarak onun görünmesini engelledim. “Bu doğru! Tıklamalarınız ve yorumlarınız puana dönüşecek ve on haftalık sürenin sonunda, kimin görevini en iyi şekilde yerine getirdiğine karar vereceğiniz son bir oylama yapılacaktır.” Saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. “Kendimi bulma konusunda ne kadar kararlı olduğumu gördükten sonra büyük ödülü bana vereceğinizden eminim!”

Seth beni iterek tekrar kameranın görüş alanına girdi. “Lana’nın elinde süper bir GPS olsa bile kendini bulamayacağına eminim.”

“Şunu söylemeliyim ki millet, Seth bir kadını nasıl mutlu edeceğini bilmiyor.” Kollarımı iki yana açarken az kalsın suratına vuruyordum.

“Mezunlar gününde öyle söylememiştin ama.” Kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı.

Titrediği fark edilmesin diye korkunç derecede neşeli çıkan sunucu sesimle konuşmaya devam ettim. “Canlı yayında izleyicinin önünde bunları kesinlikle konuşmayacağız, Seth. Bize katıldığınız için çok teşekkürler, yakında yayınlanacak olan ilk yarışmayı kaçırmamak için gözünüz sitede olsun!”

Corey telefonuna birkaç kez dokundu ve ofisi mutlak, boğucu bir sessizlik kapladı. Sessizliği bozan yine Corey oldu. “Hımmmm, kahretsın.”

Sanırım bu canlı yayının sona erdiği anlamına geliyordu.

Aman Tanrım. Canlı yayın. Hepsi yayınlanmıştı. Canlı olarak. Kim bilir kaç izleyiciye. Tüm vücudum utancın kızıl alevleriyle yanıyordu.

Seth’in arkamda olduğunu hissettim ve tüylerim diken diken oldu. Thor aşkına, kim bilir kaç takipçinin önünde kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmek üzere olduğuna inanamıyordum.

“Parker.” Sahte sunucu sesiyle konuşmayı bırakmıştı ve dudaklarından dökülen bu tek kelime alçak ve çatlaktı. Sanki o da tüm dünyanın izlemesi için internete ne koyduğumuzu yeni fark etmiş gibiydi.

Gözlerimde ve sesimde öfkeyle arkamı döndüm. “Cidden mi, Seth? Siktir git.”

Bir an için gözlerinde bir utanç parıltısı belirdi. Ama sonra bakışları sertleşti. “Yarın görev listelerimizi değiş tokuş etmemiz gerekiyor ve ben kendi adıma bu konuda profesyonel davranmak istiyorum.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı çattım. “Bu saatten sonra profesyonel davranmaya başlasan ne olur?” Çekim yaptığımız alanı işaret ettim. “Bu tam bir felaketti.”

Benim duruşumu taklit ederek sırttı. “Bahse girerim epey izleyici çekmiştir.”

“Binlerce insanın beni aptal yerine koymayı izlemesinden heyecan duymam mı gerekiyor yani?” Yumruklarımı sıktım.

Daha önce hiç birine yumruk atmak istememiştim ama yumruğumun onun güzel yüzüne değmesinin kendimi ne kadar iyi hissetmemi sağlayabileceğini çok net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum.

Omuzları birazcık düştü. “Seni aptal yerine koymaya çalışmıyordum.”

“Bu söylediğin doğru olsaydı, burada olmazdın bile Seth.” Oturduğum yerde iyice doğrulduım çünkü bu adamın beni parçalamasına izin vermeyecektim. Bir kez daha. “Yarın listeleri değiş tokuş etmek için seninle buluşacağım ama ondan sonra seninle konuşmak istemiyorum. Sen bunu ciddiye almıyor olabilirsin ama ben alıyorum. Söz konusu olan benim kariyerim. Natasha ile ne yapacağın umurumda değil; evden çalış, sadece ben yokken gel. Umurumda değil. *FY* benim çalışma alanım ve mecbur kalmadıkça seni görmek istemiyorum.” Göğsüm sıkışıyordu, muhtemelen içime dolan öfke yüzünden.

Seth’in sesi yumuşadı ve eli sanki bana uzanmak istiyormuş gibi kalktı. “Lana, seni incitmeye çalışmıyordum...”

Sözlerini duymazdan geldim, yanından geçip arkama bakmamaya kararlı halde kapıdan çıkıp gittim.

OFİSTEN AYRILDIğIM ANDAN ertesi gün uyandığım ana kadar Seth’e olan öfkem ve hayal kırıklığım kanımda kaynamaya devam etti. Kendine güvenen ama bir yandan da çok sevimli biri olan tatlı ilk aşkımanın tam bir ahmak olan bu herife dönüştüğüne inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum; bölgeme sızmaya

çalışıyordu ve beni binlerce kişinin önünde utandırmak istiyordu... ama buradaydık işte. Neyse ne. Tek yapmam gereken onunla son bir kez daha konuşmaktı, sonra onu geçmişe geri gönderebilirdim. Ait olduğu yere.

Buluşmamız için hazırlanırken, rahat ama güzel hissetmek için en sevdiğim kıyafetlerimden birini giydim. Mint yeşili, uzun, şifon, pileli bir etek, üzerine de Diana'nın siyah beyaz bir fotoğrafta güç pozu verdiği klasik Wonder Woman gömleğini giydim. Wonder Woman'ın gücünün bir kısmının bana da geçmesini umarak gömleği kaburgalarımın hemen altında düğümledim. Düz altın rengi sandaletlerimi giydim, sallantılı altın küpelerimi taktım, tüm iş eşyalarımı aldım ve yola çıktım.

Constellation Coffee'ye, belirlenmiş olan Seth'le buluşma vaktinden iki saat önce vardım. Bu değiş tokuş konusunda endişeli olduğumu söylemek çok hafif bir tabir olurdu. Önceki günkü felaketten sonra Seth'le yüz yüze görüşmek zorunda olmam bir yana, bunu ofis dışında yapmak gibi aptalca bir karar almıştık. En azından FY'de, müdahaleye ihtiyacımız olduğunda etrafta birinin olma ihtimali vardı. Özellikle de benim için ne tür bir işkence hazırladığını gördüğüm anda. İşkencenin son yirmi dört saat içinde daha da kötüleştiğinden emindim. Loki'ye şükürler olsun ki karşılığında ben de biraz işkence yapabilecektim.

Buzlu bir fındıklı latte sipariş ettikten sonra dükkanın arka tarafında bir masa bulup oturdum. Buraya aslında sinirlerimi yatıştırmak için erken gelmek istemiştım ama şimdi elimde başka bir iş olmadığından, tek yaptığım kendime psikolojimi

bozmak için bolca zaman vermek olmuştu. Zamanı, mutlu olduğum yer olan kişisel blogum için okuduğum son iki kitabın incelemelerini yazmak için kullanmaya karar verdim ancak kitaplar hakkında yazmak bile aklımı, başıma gelecek olanlardan uzaklaştırmaya yardımcı olmuyordu. Bu noktada artık gerçekten aklımdan geçen tek şey bu işi bitirmek ve acıma bir son vermektir.

Bu yüzden Seth bir saat sonra kafenin kapısından içeri girdiğinde rahatlamıştım. Siparişini verdi ve oturacak bir masa bulmak için arkasını döndüğünde göz göze geliverdik.

Öfkemin, onun çekiciliğini görmezden gelmemi sağlayacağını düşünüyorsam... daha çok beklerdim. Son zamanlarda ona sürekli gözlerimi kısarak kötü kötü baktığım için doğruca yüzüne bakmak benim için epey zor oldu. Ama bugün onu son kez görmeyi planladığımdan, kendime onu tepeden tırnağa inceleme izni verdim.

Bugün bir kot pantolon ve hem pazularını hem de kaslı ön kollarını gösterecek kadar dar, gri bir tişört giymişti. Biz gençken, koyu renk saçları uzun ve salkım saçaktı, *Titanic*'teki Leonardo DiCaprio (namı diğer, seksiliğin zirvesi) gibi gözlerinin önüne doğru dökülürdü. Artık daha kısa olan saçları, lisede uzatmayı asla beceremediği kirli sakalla kaplı güçlü çenesini iyice ortaya çıkarıyordu. Seth saçlarını taramış ya da kirli sakallını tıraş etmiş gibi görünmüyordu, fakat bu çekiciliğini daha da artırdığı için, benim hazırlanmak için ne kadar uzun zaman harcadığımı göz önüne alırsak, ondan nefret etmem gerekirdi. Ve kesinlikle ediyordum.

Beni gördüğünü göstermek için başını kısaca salladı. “Parker.” Eşyalarını boş bir sandalyeye bırakıp kahvesini almaya gitti.

Dimdik oturuyordum. Hatta belki göğsümü biraz da dışarı çıkarıyordum ama bunu ne doğrulayabilir ne de reddedebilirdim. “Bunu nasıl yapalım istersin?” Kahvesinden bir yudum almasına bile izin vermeden doğruca konuya girmiştım.

Bu, Seth’in yanıt vermeden önce kocaman bir yudum almasını engellemedi. “Listeleri madde madde inceleyelim mi?”

Aslında, belki benim için bulduğu şeye bağlı olarak son dakika ayarlamaları yapmam gerekebilir diye bunu kendim önercektim. Ama şimdi o önerdiğine göre, buna izin veremezdim. Gözlerimi kısarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Gizlice değişiklik yapmana izin vermeyeceğim. Sen bana listeni ver, ben de sana benimkini vereyim.”

Dudaklarını büktü ve omuzlarını silkti. “Pekala.” Elini çantasına atıp çizgili bir defter kağıdı çıkardı ve birdenbire, birinci sınıftayken çalışma salonunda her gün bana notlar yazdığı günleri hatırlayıverdim. Notların çoğunda o gün sınıfta gözlemledikleri hakkında kısa ve şakacı şeyler yazardı ama bazen daha ciddi şeyler olurdu bunlar, hayattan istediği şeylerin detaylarını barındırırdı. Bizi ileride nerede gördüğü. Hem birlikte hem de birey olarak neleri başaracağımızı umduğı. O zamanlar bile iyi bir yazardı.

Boğazını temizleyerek beni hayallerimden uyandırdı. Başlayayım böyle hayale. O Seth artık yoktu ve olsaydı bile, hepsi geçmişte kalmıştı. Tüm bu aptal deney kendimi bulmamla ilgiliydi, lise ilişkiimi romantikleştirmekle değil.

Gümüş Avengers defterimi açtım ve onun için hazırladığım listenin olduğu sayfayı yırttım. “Hazır mısın?”

“Geri sayıma falan mı ihtiyacımız var?”

Ona ters ters baktım, onun listesini masaya fırlatıp kendi listemi onun elinden kapıverdim.

İkimiz de birbirimizin yazdıklarını okurken birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Gözlerim, herhangi bir bomba var mı diye görmek için sayfayı hızlıca taradı, sonra tekrar kağıdın başına dönüp bu sefer daha dikkatli okudum. Okumaya gereğinden biraz daha fazla zaman ayırdım çünkü Seth’e onun bana davrandığından çok daha sert davrandığımı kolaylıkla görebiliyordum. Bu listedeki maddelerin çoğu, bu iş saçma sapan bir yarışmaya dönüşmeden önceki ilk makalem için zaten yapacağım şeylere benziyordu. Ayrıca sevgili iş arkadaşlarım ve Slack’te yaptığımız sohbet yüzünden listede görmeyi beklediğim özel bir madde vardı, fakat bu madde dikkat çekici bir şekilde eksikti.

“Soracağın bir şey var mı?” Sonunda sessizliği bozan Seth olmuştu, ses tonundan ve yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Tek gecelik ilişkiyi yazmadın mı?” Bu hediye kabul edip yoluma devam etmem gerektiğini biliyordum ama bilerek mi yazmadı diye düşünmeden de edemiyordum. Ve eğer öyleyse, bunun sebebi neydi? Kibarlık olsun diye olmadığı kesindi.

Gözlerini benden kaçırarak kendi kağıdını inceledi. “Evet, sanırım bunun da bir sınırı var. Hazır değilsen ya da istemiyorsan seni böyle bir şeyi zorla yaptırmak istemem.” Sonra bu düşünceli tavrını hemen bozdu. “Ayrıca seni aşağılamadan da kazanmayı planlıyorum.”

Gözlerimi kısıtım. “Ne yani, bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bunu fazlasıyla yapabileceğini biliyorum.” Nihayet gözlerimle buluşan gözleri ıslı ıslıldı ve dudaklarında bir sırtış belirmişti.

Yanaklarım yanmaya başladı ve dudaklarım hafifçe aralandı. Bana oldukça rahatsız gelen bir dakika boyunca birbirimize bakarak oturduk, kızarıklık boynumdan göğsüme doğru yayıldı, aptal ve yararsız beynim, Seth’le eskiden yaptığımız şeyleri yeniden gözümün önüne getirmeye başladı.

Boğazımı temizledim ve kalemimi elime aldım. *Bir erkeğin numarasını al* maddesinin üstünü çizip *Tek gecelik bir ilişki yaşa* yazdım. Neredeyse anında pişman olmuşum ama bunun yüzüme yansımaya izin vermedim. Az önce yaptığının muazzam bir hata olduğunu düşünerek kalemimi bir zafer edasıyla masaya bıraktım. “Sorun var mı?”

“Yok.” Kollarını kavuşturup masaya yaslanınca kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya gelmiş oldu. Hâlâ güneş ve tuz kokuyordu.

Bu kokunun daha da kuvvetli anıları canlandıracağı belliydi, bu yüzden aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe yaratmak için iyice arkama yaslandım. Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bunu gerçekten kazanmak istiyorum.”

“Ben de öyle.” Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

“Senin yazar olduğundan daha uzun süredir Los Angeles’tayım.”

Omuzlarını silkti. “Bu kazanmayı senden daha az istediğim anlamına gelmez.”

“Neden istiyorsun peki?”

“Neyi neden istiyorum?”

“Neden *Chronicle* için çalışmak istiyorsun? Neden burada? Eminim her yerde iş bulabilirdin. Neden evimin bahçesini çiğniyorsun?” Sözcükler sertti, dün ve bu sabah hissettiğim tüm öfkeyi yansıtacak şekilde çıkmıştı. Bu konuşmanın son birkaç dakasında azalmaya yüz tutmuştu bu öfke. Onu bırakmayacaktım.

Mavi gözlerinde yarım saniyeliğine hüzne benzeyen bir şey parladı, sonra bakışları sertleşiverdi. “Hayalin hep buydu, değil mi? Los Angeles’ta yaşamak ve yazmak?”

Evet, öyleydi. *Bizim* hayalimizdi bu. Seth, genç aşıklara has tüm muhteşem planlarımızı alıp Hulk gibi paramparça ettiğinde bu hayal üzerindeki tüm haklarından da vazgeçmişti.

Nefesim göğsümde düğümlendi. “Bu uzun zaman önceydi.”

“Galiba öyle.” Sandalyesini iğrenç bir gürültüyle geriye itti. “Bir sorum olursa sana mesaj atarım.”

“Sanırım bu numaranın engelini kaldırmam gerektiği anlamına geliyor.”

Ayağa kalkmak üzereyken duraksadı, ellerini beline götürdü. “Numaramı gerçekten engelledin mi, Parker?”

Gözlerimi kaçırmadan doğruca ona baktım. “Beni suçlayabilir misin?”

Bakışlarım karşısında irkilmedi. Başını yavaşça iki sallayarak ayağa kalktı. “Her neyse. Önümüzdeki on hafta boyunca profesyonel olmayı başarabilecek misin?”

Ağzının payını vermemek için dudağımı ısırdım: *Sence annen önümüzdeki on hafta boyunca profesyonel olmayı ba-*

şarabilir mi? Bunun yerine başımı salladım; soğukkanlılıkla, sakince, hiç etkilenmeden. “İyi şanslar, Seth. Buna ihtiyacın olacak.”

Gözlerini devirdi, topuklarının üzerinde döndü ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitti. Arkasını dönmediğine sevinmiştim, çünkü kendimi poposuna bakmaktan kesinlikle alamıyordum.

Lana'nın, Seth için Listesi

1. Gerçek mobilya ve ev eşyaları al (örn. çarşaflar ve havlular)
2. Gardırobunu yenile
3. İlişki arayanların kullandığı bir uygulamada/internet sitesinde profil oluştur
4. Terapiye git
5. Tinder ve tüm tek gecelik ilişki numaralarını telefonundan sil
6. Bir evcil hayvan edin ve bakımını üstlen
7. Aynı kişiyle en az üç randevuya çık
8. Yarışma süresince bir bitkiyi canlı tut
9. On hafta boyunca seks yok
10. Uzun süreli bir ilişkide mutlu olabileceğin birini bul

Seth'in, Lana için Listesi

1. Hiç tanımadığın biriyle randevuya çık
2. Terapiye git
3. Senin için yeni olan bir konuda ders al veya kursa git

4. Bir günlüğüne Los Angeles'ta turist gibi gez
5. Bir yabancıyı öp
6. Hızlı randevuya katıl
7. Gönüllü ol
8. ~~Bir erkeğin numarasını al~~ Tek gecelik bir ilişki yaşa
9. Tek başına tatile çık
10. Yalnızlıkla barışık olmayı öğren

6

*Her zaman öyleymiş gibi gelmese de,
en iyi arkadaşlar neredeyse hep sizin
iyiliğinizi gönülden ister.*

**-Lana Parker, "En Yakın Arkadaşım Sevgilimden
Nefret Ediyor, Ne yapmalıyım?"**

MAY SURATINDA BİR SIRITIŞLA ÇİZGİLİ KAĞIDI İNCELİYORDU.

"Bu surattan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." Hayatımı anlamlandırmama yardımcı olmaları için tüm hayat destek sistemimi bir araya getirdiğim, Bon Vivant adlı en sevdiğimiz bar/kafedeki ahşap masaya dirseklerimi dayamış şakaklarımı ovuyordum.

"Bak, Seth'le tanışmadığınızı biliyorum ama bu listeyi okuduktan sonra ondan epey hoşlanmaya başladığımı söyleyebilirim." Kağıdı bana geri uzattı ve beyaz şarabından bir yudum aldı.

“En iyi arkadaş kurallarına göre, ondan nefret etmek zorundasın.” Zaten ezberlemiş olmama rağmen listeyi tekrar okudum. “Gerçeği söylemek gerekirse, bana daha kötüsünü de yapabilirdi.”

“Eminim sana daha önce çok kötü şeyler yapmıştır.” Corey’nin kaşları aşağı yukarı dans ediyordu.

“Kusura bakma ama o zamanlar daha çocuktuk.” Patates kızartmalarımdan birini masanın üzerinden ona doğru fırlattım. Gerçi haksız da sayılmazdı.

May ona attığım patates kızartmasını kaptı ve tek lokmada yedi. “Seth ve onun yaptığı çok, çok kötü şeylerden bahsettiğimiz yeter. Bu liste hakkında gerçekten konuşmamız gerek... ve o video hakkında da.”

Ben listeyi buruşturup top haline getiremeden Tessa onu elimden aldı ve bana tatlı tatlı gülümsedi.

Onlarla göz göze gelmekten kaçınarak bir patates kızartmasını ketçaba batırıp gereğinden uzun süre döndürdüm. “Liste hakkında söylenecek ne var, gerçekten bilmiyorum. Görevlerin çoğunu yerine getirmenin o kadar da zor olacağını sanmıyorum.” Çoğu kelimesini vurgulamıştım.

“Elbette. Bir yerde gönüllü olmak, kursa gitmek, Los Angeles’ta turistçilik oynamak, bunların hepsi zaten yapabileceğin şeyler.” Corey kollarını kavuşturup masaya yaslandı.

“Evet,” diye araya girdi May. “Hayatın bir başkasının istek ve ihtiyaçları etrafında şekillenmemiş olsaydı.”

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Öyle bir şey yaptığımı sanmıyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kaldı. Tessa ve Corey de benzer şekilde, bana inanmadıklarını gösteren bakışlar attı.

“Peki, tamam. Belki dönem dönem öyle yaptığım olmuştur ama hayatım tamamen Evan’ın etrafında dönmüyordu.”

“Sadece onun değil, LP. Benim ve meslektaşlarının da. Natasha’nın da.” Tessa ve Corey başlarını sallarken May etrafı işaret etti. “Bu özünde kötü bir şey değil aslında. Yani, sen genel olarak bir şeyleri tek başına yapmayı sevmiyorsun ve bu yüzden bazen kendi istek ve ihtiyaçlarının arka planda kalmasına izin veriyorsun.”

“Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.” Bir patatesi daha ketçaba buladım; yemeye niyetim yoktu, sadece ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum.

“Peki, tamam. Bazen bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyorum.” May şarabının kalanını kafaya dıktı.

“Hadi bir şeyler deneyelim.” Tessa uzanıp elimi okşadı. “Kolay bir soru soracağım. Eğer herhangi bir iş yapabilecek olsaydın, ne yapardın? Hiçbir koşul yok, sadece sen ne istersen o, sınırsız.”

“Kitaplar hakkında yazardım. Ve muhtemelen TV programları ve filmler hakkında da. Tutkuyla sevdiğim şeyler hakkında konuşabileceğim bir köşem olsun isterdim.” Bunu düşünmek için zamana bile ihtiyacım yoktu çünkü son sekiz yıldır sadece bunu düşünüyordum.

“Hatta belki de istediğin her şey hakkında yazabileceğin kendi internet siten olsa?” Corey bana sert bir bakış attı, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar çıkmıştı.

Ona dil çıkardım. “Blogumu neden tanıtmadığımı hepiniz biliyorsunuz. Orası benim istediğim her şeyi yazabildiğim kişisel alanım.” Kelimelerin ağzımdan çıkarken yankılandığını duydum.

May öne doğru eğildi. “Benim halkla ilişkiler becerilerim ve senin sosyal medyadaki varlığın sayesinde blogunu kolaylıkla popüler hale getirebiliriz.”

“Kimse benim *fandom*⁷ saçmalıklarımı okumak istemez.”

Corey omuzlarını silkti ve ortak şişeden kadehini doldurdu. “Ben senin *fandom* saçmalıklarını okuyorum ve o kadar iyiler ki neredeyse süper kahramanları ve droidleri önemseyecek gibi oluyorum.”

“Bu, sitenin bana faturalarımı ödeyecek kadar para kazandıran bir şey olabileceği anlamına gelmiyor.” Ve evet, ortalama bir Y kuşağı Los Angeleslı kadar çok faturam olmadığı için çok şanslıydım. Ama yine de Los Angeles’ta yaşamak ucuz değildi.

“Denemeden nasıl bilebilirsin ki?”

Bir dakika boyunca bu soruyla oturdum.

May sessizliğimden yararlanarak söze girdi. “Belki de bir erkeğe zaman ayırmak yerine, zamanını kendin için bir şeyler yapmaya ayırabilirsin.”

Arkadaşlarımın tavsiyesini duymaya tam olarak hazır olmadığım için biraz sinirlendim. “Belki dediğin gibi yapabiliydim ama şimdi tüm zamanımı aptal bir yarışmanın görevlerini yerine getirmeye harcayacağım. Hiçbir şey yapmak için boş zamanım olmayacak.”

7 Hayranların oluşturduğu alt kültürlere verilen isim. (e.n.)

Corey gözlerini devirdi. “Hâlâ bol bol vaktin var. Gerçekten istediğin bir şeyse, zaman yaratırsın.”

“Bu yarışmayı kazandığımda zaten kendi köşem olacak, o yüzden neden tekerleği yeniden icat etmek için enerji harcayayım ki?” Sesimdeki sitemi gizlemek için kadehimdeki şaraptan büyük bir yudum aldım.

May eğilip kadehi benim için doldurdu. “Her neyse, LP. Yapmak istemiyorsan yapma. Başka bir şey bul. Tığ işi öğren ya da maraton koşmak için antrenman yap.”

Koştuğumu gözünün önüne getiren herkes yüzünü buruşturdu.

“Neye karar verirsen ver, belki de bu fırsatı kendin için bir şeyler yaparak değerlendirmelisin. Bir erkek, FY, Natasha ya da bizim için değil. Sadece kendin için bir şeyler yaparak.” Tessa’nın tatlı gülümsemesi belki de şu an beni zayıflatabilecek tek şeydi.

“Peki. Bunu düşüneceğim.” Şarabımı bitirip boş kadehi pek de nazik olmayan bir şekilde masaya bıraktım. “Artık başka birinin sorunlarını konuşalım. May, terfiden haber var mı?”

Gülümsemesini bastırdı. “Henüz resmi bir açıklama yok ama çantada keklik olduğuna eminim. Şimdi, konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç.”

“Sus bakayım, sen çok zeki, güzel ve mükemmelsin. Hepiniz bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlarısınız.” Özellikle abartılı kelimeler kullanmışım ama hiçbirisi yalan değildi.

“İltifatlarla dikkatimizi dağıtabileceğini sanma.” Corey ciddi olduğunu göstermek için şarabını bir kenara itti. “Dünkü

canlı saçmalığın tek tanığı olarak tek bir şeyi bilmem gerekiyor.” Dramatik bir şekilde durakladı. “Mezunlar gününde ne haltlar yaşandı öyle?”

Yaşadıklarımı anlattığım tek kişi olan May’le göz göze geldik.

Tessa yüzümdeki acı dolu ifadeyi fark etmişti. “İstemiyor-
san bize anlatmak zorunda değilsin.”

Başımı iki yana sallayarak o geceyi yeniden yaşamak için kendimi zorladım. “Hayır, sorun değil. Er ya da geç anlatacaktım zaten.” Derin bir nefes aldım. “Özet olarak, çok fazla içmiş ve Seth’e karşı hâlâ hislerim olduğunu itiraf etmiş olabilirim.”

“Bunu söylerken aslında ona evlenme teklif ettiğini kastediyor,” diye araya girdi May.

Ona ters ters baktım. “Tamam, evet, yani ona evlenme teklif ettim, o da reddetti. Hem de öyle kibarca değil, *bir zamanlar hayatımın aşkı olduğunun farkındayım* falan diyerek. Acımasızca, kalbimden bıçaklayarak. Utanma lafı hafif kalır. Yaşanan zalimlikti.”

Tam bir dakikalık sessizlik yaşandı.

“Bekle, şu mezunlar günü iki yıl önce değil miydi?” diye sordu Corey.

Başımı salladım, bunun nereye varacağını farkındaydım.

“Sen o dönem Evan’la birlikte değil miydin?” Beni fazlasıyla yargıladığını göstermemeye çalışmış ama başarılı olamamıştı.

“Kendimi savunmam gerekirse, Seth biriyle çıktığımı bilmiyordu. Evan da orada değildi.”

May masaya doğru eğildi ve elimi okşadı. “Bu düşündüğün gibi bir savunma değil, tatlım.”

“Peki, tamam. Tam bir pislik gibi hareket ettim. Ama o da bana tam bir pislik gibi karşılık verdi ve o zamandan beri onu görmedim. Ve şimdi, Thor’a şükürler olsun, onu bir daha görmek zorunda değilim.”

ERTESİ GÜN, Natasha kapıdan adımımı atar atmaz beni ofisine çağırdı. Felaket videonun üzerinden iki gün geçmişti, ilk makalemi bir hafta içinde teslim edecektim ve ben daha ilk önce hangi görevi yapacağıma bile karar verememiştim. Bu işin tek güzel yanı, listeleri değiş tokuş ettiğimizden beri Seth’i görmemiş olmamdı ve niyetim bu işin bu şekilde devam etmesiydi. Açık ofis alanına hızlıca bir bakış atıp onun orada olmadığını göründe rahatlardım ama ne olur ne olmaz diye başımı eğerek Natasha’nın ofisinin güvenliğine sığındım.

“Otur,” diye emretti ve kapıyı arkamdan iterek kapattı.

Özrüm dudaklarımda, yumuşak sandalyelerden birine çöktüm. “O canlı videonun hiç profesyonelce olmadığını biliyorum ve çok özür dilerim, Natasha. Asla böyle şeyler yapmam, biliyorsun, bana ne oldu anlayamıyorum.”

Sandalyesine çöktü ve gözlerini bana dikti. “Seni buraya azarlamak için mi çağırdığımı düşünüyorsun?”

“Evet?”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Lana, bu video bize son beş yılda yayınladığımız her şeyden daha fazla beğeni, izlenme ve yeni takipçi getirdi.”

Vay be. İlk bakışta bu iyi bir şey gibi görünüyor olsa da, insanların o saçma tartışmamızı gerçekten izledikleri düşünce-sinin yarattığı mide bulantısını azaltmıyordu. “Harika,” dedim zorlukla.

Mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. “Yani bu videoyu iz-lemediğin anlamına mı geliyor? Yorumları da mı okumadın?”

“Yorumları asla okumam.” Bu her zaman benim prensibim olmuştu, fakat şimdi, kendimi rezil ettiğimi bilirken buna daha sıkı sarılıyordum.

“Yorumlardan okuyucuların seni ve Seth’i daha fazla birlik-te görmek istedikleri net olarak görülüyor. Yıllar önce her ne olduysa, aranızda hâlâ inanılmaz bir elektrik var.”

Sahte bir gülümsemeyle ona baktım. “Okuyuculara yazık o zaman. Zaten listeleri değiş tokuş ettik. Artık sadece görevleri-miz ve makalelerimiz üzerinde çalışacağız. Ayrı ayrı.”

“Ya da görevleriniz üzerinde birlikte çalışabilirsiniz.”

Kaşlarım çatıldı, kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum. “Bu listenin tüm amacı her şeyi kendi başıma yapmam değil mi? Kendimi sevmeyi öğrenmeye odaklanmam gerekiyor. Eski sevgilimle takılırken bunu yapamam ki.” Nefret ettiğim eski sevgilim.

“Listenin tüm amacı daha fazla tıklama almak, Lana. Bu vi-ral videodan yararlanıp yeni okurlar kazanmamak aptallık olur. Eğer ikinizi birlikte görmek istiyorlarsa, biz de onlara bunu vereceğiz.”

Kalp atışlarım hızlandı. Bunu yapmamı gerçekten istiyor olamazdı. “Ne yani, önümüzdeki on hafta boyunca haftada iki kez Seth’le takılmamı mı istiyorsun?”

“Hâlâ kendi başına tamamlaman gereken bazı görevler var, örneğin terapi ve tabii ki tek gecelik ilişki.” Bana sert bir bakış attı. “Ama birlikte yapabileceğiniz her şeyi birlikte yapacaksınız. Bu tür bir ilginin sana neler katabileceğini bir düşünsene. *Chronicle* kesinlikle bunu hesaba katacaktır.”

Evet, ama ne pahasına? Seth’e onu bir daha asla görmek istemediğimi söylemiştim ve bu konuda ciddiydim. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Natasha.”

“Yapabilirsin. Ve yapacaksın da. Seth’le konuştum bile. Bir program ayarlamak için onunla temasa geçeceğini biliyor.” Beni göndermek için elini kapıya doğru salladı.

“Gerçekten mi? Benim bu konuda hiç söz hakkım yok mu?” Natasha hiçbir zaman yumuşak ve anlayışlı bir patron olmamıştı ama endişelerimi de hiçbir zaman böyle elinin tersiyle itmemişti.

“Artık benim başımda da daha büyük bir patron var, Lana. Bu benim son kararım.” Yüzünde beliren hafif gülümsemesinde bir parça anlayış vardı ama bir an sonra o da kayboldu.

Natasha’nın ofisinden hışımla çıkamayacak kadar sersemlemiş halde sandalyemi itip kalktım.

Seth: Engelimi kaldırdığını ve bu mesajın iletildiğini varsayarsak, ilk olarak hangi görevleri yapmak istiyorsun?

Lana: Engelin kalktı. Şimdilik. Hızlı yaptığımız sürece hangisi olduğu umurumda değil. Seninkilerden hangisini hızlıca yapabiliriz?

Seth: Kolay. Mobilya. İhtiyacım da var. Süt kasasından başka bir şeyin üzerine oturmak istiyorum.

Lana: Vay canına. Süt kasası demek? Tam bir yetişkin gibi.

Seth: İşin aslı, son altı yıldır tüm hayatım sadece bir bavula sığıyordu ve ondan önce de ailemle yaşıyordum. Yani aslında sıfırdan başlıyorum.

Lana: Mükemmel savunma.

Lana: Yarın boşum. Seni onda alırım.

Seth: Peki ya senin ilk görevin?

Lana: Unutmuşsundur diye umuyordum.

Seth: Hayatta unutmam.

Lana: Off. Sanırım tanımadığım biriyle randevuya çıkma işini halledeceğim. Eminim Corey ya da James'in bana ayarlayabileceği biri vardır.

Seth: Randevu kısmını ben halledeceğim.

Lana: Seninle çıkmak istemiyorum.

Seth: Evet, tabii ki. Ben de.

Seth: Ama endişelenme. Aklımda mükemmel bir erkek var.

Lana: Ukala?

Lana: Spor salonu düşkünü?

Lana: Kadın düşmanı?

Seth: Randevunun amacı bunu körlemesine yapmak.

Lana: Siktir, üçü de mi yani?

Seth: En azından birlikte geçirmek zorunda olduğumuz süre boyunca aramızdaki savaşı askıya alabilir miyiz sence?

Lana: Korktun mu?

Seth: Hayır. Sadece önümüzdeki on haftayı seninle kavga ederek geçirmek istemiyorum. Ateşkes ilan edebilir miyiz?

Lana: Tamam. Şimdilik ateşkes.

Lana: Ama istediğim zaman ateşkesi bozma hakkımı saklı tutuyorum.

Seth: İyi geceler, Parker.

Lana: İyi geceler, Seth.

7

*Biriyle uyumlu olup olmadığınızı anlamak
istiyorsanız, birlikte IKEA'ya gidin.*

**-Lana Parker, "Aradığınız Kişiyi Bulduğunuzu
Nasıl Anlarsınız?"**

GÖREVLERİMİZ KONUSUNDA NET BİR PLANA SAHİP OLMAK, bedenimi saran hayal kırıklığını yatıştırmaya yetmemişti. İyi geceler der demez telefonumu bırakıp doğruca evdeki ofisime gittim. Odanın ortasında, orijinal parke zemini kaplayan yumuşak gök mavisi halının üstünde durdum. Neredeyse tüm oda duvardan duvara uzanan kitap raflarıyla kaplıydı ve bu raflar ağzına kadar doluydu. Kitaplarımı elimden çıkarma konusunda gerçekten zorlandığım ve ayda on beş ila yirmi kitap okuduğum için bu raflar tıka basa doluydu. Sadece kitaplar değil, aynı zamanda mumlar, kupalar ve kitaplarla alakalı çok sayıdaki aboneliğim sayesinde topladığım hediyeler de kaplamıştı burayı.

Rafların işgal etmediği tek duvara dayalı, malzemeler ve defter yığınlarıyla dolu, darmadağınık, uzun, beyaz bir masam vardı. Masanın üzerinde duvara çakılmış olan raflarda, süper kahraman Funko Pop!⁸ koleksiyonum gururla sıralanmıştı. Çerçevesiz *Playbill* film afişleri duvardaki açık alanları dolduruyor ve masamın yanında TBR yayınevine ait kitaplarımı taşıyan tekerlekli bir araba duruyordu.

Bulunduğum yerin hemen solunda minderli, rahat, gri bir koltuk ve küçük bir huş yan sehpa, sehpanın üstünde de uzun, altın rengi bir okuma lambası vardı. İç çekerek koltuğa gömüldüm. Gözlerimi kapatarak zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Okuyucular seni ve Seth'i birlikte daha çok görmek istiyor.

Bu, düşündüğün gibi bir savunma değil, tatlım.

Lana, seni incitmeye çalışmıyordum...

Off. Hayatım neye dönüşmüştü böyle? Sandalyeden kalkıp masama doğru ilerledim. Dizüstü bilgisayarımın yanında incelemek için kenara koyduğum bir yığın kitap vardı. Bilgisayarımı açıp blog siteme girdim ve *Yeni Metin*'e tıkladım.

Bu blogu yaklaşık dört yıl önce, Evan'la çıkmaya başlamadan hemen önce açmıştım. Kalbim yeni kırılmıştı –bir kez daha– ve hakkında yazmak istediğim son şey aşkı bulmakla ilgiliydi. Bir alan adı satın almış, yazdıklarımı nasıl paylaşacağımı bulmuş ve kendimi iyi, amacı olan biri gibi hissetmişim. Blogum süslü ya da kamusal tüketim için tasarlanmış olmasa da, her zaman bana ait olmuştu. Yeni Marvel filmleri ve okuduğum kitaplar, hayranı olduğum şeylerle ilgili beni rahatsız

8 Popüler kültürden birçok karakterin minyatür figürünü üreten marka. (c.n.)

eden ve sevdiğim her şey hakkında blog yazıyordum. *Tahı Oyunları*'nın sona ermesinin toplum için neden zararlı olduğuna dair beş bin kelimelik tezimi burada yayınlamıştım. *Schitt's Creek* ve *Ted Lasso*'nun saf iyiliğine olan sevgimi de burada dile getirdim. Gençliğimden beri popüler kültürle teselli bulmuştum ve bu blog, minnettarlığımı gösterebildiğim bir yer haline gelmişti.

Ve evet, en yakın birkaç arkadaşım dışında kimse okumuyor olabilirdi. Ama bu hiç sorun değildi. Asıl amacım, bunu asla işim haline getirmemektir. Ama şimdi, bu aptal yarışmayı kazandığımda, tutkuyla sevdiğim şeyler hakkında yazmak benim işim olacaktı. Ve bu yarışmayı *kazanacaktım*.

ERTESİ SABAH Seth'i almak için çıktığım kısa yolculuk sırasında olumlu düşünmeye devam ediyordum.

Seth'in evi beklediğim gibi değildi. Bunun temel nedeni buranın köhne bir apartman dairesi değil, müstakil bir ev olmasıydı. Köhne bir apartman dairesini seçeceğini düşünmüyordum ama Los Angeles konut piyasası berbattı ve o buraya daha yeni gelmişti. Üstelik burada kalıp kalmayacağından bile henüz emin değildi.

Bu yüzden, biraz sevgiye ihtiyacı olsa da Highland Park'ın en iyi yerinde bulunan bu küçük, şirin bungalov beni hazırlıksız yakalamıştı. Prius'umu başka bir Prius'un arkasına park ettim ve bahçedeki yabani otların arasından dikkatlice geçerek ön kapıya doğru ilerledim.

Ben daha çalamadan kapıyı çalan Seth'in yüzünde alaycı bir sırıtma vardı. "Selam." Beni bir Rönesans şatosuna davet

ediyormuş gibi kollarını iki yana açarak içeri girmemi işaret etti.

İçerisi dışarıdan çok daha iyi durumda değildi ama en azından her şey temiz görünüyordu. Ve boş. Seth, oturma odasının ortasında, bir başka süt kasasının üzerinde duran küçük televizyonun önündeki süt kasası konusunda şaka yapmamıştı. Yemek odasında bir iskambil masası ve tek bir katlanır sandalye vardı. Yatak odasına bakmaya bile korkuyordum.

“Yani ‘sıfırdan başlamak’ derken gerçek anlamda sıfırdan başlamayı kastediyormuşsun.” Zihnimden, ihtiyaç duyacağı her şeyin listesini yapmaya başladım, sonra telefonumu çıkarıp not almaya karar verdim çünkü bu kadar uzun bir listeyi asla hatırlayamazdım.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu klasik bir Seth hareketiydi ve saçları sersem bir şirinlikle havaya kalktı; elbette bunu fark etmemiştim bile. “Gerçek bir sıfır.”

“Lütfen bana şişme yatakta uyumadığımı söyle.” Tereddüt içinde koridorda ilerlerken ne bulacağım konusunda hem endişeli hem de meraklıydım.

Evin tek banyosu vardı, hâlâ orijinal fayansları duruyordu, bunlar o kadar eskiydi ki yeniden moda olması yakındı. En azından bir duş perdesi ve duvara yapıştırılmış bir çubuğun üzerinde asılı bir havlu vardı. Karşıma çıkan ilk odadan içeri başımı uzattım ama içeride hiçbir şey yoktu. Bir sonraki oda yatak odasıydı. Odanın ortasında, parke zeminin üzerinde olsa da bir şiltesi, hatta bazası vardı fakat görünürde bir dolap veya komodinin yoktu. Köşede, kitap yığınının üstünde, fişe takılı bir masa lambası duruyordu.

“Yeni taşındığımı düşünürsek fena değil, değil mi?” Arkamdan sessizce yaklaşmıştı, neredeyse yerimden sıçırıyordum.

“En azından temiz.” Dönüp ona bakmak zorunda kalmamak için odanın içine doğru birkaç adım ilerledim, ona ufacık bir onay bile vermek istemiyordum. “Burayı satın mı aldın?”

“Kiraladım. Şimdilik. Sahibiyle bir anlaşma yaptım, buradayken tadilat falan yapacağım, iyi hale getirmeye çalışacağım. Karşılığında o da evi satışa çıkarmadan önce ilk satın alma hakkını bana verecek.”

“O zaman kalmayı planlıyorsun. Los Angeles’ta yani.” Bu düşünce midemin sıkışmasına neden oldu. Onu yan gözle görebilmek için hafifçe döndüm.

Kapı pervazına yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuştu. “Neredeyse on yıldır tek bir bavulla yaşıyordum. Artık zamanı geldi. Evim diyebileceğim bir yer istiyorum.”

Ev. Bu kelime beni can evimden vurmuştu. Eminim bu onun için sadece basit bir kelimedenden ibaretti. Geceleri uyunacak, sabahları kahve yapılacak bir yer. Seth’in her zaman bir evi, ne olursa olsun sevildiği ve kabul edildiği bir yeri olmuştu.

Benimse her zaman aradığım bir duyguydu bu. Ve Seth bana gerçekten evimdeymişim gibi hissettiren tek kişi olmuştu.

Boğazımı temizleyip dikkatimi tekrar orijinal görünen ve yeniden boyanması gerektiği belli olan pencerelere verdim. “Hemen çıksak çok iyi olur. Bugün alınacak çok şey var.”

Odanın içine doğru yavaşça bir adım attı. “Evet. O konuya gelince. Bazı gerekli eşyaları almaya hazırım ama çok fazla para harcamak istemiyorum. Burası teknik olarak benim değil ve bu yarışmayı kazanana kadar da resmi olarak bir işim olmayacak.”

Kendini beğenmiş ve küstah iddiasını duymazdan gelerek yanından geçip odadan çıktım. “Neyse ki ülkenin en büyük IKEA’larından birine on beş dakika uzaklıktayız. İhtiyacın olanı bulacağımıza ve bütçeni aşmayacağımıza eminim.”

“IKEA mı?” Bu kelimeyi sanki cehennemin derinliklerindeki Şeytani Mobilya Mağazası’ndan kanepe almamızı önermişim gibi söylemişti. Sanırım bu yerinde bir nidaydı.

“Of ya, bunu senin listene eklemeliydim. Sevgililerinden biriyle IKEA şifonyeri yap.”

“Sanırım gördüğüm anda pes ederdim.”

“Listelerimizi düzenlemek için çok mu geç?”

“Evet.” Mutfak tezgahından anahtarlarını ve cüzdanını aldı, sonra bana önden gitmemi işaret etti. “Sen sürsen olur mu? Hâlâ trafiğe alışamadım ve buradaki otoyolların hiç şakası yok.”

“Bekle bir dakika, muhteşem Seth Carson az önce yapamayacağı bir şey olduğunu mu itiraf etti?” Zaten her şekilde arabayı kullanmayı planlıyordum. Seth hiçbir zaman iyi bir şoför olmamıştı; ehliyetini lisedeyken, sadece rahatça oynaşabilelim diye annesinin minibüsüne el koyabilmek için almıştı ve son yıllardaki göçebe yaşam tarzı göz önüne alındığında, direksiyona geçme konusunda hâlâ tereddütlü olduğunu varsayıyordum. Ama bu onun egosunu yaralama fırsatından vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu.

“Araba süremiyor değilim, sadece çok fazla pratik yapmadım.” Derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. “Yardıma ihtiyacım olduğunda bunu kabul edecek kadar özgüveni olan biriyim.”

Onu arabama götürdüm, kapıları açtım, ikimiz de arabaya binip kemerlerimizi bağladık. “Öğrenmenin tek yolu inatla üzerine gidip yapmaktır, fakat bence sen bunu başka bir zaman, hayatım senin ellerinde değilken yap.”

“Teşekkürler.”

“İzle ve öğren.”

Muhtemelen pek çok kişi beni agresif bir sürücü olarak değerlendirirdi, ancak Los Angeles’ın otoyollarının (ayrıca caddelerinin) da kendine özgü endüstrisi kadar acımasız olduğunu çabucak öğrenmiştim. Başka bir yerde saldırganlık olan şey burada aşağı yukarı pasif olmak demekti; ya yol verirdin ya da başkaları sana yol verirdi, hız sınırının altına inmemeliydin yoksa herkes seni sollayıp hiç durmadan kornaya basardı.

Burbank’teki IKEA’ya kazasız belasız varıp arabayı park ettiğimizde Seth’in verdiği rahatlama dolu soluk son derece haklıydı.

Yürüyen merdivenle en üst kata çıkarken telefonumu çıkardım. “Tamam. En azından bir koltuk, bir karyola ve bir yemek masasıyla sandalyelere ihtiyacın var. Çarşaf ve havlu konusunda ne durumdasın?”

“İyi, sanırım?” Omuz silkti, yürüyen merdivenin tepesine vardığımızda ve teşhir salonu önümüze serildiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Birden fazla takımın mı var?” Labirentin başında toplanmış kalabalığın arasından geçerek bir mezura aldım.

“Birden fazla takıma mı ihtiyacım var?” Sesi çok geriden geliyordu ve onun, bir insan denizinin içinde kimsenin ayağına

basmadan, kibarca manevra yapmaya çalıştığını görebiliyordum. Amatör.

Yavaşlamadan cilalı beton üzerindeki okları takip etmeye başladım. “Elbette birden fazla takıma ihtiyacın var. Ancak uygun fiyatlı nevresim ve havlular konusunda Target’ın daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüyorum.”

Seth sonunda bana yetişmişti, yanımda yürürken sesinde korku vardı. “Oraya da mı gitmek zorunda kalacağız?”

Ona acıma dolu bir bakış fırlattım. “Bugün değil.” Biri beni iterek Seth’e çarpmama neden oldu. Seth’in kolu beni tutmak için uzandı, belimi kavradı ve dengemi bulmamı sağladı. Parmakları kalçamın kıvrımına doğru ilerledi, sanki kas hafızası devreye girmişti. Biraz fazla uzun süren birkaç saniye sonra beni bıraktı.

Nefesim hızlanmıştı ve bunun ayarladığım maraton benzeri tempoyla bir ilgisi olduğunu da sanmıyordum.

“Peki ilk ne var?”

“İlk mi?” Sanki elini bedenimden çekince beynim de onunla birlikte kafatasımdan çıkıp gitmiş gibiydi.

Dudaklarında ukala bir sırıtma belirdi. “İlk önce ne alacağız?”

“Ah. Doğru.” Geniş, açık ama insanlarla dolu alana baktım. “Koltuklar,” diye geveledim çünkü gördüğüm ilk şey onlardı. Kalabalığı yarararak sergilenen koltuklara doğru ilerledim, bir koltuktan kalkıp diğerine oturarak hepsini konfor ve dayanıklılık açısından test ettim.

Seth en ucuz koltuğun önünde durdu, yarım saniyeliğine üzerine oturdu, sonra hemen kalktı. “Bu iş görür.”

“Cidden mi? İlk denediğini alamazsın.”

“Neden?”

“Bu tıpkı araba, ev ya da sevgili seçmek gibi bir şey. Çıktığın ilk kişiyle evlenmezsin.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz onları tekrar ağzıma tıkmak istedim. Kelimeler havada asılı kalırken, ikimizin tamamen farklı koşullar altında mobilya alışverişi yaptığı alternatif bir gelecek önümüzde beliriverdi. IKEA’da yıllar boyunca insanları izlemek bana bu tür bir gezintinin genellikle ya çığlık çığlığa bir kavgayla ya da kimse-nin konuşmadığı bir küslükle sona erdiğini öğretmişti.

Yine de zihnimin bir köşesinden gelen oldukça kaba bir ses, *biz öyle olmazdık*, diyordu ısrarla. Biz koridorlarda rüzgar gibi ilerleyen çift olurduk, ben alışveriş arabasına kaykaya biner gibi binerken Seth beni iterdi. Bir külâh dondurmayı paylaşan çift, mobilya adını verdikleri akıl almaz yapbozu bir araya getirecekleri akşamı dört gözle bekleyen çift olurduk, çünkü bu birlikte vakit geçirmek anlamına gelirdi.

“Bu çok mu kötü olurdu?” Seth’in sesi o kadar alçaktı ki onu zorlukla duydum; sorduğu soru onun zihninde de benzer bir ‘neler olabilirdi’ sahnesinin canlandığını gösteriyordu.

“Evet.” Tek kelimelik cevabım çok netti. Ve yalandı.

Seth karnına yumruk yemiş gibi sertçe nefes verdi.

Telefonumu kurcalamaya başlayarak Natasha’nın katı emirlerinin beni duygu gibi saçma şeylerden uzaklaştırmasına izin verdim. “Otur ve poz ver, güzel görünmeye çalış. Instagram’a koymak için bir şeylere ihtiyacımız var.”

Koltuğun koluna tûneyen Seth’in yüzündeki tüm duygu kı-

rintıları kayboldu ve yerini ona özgü ukala cazibeye bıraktı. “Ben her zaman güzel görünürüm, Parker.”

Karizmatik bir sırıtışla bana baktı, ben de alışverişe devam etmeden önce fotoğrafını çektim.

SETH KASADA TOPLAM tutarı öğrenip kartını okuyucudan geçirerek fişini alırken yüzünü biraz buruşturmakla yetindi. Her şeyin evine teslim edilmesi için ayrıca ödeme yaptığında yüzü biraz daha buruştu.

Yemek alanına doğru ilerlerken “Prius kullanmak zorundaydın, değil mi?” diye homurdandı.

“Gezegeni kurtarıyorum, pislik.” İkimize de birer külâh vanilyalı dondurma aldım, iki dolarımı uzattım ve Seth’i müsait olan tek masaya doğru götürdüm. Tabii ki mümkün olan en küçük masaya denk gelmiştik ve ikimiz de yerimize oturduğumuzda dizlerimiz birbirine değdi. Sandalyemi geri çekerek aramıza biraz mesafe koydum ve onun dokunuşuyla hissettiğim küçük çınlamaların, Seth’in bende açtığı yarayı sihirli bir şekilde iyileştirmediğini kendime hatırlattım.

Bir dakika boyunca, ikimiz de külâhlarımıza odaklanıp birbirimize bakmaktan kaçınarak garip, düşmanca bir sessizlik içinde oturduk.

“FY’de çalışmayı seviyor musun peki?” Seth uzun bacaklarını sandalyemin iki yanına uzattı; beni rahatsız ettiğini bile bile kişisel alanıma tecavüz ediyordu. Bana dokunmasalar da bacaklarının beni çevrelediğini hissedebiliyordum.

İçimde yükselen, masa altından ayak oyunları oynama arzusunu bastırdım ve gerçeğin ne kadarını paylaşmak istediğime odaklandım. Sadece nazik olmak ve sohbet etmek için mi soruyordu, yoksa içeriden bilgi almaya mı çalışıyordu? Muhteşem Seth Carson gözümü korkutmak için tiraj istatistiklerini mi karşılaştırmak istiyordu? Yani, düzenli maaşı ve sosyal hakları olan istikrarlı bir yazarlık işine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum ama bu Seth'in kendi kariyerinde yaptıkları kadar da önemli bir şeymiş gibi gelmiyordu bana. Hiçbir zaman 'ciddi' gazeteciliğe büyük ilgi duymamıştım ama kendimi Los Angeles'ın Y kuşağı Carrie Bradshaw'u olarak hayal etmediğim de kesindi.

Seth suskunluğumu fark etmişse bile —eminim fark etmişti— ben içimdeki meseleleri çözmeye çalışırken o, dikkati dondurmasında, sessizce oturuyordu; dili sanki fark etmeyecekmişim gibi tatlı kaymağın etrafında gezinip duruyordu.

Karşımdaki manzara, yani Seth'in dilinin soğuk vanilyanın üzerinde gezinmesi dikkatimi öyle bir dağıttı ki düşünmeden konuşmaya başladım. “FY severek çalıştığım bir yer. Ekip harika, en yakın arkadaşlarım onlar. Ve Natasha gerçekten iyi bir patron. Bizi sadece çalışan olarak değil, insan olarak da gerçekten önemsiyor.”

“Orada bir yerde bir *ama* mı duyuyorum?”

Omuzlarımı silktim ve kendi dondurmamı yaladım. “Yazmak istediğim şeyi yazmıyorum.”

Ayaklarını sandalyemin ayaklarına doladı. “Evet, açıkçası senin ismini flört ve ilişkiler bölümünde görmeyi hiç beklemiyordum.”

“Bu konularda çok kötü olduğum için mi?” Sesimdeki kızgınlık dondurmayı eritmeye yetecek kadar fazlaydı.

“Yeteneklerini boşa harcadığın için. Ayrıca senin tutkun bu değil.” Doğruca yüzüme bakarak dondurmasını yaladı.

Ayaklarını dürterek sandalyemden uzaklaştırdım ve o ağzın başka neler yapabileceğini hatırladığımda karnımda hissettiğim ateşi görmezden geldim. “Sen benim tutkularım hakkında ne bilebilirsin ki? İster inan ister inanma ama insanlar on iki yıl içinde değişir.”

Bir dakika boyunca konuşmadı. “Pekala.” En başta bu yarışmayı kabul etmemi sağlayan şeyin tutkularım hakkında yazma şansı, yüreğimin o kısmını doyuracak bir köşe olduğunu gözüme sokmadı.

Beni hâlâ tanıyor gibi görünmesi beni rahatsız etmişti. Benim onu tanıyormuş gibi hissetmemem de.

Dondurmayı bir kez daha yaladı. “Bu cumartesi boş musun?”

Bir an için bana çıkma teklif ettiğini sandım ve donup kaldım.

“Brian hiç tanımadığın biriyle çıkacağın randevunu teyit etmek istedi.”

Doğru ya. Kör randevu. Seth’in bana ayarladığı randevu. İlgisizmişim gibi davrandım. “Cumartesi gecesini bir kör randevuya mı harcayacakmış? Sorunu ne?” Kûlahımın bir parçasını tatmin edici bir çıtırtıyla ısırdım.

Seth soruma cevap vermedi, ben yokmuşum gibi davranarak telefonuyla oynamaya başladı.

“İyi. Evet, cumartesi boşum.” Kûlahımı yemeyi bitirdim, ambalajını buruşturup top yaptım ve ona fırlatmak üzereyken kendimi tutmayı başardım.

Hâlâ bana bakmıyordu, gözleri ekrana yapışmış gibiydi. “Harika. Seninle sekizde Little Dom’da buluşacak.”

Restoran seçimi karşısında yüzümü buruşturdum. Little Dom’da bir sorun falan yoktu, yemekleri harikaydı. Sadece pek çok ünlünün uğrak yeri olarak biliniyordu ve genellikle bir iş toplantınız yoksa ya da Jon Hamm’i bir an olsun görmeye çalışmıyorsanız oraya gitmezsiniz. Gerçi Jon Hamm’i görmek isteyen birini kesinlikle kınayamazdım.

“Tamam mı?” Seth beni, Christina Hendricks’e yakışır bir korse giydiğim ve Jon Hamm’in bağcıklarını çözdüğü hayallerimden koparıvermişti.⁹

“Ne? Evet. Güzel. Little Dom’da, sekizde.” Ayağa kalkıp dondurmanın ambalajını çöpe attım, Seth’in beni takip edeceğinden emindim. Arabaya dönüş yolunu kendi başına bulmasına imkan yoktu.

Seth’in evine kadar olan yolculuğumuz genel olarak sessiz ve huzursuzdu. Görünüşe bakılırsa ikimiz de bir anlığına kendimizi geçmişten gelen kısacık hatıraların içinde buluyor, fakat saniyeler sonra birbirimizi gördüğümüz son korkunç zamanın anısına ya da bizi birbirimize düşüren mevcut koşullarımıza geri dönüveriyorduk. Bu zihinsel olarak çok yorucu bir şeydi ve bitmek üzere olan günün ardından kendimi duygusal açı-

9 2015 yılında yayınlanmaya başlayan *Madmen* adlı drama dizisinde yer alan oyuncular. (e.n.)

dan kırbaç yemiş gibi hissediyordum. Bu yüzden, yirmi dakika sonra evinin önüne geldiğimde, arabayı park etme, hatta kontağı kapatma zahmetine bile girmedim.

“Bu hafta sonu gelip tüm bunları bir araya getirmeme yardım edeceksin, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Yapma. Konu IKEA mobilyaları bir araya getirmek olunca en iyi arkadaşına bile yardım etmem.” May, IKEA’dan alışveriş yapmazdı gerçi.

Bir an duraksadı, bir eli kapıda, diğeri arabanın ortasındaki birdenbire bana fazla yakın gelmeye başlayan kolçağın üzerindeydi. “Bazen artık arkadaş olmadığımızı unutuyorum.” Sözleri sessiz, ağır ve acı vericiydi.

Göğsüm sıkıştı, içgüdülerim çok yakınımnda duran o ele uzanmam için haykırıyordu. Gözlerimi kapattım ve önümde canlanan hayali zihnimden uzaklaştırdım. “Biz uzun zamandır arkadaş değiliz, Seth.”

Gözlerimi kaçırdım ve bir başka sessizliğin ardından Seth’in arabadan inip kapıyı arkasından sertçe kapattığını duydum.

Bu kez arkasından bakmadım.

8

*Bana bir milyon dolar verseniz yine de kör bir
randevuya gönderemezsiniz.*

-Lana Parker, arkadaşlarıyla sohbet ederken, iki yıl önce

**IKEA ZİYARETİMİZDEN SONRAKİ CUMA GÜNÜ OFİSE NEDEN
geldiğimi gerçekten bilmiyordum. Ertesi akşamki randevuma
gitmeden ilk görevimi tamamlamamış olacağım için henüz ya-
zacak bir şeyim yoktu. Ama bu, sabahın onunda, elimde kah-
vemle kapıdan içeri girmeme engel olmamıştı. Odayı hızlıca
taradım ama siyah saçlı ve geniş omuzlu birini göremedim.**

Bu kesinlikle iyi bir şeydi.

**Eşyalarımı açık ofis alanının ortasındaki uzun, beyaz, ortak
çalışma masasına koydum, üzerinde çalışacak hiçbir şeyim ol-
mamasına rağmen formalite icabı bilgisayarımı açtım.**

**Neyse ki Corey koşarak gelip bilgisayarımın yanındaki
masanın üzerine oturdu, minik poposuyla az kalsın kahvemi
devirecekti.**

“Eeeee?” dedi, masaya koyduğu ellerinin üzerine yaslanarak.

Kahvemi tutmak için öne atıldım, o hepsini dökmeden önce kıymetli cansuyumu kurtardım. “Ne eee?”

Gözlerini devirdi. “Seth’le ilk randevun nasıldı?”

“Randevu değildi.”

Tessa ofisin mutfağından çıktı, üzerinde *Sarhoşken Yaz, Daha Sarhoşken Düzelt* yazan bir kupaya bir çay poşetini batırıp çıkarıyordu. “Ooo, IKEA randevusundan mı bahsediyorsunuz?” Karşımdaki sandalyeye oturuverdi. Cumaları ofise gelenler, bunu işten ziyade dedikodu yapmak için yapardı ve ikisi birden karşıma oturmuşlardı bile.

Dizüstü bilgisayarımı ileri doğru ittim. “Çocuklar. Bu bir randevu değildi. Hem IKEA’ya gittiğimizi nereden biliyorsunuz?”

“FY’nin Instagram hikayelerinden. Beş kere falan paylaşım yapmışsın.” Corey’nin şaşkın kelimesini yüksek sesle söylemesine bile gerek yoktu, kelime cümlelerin içinde saklıydı.

“Onları sadece Natasha istediği için paylaştım ve eğer videoları gerçekten izlediysen, sadece mobilya alışverişi yaptığımızı biliyor olman lazım.” Biraz da erotik erotik dondurma yemiştik ama bunu bilmelerine gerek yoktu. “Tüm bunlar, ayrılmamızın bütün nedenlerini yeniden hatırlamamızdan başka işe yaramadı. Mecbur olmasaydım onunla konuşmazdım bile.”

“Evet, Natasha’nın sana bunları yaptırması saçmalık ama süper seksi Seth Carson’la takılmak çok büyük bir fedakarlık-mış gibi de davranma yani.”

Benden en az on kat daha seksi olan Corey’den bu tanımlamayı duyunca tüylerim diken diken oldu. “Şunu unutma ki o ‘süper seksi’ şey aynı zamanda benim eski erkek arkadaşım.”

“Bu söylediklerinin kendini savunmana yardımcı olması mı gerekiyor yani?” Bacaklarını ileri geri sallayarak sırttı.

Tessa boğazını temizledi. “Her neyse. Yarın akşamki randevun için hazır mısınız?”

Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. “Eğer ‘hazırım’ demek ‘acayip korkuyorum’ anlamına geliyorsa, elbette. Kesinlikle hazırım.”

“Hadi ama, en kötü ne olabilir ki?” dedi Corey, azarlar gibi.

“Ölü ve parçalara ayrılmış bedenim onun bagajında bulunabilir mi acaba?”

“Bence senin şu gerçek suç belgesellerini izlemeyi bırakmanın zamanı gelmiş.” Tessa kupasının kenarından bana gülümsedi, onlara bağımlı hale gelmemin nedeninin kendisi olduğunu çok iyi biliyordu.

“Ayrıca, Seth bu adamı tanıyor. Craigslist’te tanıştığın alelade bir yabancı değil ki.” Corey kalemlelerinden birini kaptı ve bacağına vurarak ritim tutmaya başladı.

“Bunu yapan kaldı mı?” Kalemi ondan alıp masanın diğer tarafına, onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

“Sadece ölmek isteyen insanlar.” Corey masadan kalkıp kendi çalışma masasına geri dönerken omzunun üzerinden seslendi: “Randevunda iyi eğlenceler, sürtük gibi giyin!”

Tessa’ya döndüm. “Artık sürtük kelimesini kullanmıyorduk hani?”

Tessa gülümseyerek omuzlarını silkti. “Bunu iltifat olarak söyledi.”

Parmaklarımla kahve fincanımı kavrayıp başparmağımı

Captain Marvel'ın süper kahraman kostümünün üzerinde dolaştırdım. "Sen hiç kör randevuya çıktın mı?"

"Tanrım, hayır." Gözleri irileşiverdi ve hemen çayından bir yudum aldı. "Ama harika bir şey olduğuna eminim. Seninki de harika olacak."

Bıkkınlıkla iç geçirdim. "Kendimi neyin içine soktum ben?"

Sandalyesinden kalkıp yanıma geldi ve bana sarıldı. "Kendi köşeni yazmaya başlamanın ne kadar harika olacağını düşün. Uzun zamandır bunu bekliyordun. Dişini sık, azimle çalış ve bu işi bitir. Sonunda buna değecek."

"Tabii bu kör randevudan sağ çıkabilirsem."

"Öyle olacağımı düşünüyorum." Bana bir öpücük göndererek masasına geri döndü. "Acil bir kaçışa ihtiyacın olursa bana mesaj at!"

CUMARTESİ AKŞAMI saat sekizi çeyrek geçe Little Dom'a gittim, tanışma randevuları hakkında pek bir şey bilmesem de oraya ilk giden olmak istemediğimden emindim. Seth'in bana verdiği tek bilgi, randevuya çıktığım kişinin adının Brian olduğuydu ve neyse ki bu isim, garsonun beni doğru yöne yönlendirmesi için yeterli olmuştu.

İlk bakışta Brian'ın benim tipimin sadece bir parça altında olduğunu fark etmiştim. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı, öğrenci birliğine üye birine benziyordu, bu pek benim zevkime göre değildi ama hoş giyinmişti ve masaya yaklaştığımda beni selamlamak için ayağa kalktı, bu yüzden o kadar da kötü olmayacağını anladım.

“Brian?” O kalkarken ben de elimi uzattım. “Ben Lana.”

Brian sadece birkaç saniye duraksadıktan sonra tüm vücuduyla bana sarılıverdi.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Neredeyse tamamen koltuk altına gömülmüş olan başıma hafifçe vurdu. “Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler, sen de.” Kendimi BO’dan çok Axe kokan tehlikeli bölgeden uzaklaştırmayı başardım, gerçi bu kokunun daha iyi olduğundan pek emin değildim. Masanın iki tarafındaki koltuklara oturduk ve dikkatimi yönlendirebileceğim bir yer olarak menüyü kapıp incelemeye başladım. Zaten tüm bunlar bana garip geliyordu, bana o şekilde sarılması da üstüne tuz biber ekmişti. Ne hakkında konuşacaktık ki? Bu adam hakkında, isminden başka hiçbir şey bilmiyordum. Sanırım ona kendisi hakkında bir şeyler sorabilirdim ama nereden başlayacaktım ki? Ve bu konuda neden bu kadar kötüydüm?

Kusursuz bir zamanlamaya sahip olan garsonumuz, tam da sessizlik tuhaf bir hal almaya başlarken ortaya çıkıverdi. İçkilerimizi ve yiyeceklerimizi sipariş ettik ve aniden menünün güvenli kolları elimden sökülüp alındı, garsonumuz beni terk etti ve baş başa kaldık.

Brian oldukça zoraki görünen bir gülümsemeyle bana baktı. “Seth senin de yazar olduğunu söylemişti.”

Başımla onaylayarak bu en temel sohbet konusuna dalıverdim. “Evet, öyleyim. Üniversiteden mezun olduğumdan beri *Fountain Yolu*’nda çalışıyorum.”

“Ve ilişkiler köşesini yazıyorsun, doğru mu?” Sanki en nef-

ret ettiğim şey olduğunu biliyormuş da özellikle yapıyormuş gibi, çatalını eline alıp hafifçe masaya vurmaya başladı.

Çatalını elinden çekip almamak için parmaklarımı masanın bana ait olan tarafında tutup sıkıca birbirine kenetledim. “Evet.”

“Çok şirin.”

“Şirin mi?” Garsonun getirdiği şarap kadehini şükranla kabul ettim ve bir yudum alarak kendimi onun vereceği cevaba hazırladım.

Birasının yarısını tek seferde içtikten sonra içkisini sertçe masaya indirdi ve ağzını koluna sildi. “Evet, bir randevu köşesi. Çok şirin. *Sex and the City* gibi.”

Aniden görgüsüz ve kaba davranışları, bu randevunun şu ana kadarki en az rahatsız edici yanına dönüşüvermişti. Evet, benim de işimle ilgili benzer düşüncelerim olabilirdi ama bu konuda saçma sapan konuşabilecek tek kişi bendim. Beş saniye önce tanıştığım Brian ise bunu kesinlikle yapamazdı.

Dişlerimi gıcırdattım. “Peki sen ne iş yapıyorsun, Brian?”

“Ben de yazarım. Ama önemli şeyler yazıyorum. Haberler, politika, bilirsin işte.”

“Evet, gazetecilik diplomam olduğu için haberleri ve politikayı duymuştum.”

Sırıttı. “Benim yüksek lisansım var.”

Bileğimi döndürüp hayali saatime bakarak zamanımı kontrol ettim. “Ah, saat kaç olmuş? Gitmem gerek.” Çantamı alıp masadan kalkmaya hazırlandım.

Brian kıkırdadı ve “Düşündüğünden de kolay oldu,” diye mırıldandı.

Aniden durdum. “Pardon? Sen az önce bana kolay mı dedin?”

Hazırlıksız yakalanan Brian donakaldı. “Şey, hayır? Yani, evet. Evet, dedim. Sen çok kolaymışsın.”

Gözlerimi kısarak elimden gelen en iyi Natasha taklidini yaptım. “Randevudan on dakika sonra ayrılmam nasıl bir kolaylık oluyor, Brian?”

Rengi atınca neler döndüğünü anlayıverdim. “Hımm...”

“Bunu sana Seth mi yaptırdı?” diye sordum.

“Olabilir?” Sesi saçma bir şekilde incelmmişti.

“Orospu çocuğu.” Şarabımın geri kalanını tek yudumda bitirip koltuğuma geri oturdum. “Tabii ki mümkün olan en kötü adamı bulacak ve beni başarısızlığa uğratacaktı,” diye homurdandım, bunu sessizce yapmaya çalışmışım ama olmamıştı.

“Hey.” Brian öfkeyle ayağa kalktı. “Ben mümkün olan en kötü adam falan değilim.” Ellerini sallayarak etrafı işaret etti. “Hepsi göstermelikti.”

“Göstermelik olan neydi?”

“Sana öyle sarılmam ve işini küçümsemem.”

“Bira da mı?”

“Evet, o da.” Aslında yanaklarının kızarması sevimli sayılabilirdi. “Bak, Seth’e bir iyilik borcum vardı, o da seninle randevuya çıkmamı ve randevu boyunca bir pislik gibi davranmamı istedi. Senin kaçman ve randevuyu tamamlayamaman için ne kadar rol yapmam gerekiyorsa yapmamı söyledi.”

“Biliyor musun, işte bu yüzden herkes heteroseksüel erkeklerden nefret ediyor.” Elimi kaldırarak garsona bir kadeh şarap daha getirmesini işaret ettim.

Brian iç geçirdi. “Özür dilerim. Akşam yemeği benden.”

“Evet, kesinlikle öyle.” Bir anlığına ona dikkatle baktım, o da bana mahcup mahcup sırttı.

“Yalnız kalmak istersen ben gidebilirim.”

“Duruma göre değişir. Sen pisliğin teki misin?”

Gülümsemesi genişlerken sol yanağında bir gamze belirdi. “Olmamaya çalışıyorum.”

Bir şekilde ilgimi çektiğini kabul etmek istemesem de iç geçirdim. “Gerçekten haber yazarı mısın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, yazıyorum ve redaksiyon yapıyorum ama bir internet sitesi için. Eğlenceyle ilgili hemen hemen her şey hakkında yazıyoruz, filmler, diziler, çizgi romanlar, her şey.”

“Gerçekten mi?” Biraz canlanmıştım. “Ben de tam bir popüler kültür hastasıyım diyebilirim.”

Popüler kültür deyince Brian’ın gözleri parladı ve o andan itibaren sohbetimiz kolayca ilerledi. Konuşmaya en sevdiğimiz diziler ve filmlerle başlayıp MCU’nun (Marvel Sinematik Evreni) nereye evrildiği ve nereye evrilmesi gerektiği konusundaki fikirlerimizin yol açtığı hararetli bir sohbetle devam ettik. Kadın liderliğindeki tüm yeni projelerin çok fazla aşk hikayesi barındığına dair klasik erkek eleştirisini dillendirerek benden epey puan topladı. Captain Marvel hakkında bir kez bile şikayet etmedi ki bu da onu erkek inekler arasında bulunmaz biri haline getirirdi. Yaşadığımız ilk çatışmanın ardından sohbetimiz, akşam yemeği, tatlı ve hatta yemeğin ardından içtiğimiz içkilere kadar zahmetsizce akıp gitti.

“Peki, tüm bunlara ilk nasıl başladın? Kitaplarla mı, filmlerle mi, televizyonla mı? Ailen de bu işin içinde miydi?” Brian şarap kadehini masanın üzerinde döndürüyordu.

Bu çok mantıklı bir soruydu, özellikle de Los Angeles’ta yaşıyorsanız. Bu basit sorunun bana ne kadar acı verdiğini bilmediği için onu suçlayamazdım.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. “Hayır, ailem beni bu işe bulaştırmadı. Aslında tam tersi oldu.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Sanki bütün bu konuşma çok önemsizmiş gibi omuz silktim. “Evet. Çocukken çok yalnızdım. Babam hiç ortalarda olmazdı ve annem de sürekli iş seyahatindeydi. Ben de bir aile bulmak için filmlere, kitaplara ve televizyona yöneldim.” Bunun komik hiçbir tarafı olmasa da kıkırdadım. “Kulağa gerçekten üzücü geliyor, değil mi?”

Brian masanın karşı tarafından uzandı ve elimi sıktı. “Hiç de üzücü değil. Sanırım çoğumuz bir şekilde kabul edildiğimizi hissetmek için ekranlarda ve sayfalarda gördüğümüz karakterlere yöneliyoruz.”

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve bunun gerçek bir gülümseme olduğunu fark edince şaşırdım. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

İçkisinin son yudumunu aldı. “Sanatın en güzel yanı da bu, izleyicilerin üzerinde yaratabildiği derin etki.”

Gülümsemem hafifçe soldu. Daha önce bu şekilde ifade etmemiş olsam da, Brian en sevdiğim eğlence mekanizmalarını hakkında yazmak istememin ana nedenini özetleyivermişti. Çünkü benim için bir anlam ifade ediyorlardı ve daha pek çok

okuyucu ve izleyici için de, en iyi on aylık şarkısını içeren aptal bir listeden çok daha anlamlıydı.

Ben onun söylediklerini düşünürken Brian yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. “Kalkalım mı?”

Onun gibi gülemesem de başımı salladım.

Hesabı ödedikten sonra beni arabama kadar geçirdi ve yatağıma bir öpücük kondurduktan sonra mesaj atıp ikinci bir randevu ayarlayacağına dair söz vererek yanımdan ayrıldı; açıkçası ben de bunu dört gözle bekleyecektim. Bu kör randevusu konusunda aşırı endişelenmişim ve felaket bir başlangıca rağmen beklediğimden çok daha iyi geçmişti.

Eve geldikten sonra, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken zihnimin bir köşesinde küçük bir endişe baloncuğu belirmeye başladı. Seth’in beni görevden vazgeçirmek için arkadaşlarından birini göndermesi mantıklıydı. Ama neden Brian gibi, pek çok ortak noktamız olan, bağ kurabileceğim birini göndermeyi göze almıştı? Bu soru, yatağıma kıvrılıp *Ted Lasso*’nun son bölümünü izlemeye başlayana kadar zihnimde dönüp durdu.

Ve ekranda izlediğim fazlasıyla dokunaklı bir moral konuşmasından sonra kafama dank ediverdi. Ben tam bir aptaldım. Gerçek bir geri zekalıydım. Tabii ki Seth bana berbat birini ayarlamayacaktı. Benim buradaki tek amacım sevgilim olmamasıydı ve bunun olmamasını, bu yarışmayı kaybetmemi sağlamanın en iyi yolu beni, sevgili olabileceğimi düşünebileceğim bir erkekle tanıştırmak değildi de neydi?

Sinsi pislik. Seth’in daha ilk görevimde bu kadar alçaldığına, bu kadar hileli oynadığına inanamıyordum.

Üstelik ben de buna kanmakla kalmamış, bir de üstüne Brian'ın ikinci bir randevu teklifini hiç düşünmeden kabul etmiştim, kendime de inanamıyordum. Rekabet bir yana, benim asıl kendimi bulmam gerekiyordu, hazır olmadığım halde başka bir ilişkiye atlamam değil.

Ama bu aksilik için Seth'i suçlamak, kendi huylarımı kabul etmekten çok daha kolaydı, o yüzden ertesi gün ondan intikam almaya yemin ederek yatağa gittim. Beni tanıdığını, pes edeceğimi ve kazanmasına izin vereceğimi sanıyordu.

O orospu çocuğuna gününü gösterecektim.

9

*Bir adamın bir zamanlar dediği gibi, aşkta ve
savaşta her şey mubahtır.*

-Lana Parker, "Partnerinizi Nasıl Geri Kazanırsınız"

BİRAZ FAZLA BAŞARILI GEÇEN KÖR RANDEVUDAN SONRAKİ sabah, Seth'in evine gitmeden önce iki yere uğradım. Target'tan bir çarşaf takımı ve en sevdiğim çiçekçilerden birinin sahibinin şahsen tavsiye ettiği bir *Fittonia* bitkisi alıp kapısını çaldım ve kapı açılırken yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim.

Üstünde bebek mavisi basketbol şortundan başka bir şey olmadan beni karşılayan üstsüz Seth'i görünce yüzümdeki gülümseme donuverdi. Seth okul boyunca hep spor yapmıştı ve o zaman da çok formdaydı ama yine de ergenliğe has bir zayıflığı vardı. Artık oğlan kaslarının yerine erkek kasları gelmişti. Kutsal Hemsworth aşkına, gerçekten de karın kaslarının hatlarını görebiliyordum. Bakmamam gerektiğini bildiğim noktayı

işaret eden mükemmel bir V şekli de vardı üstelik. Kendime hakim olmalı, saçma sapan şeyler düşünmemeliydim.

Beni aval aval bakarken yakalayınca, kendinden memnun bir sırtışıla kollarım göğsünde birleştirdi, pazularının ve omuzlarının çıkıntıları daha da belirginleşti. “Bu sabah seni görmeyi beklemiyordum. Bu zevki neye borçluyum?”

Boğazımı temizledim ve kendimi gözlerine bakmaya zorladım. Bu gözler beni alt ettiğine dair yanlışı bir varsayımla ışıltılı parlıyordu. İlk görevimde beni yenebileceğini düşünmüştü ama aslında dün gece savaş ilan etmişti. Henüz bunu bilmiyor olsa bile.

“Dün gece Brian’la randevum çok iyi geçti, gelip sana teşekkür etmek istedim.” Korkutucu derecede sevimli bir gülümseme eşliğinde ona saksıdaki bitkiyi ve içinde çarşaf takımı olan poşeti uzattım. “Hem hoş geldin hem de teşekkür hediyesi. Ev bitkisi görevi için erken davranabileceğimi düşündüm ve dükkandaki kadın bunların bakımının kolay olduğunu söyledi.” Gözlerimi her zamankinden biraz daha fazla açarak, aşırıya kaçmadan, mümkün olduğu kadar masum rolü yapmaya çalıştım.

Aslında WildFlora’daki kadından en hassas bitkiyi vermesini istemiştım, bir sürü emek ve dikkat gerektiren ama onu yetiştirmenin ne kadar zor olduğu konusunda da büyük bir üne sahip olmayan bir bitki. Dolayısıyla çoğu insanın adını bile duymadığı *Fittonia*’yı almıştım. Bilenler, bu dram kraliçesinin yeterince su almadığında bayıldığını bilirdi. Çok bakım isteyen ve hassas bir bitki olduğu için Seth ve onun görevi için mükemmel bir seçimdi bu.

Seth yüzünde şüpheli bir ifadeyle getirdiklerimi elimden aldı. “Korkmalı mıyım?”

Gözlerimi devirdim. “Sadece çarşaf takımı ve çiçek getirdim. Sana gerçekten teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar kolay anlaşılabileceğim birini bulacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de birinden ayrıldıktan bu kadar kısa süre sonra.”

Sevincini gizlemek için çok uğraşıyordu ama onu ne kadar iyi tanıdığımı unutuyordu. “İyi anlaştığınıza çok sevindim. Brian harika biridir.”

Seth’in aptalca özgüveni içimde yeni bir öfke kıvılcığını yaktı, fakat öfkemi bastırıp yeni sevgili bulmuş birinin mutluluğunu taklit ettim. “Öyle, değil mi?” Numaramı iyice pekiştirmek için derin derin iç geçirdim.

Seth yemi yuttu ve bu rekabetin çantada keklik olduğunu fark ederek pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı. Benim onun bildiğini bildiğimi bilmemesi ne kadar da kötüydü. “Peki onu tekrar göreceğiz misin?”

Sanki gülümsememi bastırmak istiyormuş gibi dudakımı ısırdım. “Evet. Sabırsızlanıyorum!” Çapraz astığım çantamdan arabamın anahtarlarını çıkardım ve ona arsız arsız el salladım. “Ben makalem üzerinde çalışmak için işe gidiyorum. Günün geri kalanında sana iyi eğlenceler ve bitkinin tadını çıkar!”

Gözleri biraz kısıldı ve umarım fazla abartmamışımdır diye düşündüm. Ağzımdan çıkan o cıvı cıvı ses kesinlikle normalden birkaç oktav daha yüksekti.

Ama eğer abartmışsam bile artık çok geçti. Seth’in evinin önündeki merdivenlerinden inip arabamın şoför koltuğuna oturdum.

#LANAVESETH

Cuma, sabah 8:03

JAMES: Bugün. büyük. gün.

COREY: Yaşasın!!! Makaleni okumak için sabırsızlanıyorum,
@Lana!

TESSA: Eminim muhteşemdir, **@Lana!**

ROB: Eminim iki makale de harika olacaktır.

COREY: Hain.

ROB: Hey, tıklama tıklamadır ve bu hepimiz için iyi bir şey.

10:14

COREY: Yazılar yayında!!! Çok iyi, **@Lana!** 'Joe' kulağa
mükemmel geliyor!

TESSA: Harika bir yazı, **@Lana!**

ROB: Bütün amacın yeni bir ilişkiye başlamamak değil mi
senin?

LANA: Teşekkürler dostum, hiç bilmiyordum. Ve
teşekkürler, arkadaşlar! Desteğiniz için minnettarım!

13:42

JAMES: Kahretsin, bu yazılar okunuyor. **@lan**, bize biraz
istatistik verebilir misin?

ROB: Aslında **@lan**, Slack'i hiç kontrol etmiyor, site
bakımıyla çok meşgul.

COREY: Evet, hepimizin aksine onun yapacak gerçek işleri var.

SETH: Yazımın çok sayıda yorum aldığını görüyorum.

LANA: Eminim IKEA yatağında poz verdiğin o fotoğrafın bununla bir ilgisi yoktur :/

SETH: O fotoğrafı sen çektin.

LANA: Çekmezsem Natasha'ya söylemekle tehdit ettin çünkü.

SETH: Okuyucuların beni çekici bulması benim suçum değil.

LANA: Öyk.

SETH: Bu iyiydi.

LANA: Eminim seni tanıdıkça çekiciliğin azalacaktır.

SETH: Seni zaten tanıyorlar ama yine de senin yazına yorum yapmadıklarını görüyorum...

JAMES: Vay be, hey, siz ikiniz. Şunu uluorta yapmayın, kendinize bir oda tutun. Özel mesajlardan konuşun bari.

COREY: Hah! İkisini birbirlerine yakıştırdıkları tüm o yorumları gördünüz mü? Keşke okuyucular da bunu görebilseydi!

LANA: Bunu biz de okuyoruz, @Corey. Ayrıca, bu da iğrenç.

SETH: Evet. Öyk.

LANA: Bu iyiydi.

17:36

SETH: 200 yoruma ulaştım. Sende kaç tane var, @Lana?

LANA: Kapa çeneni.

SETH: Aa, yoksa kontrol etmedin mi? Dur senin için ben bakayım. On yedi. O kadar az ki sayıyı rakamlarla değil yazıyla yazmak zorunda kaldım. Senin için küçük bir gazetecilik esprisi.

LANA: Siktir git.

10

*Yeni Ektorp kanepem tüm romantik sıkıntılarının
anahtarı mı olacak? Artık bir yemek masam VE
dört sandalyem olduğuna göre (alkışlarınızı sona
saklayın lütfen), sonunda hayallerimdeki kadını
bulabilecek miyim?*

-Seth Carson, "Biraz Montaj Gerekıyor"

TELEFONUMUN EKRANINA ÖFKEYLE TIKLAYIP FY'NİN internet sayfasını kapattım. İlk makalelerimizin yayınlanmasının üzerinden iki gün geçmişti ve yorumların çoğu hâlâ Seth'in yazısına yapılıyordu. Seth ayrıca eskiden en sevdiğim vakit geçirme aracı olan Slack'te liderliğiyle övünmeye devam ediyordu. Şimdi, hayatımın geri kalanı gibi, iŐteki mutlu yerim de aptal eski sevgilim tarafından ele geçirilmişti. Telefonumu çantama geri koyup bacak bacak üstüne attım, ayağımı b bn sabırsızlıkla sallamaya başladım. Seth sadece kibirli bir pi  değildi, aynı zamanda geç kalmıştı.

Tamam, sadece bir dakika gecikmişti. Ama yine de geç kalmıştı işte.

Bir saniye sonra onu fark ettim, açık hava alışveriş merkezinin ortasındaki fiskiyenin kenarında oturduğum yere doğru geliyordu. Bugün Seth'in yeniden yaratılma görevi için buraya kendi isteğim dışında gelmiştim. Bu görevi internetten alışveriş yaparak ve en önemlisi bensiz de halledebileceğini söylemiştim ama Natasha'nın sözleriyle, her şey 'içerik' içindi. Seth beni görünce hafifçe gülümsedi ama ben onu fark etmemiş gibi yaptım.

Onu dikkatle incelerken göğsümde öfke ve hayal kırıklığı birbirine karşıyordu. Lacivert bir tişört ve kot pantolon giymiş, başına da siyah bir beyzbol şapkası takmıştı. Havacı güneş gözlüğü takıyordu ve acaba o da duygularından benim gibi kaçıyor mu diye merak ettim.

Çünkü onu gördüğümde midemde oluşan tuhaf hissi inkar edemezdim. Ayağa kalktığımda ve Seth bana göstermelik bir şekilde yandan sarıldığında göğsümün sıkıştığını da. Onun tuzlu, gün ışığını andıran kokusunun beni bir anda, birlikte geçireceğimiz hayatımızın mutlu, mükemmel ve güzel olacağını düşündüğüm günlere geri döndürdüğünü de.

Tıpkı onu hâlâ affedemediğimi inkar edemeyeceğim gibi. On iki yıl öncesi yüzünden, iki yıl öncesi yüzünden, Los Angeles'a gelmesi yüzünden, bu saçma sapan yarışma yüzünden.

İkimiz de bir an için hiçbir şey söylemedik; öylece, yapmacık bir sessizlik içinde dikildik.

Seth ellerini arka ceplerine soktu ve boğazını temizledi. "Burası güzel bir yer."

Başımı sallayarak bir elimle isteksizce etrafımızdaki süslü dükkanları işaret ettim. “Buraya çok sık gelirim.”

Bir kez daha, “Güzel,” dedi.

Bu işi bir an önce bitirme arzusuyla, başımla yolun karşısındaki H&M’i gösterdim. “İhtiyacımız olan her şeyi oradan alabileceğimizi düşündüm.”

“Önden buyur.” Her zaman öğretmenlere ve ebeveynlere karşı kullandığı profesyonel sesiyle konuşmuştu. Yumuşak, çekici ve Seth’in her zamanki sıcaklığından yoksun bir sestti bu.

Mağazaya girip yürüyen merdivenle erkek reyonuna çıktık. Makalesinin başarısıyla bizzat övünmek için bu fırsatı kullanmasını bekliyordum. Göz ucuyla ona her baktığımda dudaklarında bir sırıtiş belirdi ama bir şey demedi. Beni fena yendiğini gözüme sokmak zorunda olmadığını biliyordu. Bunu düşünmeden edemediğimi ve yenilmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Özellikle de ona yenilmekten.

“Nelere bakmak istediğın hakkında bir fikrin var mı?” İsteksizce mavi kareli, düğmeli bir gömleği işaret ettim.

Omuzlarını silkerek güneş gözlüğünü çıkarıp solmuş tişörtünün yakasına astı. “Dürüst olmak gerekirse tarzımın o kadar da kötü olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Ona kısa bir bakış attım. “Kötü değil. *Kendini halktan biri olarak gizlemeye çalışan Yenilmez*¹⁰ görüntüsünü çok iyi yakalamışsın.”

Dudaklarında neredeyse gerçek denebilecek bir gülümseme belirdi. “Yenilmezler’i hep sevmişsindir.”

10 Marvel Comics’in süper kahraman ekibi. (c.n.)

“Chris Evans bile iyi bir takım elbisenin gücünü inkar edemez.” Yakalı gömleklerle dolu dönen bir raf bulup karıştırdım ve mavi tonlarında, gözlerini ortaya çıkaracak renklerde birkaç tane gömlek seçtim.

Seth seçtiğim gömlekleri elimden aldı. “Sanırım kaderimi senin ellerine bırakıyorum.”

Ve böylece, ben denemesi için farklı parçalar seçerken o da itaatkar bir şekilde mağazada beni takip etti. İkimiz de kollarımızı giysilerle doldurduktan sonra deneme kabinine doğru ilerledik. Şaşırtıcı bir şekilde çok kalabalık değildi ve Seth büyük kabinlerden birini kapmayı başardı.

“Onunla mı gireceksiniz?” diye sordu görevli.

“Tabii ki hayır.” Taşıdığım parçaları Seth’in kollarına atıp onu soyunma kabinine doğru ittirdim ve görevliye mahcup mahcup gülümsedim. Kapının yanında boş bir yer bulup duvara yaslandım ve kendimi göreceklerime hazırladım. Aptal değildim ve kör de değildim. Şu anda aramızdaki şeyler ne kadar tuhaf ve rahatsız edici olursa olsun, Seth’in her zamankinden daha iyi görüldüğünü görmek beni etkileyecekti.

Onu sadece birkaç kez takım elbiseyle görmüştüm ama genç bir oğlanken bile takım ona çok yakışıyordu. Bu erkek hali, eminim *GQ*’nun sayfalarından çıkmış gibi görünecekti. Parmaklarım bilinçsizce sağ göğüs kafesime işlenmiş ayçiçeği dövmesine kayarken, son sınıfta geçirdiğimiz balo gecesine dair canlı bir anıyla hem kutsandım hem de lanetlendim.

Seth beni almaya, balo gecesinde giyilebilecek en sade siyah takım elbiseyle gelmişti. Sadece hardal sarısı bir kravat

takmıştı. Ne stil ne de başka bir açıdan bir anlam ifade ediyordu bu, ta ki süs çiçeğimin bulunduğu plastik kabı ortaya çıkarana kadar. Her nasılsa çiçekçiye bana süs olarak bir ayçiçeği yapmaya ikna etmişti; her ne kadar çiçeğin kendisi avucumdan daha büyük olsa da. Elastik bandı bileğime geçirirken ikimiz de kıkırdamaya başlamıştık çünkü kocaman çiçek neredeyse tüm ön kolumu kaplıyordu.

Yumuşak bir öksürük beni anılarla dolu buluttan çekip çıkardı.

Neyse ki gardırobu konusunda bebek adımları atan Seth, dar kot pantolonu ve benim seçtiğim düğmeli gömleklerden biriyle kabinden çıkmıştı; kollarını kıvrımış, o lanet ön kollarını mükemmel bir şekilde sergiliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Gömleğin yakasını biraz çekti.

Dilim dolanmasın diye kendi boğazımı temizledim. “İyi görünüyor. Rahat ama profesyonel.”

“Harika.” Soyunma odasına geri dönmeden önce kısaca başını salladı.

Ardından, bu kez gri bir pantolonun içine sokulmuş başka bir gömlekle kabinden çıktı. Ağzım biraz kurumuştı, o yüzden ona sadece başparmağımla onay verip bir sonrakini denemesi için geri gönderdim. İyi ki kendimi biraz da olsa zihinsel olarak hazırlamıştım çünkü üçüncü kez çıktığında az kalsın düşüyordum. Beni ayakta tutan duvar için Odin’e şükürler olsun.

Lacivert takım elbise ve minicik gri beneklerle kaplı beyaz bir gömlek giymişti. Takım sanki ona özel dikilmiş gibi üstüne oturmuştu ve onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.

Fotoğrafını çekmek için telefonumu kaldırdım. “Natasha bunları hikayelerimizde yayınlamamı istedi,” dedim, özür diler gibi. Dikkatimi önümdeki görüntüden uzaklaştırmak için dikkatimi kameraya verdim, ancak bu beni, Seth’e daha da fazla odaklanmak zorunda bıraktı. Birkaç fotoğraf çektikten sonra Instagram’ı açtım ve *FY* hesabına geçtim.

Görevli Seth’e hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. “Tam oturdu ama kravatla da görmeniz gerek.” Soyunma odasındaki tezgahın üzerinde başboş duran giysileri karıştırdı.

Ona daha fazla bakamayacaktım çünkü bunu biraz daha yaparsam bedenim alev alacaktı sanki, o yüzden telefonuma dalmış gibi yaptım. Görevli Seth’e kravat konusunda yardımcı olurken ben de fotoğraflarından birini *FY*’nin Instagram hikayelerinde paylaştım. Seth’in takım elbisesine neredeyse anında yorumlar yağmaya başladı. Çoğu alevli ve gözlerinden kalpler fişkıran emojilerdi, ama birçoğu bundan çok daha açık saçıktı. Hepsi de midemi bulandırmıştı.

“Çok daha iyi,” dedi görevli sonunda.

Uzun ve derin bir nefes aldım ve etkilenmemek için dua ederek gözlerimi kaldırdım. Onu zaten bu kıyafetin içinde görmüştüm, kravat takmanın Seth’e karşı hissettiğim yakıcı çekimi daha da güçlendirmesi mümkün olamazdı.

Fakat görevlinin ona taktığı kravat sarıydı. Hardal sarısı. Ayçiçeği sarısı.

“Sadece farklı bir renk olduğunu hayal edin.” Görevli yüzümdeki acı dolu ifadeyi yanlış yorumlamıştı.

Ama Seth anlamıştı. Işıl ışıl ama yumuşacık bakışları benimkilerle buluştu; beş dakika boyunca gözümde canlanan her

ayrıntıyı hatırladığını biliyordum. Bana hafifçe gülümsedi; bu hem hüzünlü hem de tatlıydı ve Los Angeles'a geldiğinden beri ondan gördüğüm en gerçek duyguydu.

“Harika görünüyor,” diyebildim sonunda.

Seth bu sözlerle harekete geçmesi gerektiğini fark etti ve soyunma odasına geri döndü. Yeniden ortaya çıktığında, üzerinde eski kıyafetleri vardı ve kolları satın alacağı eşyalarla doluydu. O kasaya gidip aldıklarının ücretini öderken ben de bir kenarda bekledim. Kasiyer, Seth'in yeni kıyafetlerini poşetlerken gözüme sarı bir nesne çarptı.

Kravatı almıştı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Haber vermeden mağazanın kapısına koştum, dışarı çıktım, öğle vakti alışveriş yapan gürültüden uzakta, gölge bir yer buldum. Beni mahveden şey aptal, parlak bir kumaş parçası olmamalıydı. Ama olabiliyordu işte. Kravatı satın almıştı. Onun ne anlama geldiğini ve neyi temsil ettiğini çok iyi bilerek almıştı hem de. Kısacık bir an gördüğüm ayçiçeği sarısı, unutmak için çok uğraştığım, şakalaşmalarımızın ve sözlü atışmalarımızın altına gömmek için çok uğraştığım tüm anıları geri getirmişti. Sanki kendimi toparlayabilecekmişim gibi kollarımı kendi bedenime doladım.

Gözlerimi sıkıca yumarak kendimi Seth'le ilgili daha acı verici anılara odaklanmaya zorladım. Beynime kazınmış olan o korkunç mezunlar günü gecesi gözlerimin önüne geldi ve kendimi çalkantılı duyguların ortasında buldum. Utanç ve aşağılanma. Reddedilme ve incinme. Ve öfke. Saf, dizginlenemeyen öfke.

Öfke kolaydı. Öfke, ne olabilirdi sorusuna yer bırakmazdı. Öfke kafa karışıklığına ve keşkelere izin vermezdi.

“Parker? İyi misin?” Seth elini omzuma koydu.

Dönüp ona baktım. “Hayır, iyi falan değilim!” Birkaç kişi durup bize bakınca insanların içinde olduğumuzu hatırlayıp sesimi alçalttım. “Ben iyi değilim, Seth. O kravatı neden aldın ki? Daha da önemlisi, burada ne işin var? Gerçekten hayatıma elini kolunu sallayarak girebileceğini ve kendini ait olmadığını bir yere sokabileceğini mi sanıyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra!”

Bakışları sertleşti, endişesi birkaç saniye içinde öfkeye dönüştü. “Benim yaptığımı mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Peki ya senin yaptıkların?” Bana bir adım daha yaklaştı. “Burada kurban sen değilsin, Parker.”

Ben de ona doğru bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi birkaç santime indirdim. “Sen de değilsin, Seth.”

Seth başını eğdi, ağzı kulağımdan bir nefes uzaktaydı. “Benim de kızgın olmaya hakkım var.”

“Peki o zaman, madem bu kadar kızgınsın, neden buradasın?” Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duymasından korktum. Aramızda o kadar çok sıcaklık var ki –öfke, gerginlik ve yakınlık yüzünden– derim tepeden tırnağa karıncalanıyordu.

Benden, gözlerimin içine bakabileceği kadar uzaklaştı. “Bilmiyorum Parker. Başka bir yerde olamam.”

Ayrıştıramadığım duygularla dolu bir bakıştan sonra çaresizce omuz silkti, döndü ve uzaklaştı.

11

*İnsanı giysileri gösterir derler ama dürüst olmak
gerekirse ben bu sözün hep saçma olduğunu
düşünmüşümdür. Eski bir tişörtü şık bir düğmeli
gömlekle değiştirmek, içimdeki beni pek de
değiştirmez, değil mi?*

**-Seth Carson, "Tepeden Tırnağa, Bırakın Tüm
Vücudunuz Konuşsun"**

ASLINDA TERAPİYİ TÜM BU YARIŞMA SÜRECİNİN SONUNA saklamayı planlamıştım, çünkü dürüst olmak gerekirse, birkaç hafta yalnız kaldıktan sonra buna ihtiyacım olacağını tahmin edebiliyordum. Ancak May'ın kendim için bir şeyler yapmam konusunda beni dürtmesinden ve Seth'le yaptığım tek bir alış-veriş seansından sonra bile ne kadar yıprandığımı gördükten sonra terapiye acilen ihtiyacım olduğu ortaya çıktı. Bu süreçte yabancı değildim, o yüzden en sevdiğim eski terapistim

Dr. Lawson'dan randevu aldım. Nazik ama sert biriydi ve anemle olan geçmişimi zaten biliyordu, yani umarım o karmaşayı tekrarlamam gerekmeyecekti.

Tabii ki standart 'nasılsın' sorusundan sonra ilk sorusu şu oldu: "Annenle aranız nasıl?"

Ofisinin ortasındaki lacivert pelüş koltuğa gömüldüm. "İyi, sanırım. Değişen pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?" Ben kıpırdanıp dururken Dr. Lawson gözlerini not defterinden kaldırıp beni inceledi.

"Birkaç hafta önce. Seyahatleydi ama artık eve dönmüş olabilir." Kõşedeki yastık bana sesleniyor, onu alıp göğsüme sarılmam için yalvarıyordu ama bir şey saklıyormuşum gibi görünmek istemiyordum, o yüzden ona uzanmamak için parmaklarımı birbirine kenetledim. "Ama burada olmamın asıl nedeni bu değil."

Dr. Lawson kalemini eline aldı. "Öyle mi? Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Uzun uzun nefes verdim. "Şey. Bir ilişkidен yeni çıktım. Uzun süreli bir ilişkidен. Nişanlanacağımızı sanıyordum ama o benden ayrıldı." Evan'la ayrılalı nasıl olmuştu da sadece birkaç hafta olmuştu? Şu an bana ne kadar önemsiz görüldüğüne bakılırsa üzerinden yıllar geçmiş olmalıydı. Eğer ayrılığımız tüm bu rekabeti başlatmamış olsaydı, muhtemelen ondan bahsetmeyecektim bile, bu da birlikteliğimizin ne kadar yanlış olduğu gerçeğini bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Dr. Lawson bir şeyler yazmaya devam ediyor ama bir şey söylemiyordu, ben de konuşmaya devam ettim.

“Ve sonra en iyi arkadaşım May, yalnız kalmakla ilgili sorunlarım olduğunu, ilişkiden ilişkiye atlama eğiliminde olduğumu söyledi. Natasha’ya –patronuma– söylediğimde o da bana aynı cevabı verdi ve hem kendim hem de işim için bir süre sevgilisiz kalmam konusunda bana meydan okudu. Benden bir dizi yeni şey denememi ve internet sitesi için bu konuda yazmamı istiyor.”

Dr. Lawson’ın kaşları hafifçe, belli belirsiz kalktı.

Devam etmeden önce bir yudum su içtim. “Sonra lisedeki eski erkek arkadaşım çıkageldi. Sitemizde geçici bir pozisyonda çalışıyor ve onun da hiçbir zaman ciddi bir ilişki yaşamadığı ortaya çıkınca Natasha bunu bir yarışmaya dönüştürdü. Benim görevlerim kendimi geliştirmeme ve bekârlığı keşfetmeme yardımcı olacak, onun görevleriye onu ciddi bir ilişkiye hazırlayacak. Kazanan kendi köşesine sahip olacak.”

“Vay be.” Kalemi kağıt üzerinde bir dakika boyunca hiç durmadan hareket etti. “Ne çok şey olmuş.”

“İşte bu yüzden buradayım.” Birinin bana tüm bu olanlar konusunda kendimi nasıl hissetmem gerektiğini söylemesine ihtiyacım vardı, çünkü benim en ufak fikrim yoktu.

“Listende ne tür görevler var?”

“Çoğunlukla ‘yeni bir ders almak’ ve ‘bir yerlerde gönüllü olmak’ gibi kolay şeyler.” O kadar da kolay olmayan diğer şeyleri düşününce yanaklarım yanmaya başladı ama henüz listenin bu maddelerini paylaşmaya hazır değildim.

“Peki patronunun senden böyle bir şey talep etmesi karşısında ne hissediyorsun?” Böylesine eleştiri yüklü bir soruyu

kesinlikle eleştirel olmayan bir şekilde sorması inanılmazdı. Bunun nasıl yapıldığını öğrenmek için birkaç ders almam lazımdı.

“Yani, tam olarak talep etmedi. Bunu bana ilişkiler hakkında yazmak yerine istediğim konuda yazabileceğim bir köşeye geçme fırsatı olarak sundu.” Yastık artık resmen adımı haykırıyordu. Tam bir kalkan büyüklüğündeydi.

“Peki May ve Natasha’ya katılıyor musun?”

“Hangi konuda?”

“Müzmin tek eşli olduğunu, yalnız kalmakta zorlandığını mı düşünüyorsun?”

Siktir et. Yastığı kaptım. Yastığı göğsüme bastırıp iyice sık-tım ve cevap vermek için hiç acele etmedim. “Sanırım son on altı yıla ait tüm kanıtlar bunun doğru olduğunu gösteriyor. On dört yaşından beri birbiri ardına düzenli erkek arkadaşlarım oldu.” Hızlı bir hesap yaptım. “Hayatımın yarısından fazlası.”

“Uzun süreli bir ilişki içinde olduğunda kendini daha rahat hissettiğini söyleyebilir misin?”

“Sanırım bu doğru bir ifade.”

“Peki bunun neden olduğunu düşünüyorsun?”

“Bunu bana senin söyleyebileceğini umuyordum.” Ona küstah bir sırıtışla baktım ama o aynı şekilde karşılık vermedi.

“Bunu yapmayacağımı bilecek kadar tanıyorsun beni, Lana.” Not defterini sandalyesinin yanındaki yan sehpayaya bıraktı. “Sence neden ciddi ilişkilere yöneliyorsun? Kısa süreli ilişkiler yaşamak ya da yalnız olmak yerine birine bağlı olmanın sana çekici gelen tarafı ne?”

Uzun uzun nefes verdim. “Sanırım annemin hayatım boyunca sürekli gidip geldiği göz önüne alındığında, çocukluğumda bunlar eksik olduğu için muhtemelen sabit ve kalıcı bir şeyler arıyorum.”

Dr. Lawson kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. “Kulağa çok mantıklı geliyor.”

Göğsümden mutsuz bir kahkaha yükseldi. “Bu biraz fazla kolay oldu.”

“Neden zor olmak zorunda ki?”

Eh. Bu konuda haklıydı.

“Yalnız olmanın nesi bu kadar korkutucu, Lana?” Arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi.

“Bilmiyorum. Yalnız kalmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, aslında bunu düşünecek fırsatım pek olmadı.” Aniden bu söylediğimin ne kadar da doğru olduğunu fark ettim. En son ‘yalnız’ kaldığımda on üç yaşındaydım. O zamandan bu yana hayatımda çok şey değişmişti elbette ama hâlâ, o her zaman var olan, birinin yanımda olması isteğiyle doluydum. Yuvam diyebileceğim bir yer ya da bir insan.

“Listedeki şeyleri başarmak istiyor musun? Bunlar ilgilendiğin şeyler mi? Kendini rahat hissediyor musun?”

“Sanırım *istemek* biraz güçlü bir kelime sayılabilir, ama bazılarının bana iyi gelebileceğini düşünüyorum.” Yastığı köşesine geri koydum. “Aslında bir tanesini yaptım bile. Kör bir randevuya gittim.”

“Peki nasıl gitti?”

Güldüm ve kocaman bir yudum daha su içtim. “Biraz fazla

iyi. Ondan gerçekten hoşlandım ve tekrar buluşmak için plan yaptık.”

Hiçbir şey söylemedi. Bazen beni sonuca kendi başıma varmaya zorlamak istediğinde böyle yapardı.

“Bu da, evet, müzmin tek eşlilik olayının tamamen doğru olduğuna dair oldukça güçlü bir gösterge, bunun da farkındayım.”

“Tamam. Bu bağlantıyı kurman iyi bir şey.” Defterini ve kalemini tekrar eline alıp biraz daha not aldı. “Geri kalan görevleri tamamlama konusunda ne düşünüyorsun?”

“Sanırım yapabilirim.” Omuz silktim. “Seth’in, yani lisedeki erkek arkadaşımın, hoşlanacağımı bildiği birini ayarlayarak beni sabote etmeye çalıştığından oldukça eminim. Bu da ona bunu gerçekten yapabileceğimi kanıtlamak için daha kararlı olmamı sağlıyor.”

“Peki hangisini daha çok isterdin, bu köşeyi yazma şansı elde etmeyi mi, yoksa Seth’i yenme fırsatı yakalamayı mı?”

Bu soru bile tek başına beni huzursuz etse de kendimi gülümsemeye zorladım. “İkisi de olamaz mı?”

“Seth’i etkilemek senin için önemli mi?”

“İlişkimiz uzun zaman önce bitti. Artık onun fikirlerinin pek bir önemi yok.” Bu neredeyse bana bile ikna edici gelecekti.

“Peki ona karşı hâlâ hislerin olduğunu düşünümüyor musun?”

“Yani, o benim ilk aşkımdı. Ama tam olarak iyi şartlarda ayrıldığımızı söyleyemem. Bende kalan duygular daha ziyade kızgınlık ve öfkeden ibaret.” Bir de fiziksel çekim vardı ama bu önemsiz bir ayrıntıydı.

Dr. Lawson bunu not aldı, bunun ondan Seth hakkında duyduğum son şey olmayacağını biliyordum. “Mücadeleyi tamamlamaya ve sevgilisiz kalmaya kararlı mısın?” Fazla bilmiş bir bakışla beni inceledi.

Başımı salladım. “Kararlıyım.” Tamamen dürüst olmaya karar vermiştim, yani terapistinizden bir şeyler saklayacaksanız terapinin ne anlamı vardı? “Ama yalnız başıma kalma fikri beni kesinlikle dehşete düşürüyor.”

“Yalnız kalırsan en kötü ne olabilir?”

“Hayatımın aşkıyla muhteşem bir ilişkiyi kaçırabilirim belki?”

“Seth’le mi?”

Başımı iki yana salladım, bakışlarımı kaçırdım ve terapistimden bir şey saklamamakla ilgili her şeyi unuttuğum. “Onunla değil. Tabii ki. Ama belki başka biriyle, mesela kör randevuya çıktığım çocukla ya da yarın sokakta karşılaşacağım biriyle.”

“Eğer bir ilişki gerçekten hazır olmadığın bir zamanda karşına çıkarsa, o ilişki senin için en iyi ilişki olur mu?”

“Bu benim için biraz fazla felsefi, doktor.”

“Bunu düşünmeni istiyorum.” Saatine baktı. “Ayrıca neden uzun süreli bir partnere ihtiyacın olduğunu düşünmeni de istiyorum. Yalan söylemeyeceğim Lana, işle ilgili bu görevler bana uygunsuzluğun sınırında sayılırmış gibi geliyor, ama aynı zamanda bazı unsurlarının senin için iyi olabileceğini düşünüyorum. Bunu bir iş projesinden çok bir yaşam projesi gibi düşünmeni istiyorum.”

“Umarım önümüzdeki aylarda pek çok boş zamanın vardır,” diye şaka yaptım, aslında tamamen ciddi olmama rağmen. İçimden bir ses buna ihtiyacım olacağını söylüyordu.

#LANAVESETH

ROB: Takip edenler için, şu anki sıralama şöyle:

Seth: 63, Lana: 41

JAMES: Beklediğimden daha yakın.

LANA: Vay canına. Kabalık ediyorsun.

COREY: Ben hâlâ bu toplamların nasıl hesaplandığını anlamıyorum.

ROB: Zor değil. Bir sistem oluşturdum.

COREY: Aman, her neyse. Sadece bizim kızın atak yapabileceği bir noktada olmasına sevindim!

TESSA: @Lana, ikinci makalen çok iyi ☺ bu kadar savunmasız olmana bayıldım, bence bu okuyucularda gerçekten yankı uyandıracak.

LANA: Teşekkürler dostum! Umarım öyle olur. Herkes terapiye gitmeli.

COREY: Kesinlikle.

Üstelik bu sefer sizi birbirinize yakıştıranların sayısı daha fazla :D

LANA: Bunu belirttiğin için teşekkürler. Tekrar.

SETH: Bunun bir yarışma olmadığını biliyorum ama şimdiden ikinci yazılar için iki kat fazla yorum almışım. Bir dakika. Bu kesinlikle bir yarışma.

LANA: Sayı yapmanın tek nedeni her köşe yazına fotoğrafını eklemen ve Los Angeles'taki insanların yakışıklılıktan etkilenmesi.

SETH: Yani yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun? Buna cevap vermene gerek yok. Yakışıklı olduğumu düşündüğünü biliyorum.

LANA: Senden nefret ediyorum.

SETH: Güzel olduğum için benden nefret etme.

JAMES: Çocuklar. Bir kez daha söylüyorum. Kendinize bir oda falan tutun. Ya da özel mesajlardan yürüyün.

12

Bazen eski sevgilinizin suratının ortasına bir yumruk atabilmek insanın kendini gerçekten iyi hissetmesini sağlayabilir.

-Lana Parker, "Ayrılıktan Sonra Yapılmaması Gerekenler"

"BENİ BUNA İKNA ETMENE İZİN VERDİĞİME İNANAMIYORUM."
Vadi'de sıradan bir alışveriş merkezinde bulunan boks stüdyo-
sunun ön kapısına doğru ilerlerken, May otoparkta ayaklarını
sürükleyerek yürüyordu.

"Sana rüşvet verdim." Önden geçmesi için kapıyı tuttum,
eğer onu benden önce binaya sokmazsam kaçabileceğini bili-
yordum.

"Bir tur içki, kickboks dersinin acısına denk olamaz ki."

Küçük lobiden geçip büyük spor salonuna girdik. Arka ta-
rafta *Rocky* filminden fırlamış gibi duran bir boks ringi vardı.
Ringin etrafı, tavana sabitlenmiş metal zincirlere asılı birkaç
kum torbasıyla çevriliydi. May beni yan tarafa, sınıfa benzeyen

küçük bir alana itene kadar benim gözüm korkmuştu bile. Bir duvar tamamen aynalarla kaplıydı, zeminde ucuz görünümlü bir parke vardı ve tüm spor salonlarında olduğu üzere kûf ve ter kokan terde sadece birkaç kişi göze çarpıyordu. İğrenç.

Odanın arka tarafında, küçük öğrenci kalabalığından uzakta bir yer bulduk ve çantalarımızı aynalı duvarın dibine atıverdik.

“Esneme hareketleri falan yapalım mı?” Gönülsüzce, lisede beden eğitimi dersinde yaptığımız gibi bir kolumu göğsümden ileri doğru uzattım, gerçekten de en son o zaman spor yapmıştım. Kendimi konfor alanımın dışına itmeye çalışıyordum ama biraz fazla ileri gitmiş olabilirdim.

May, bu fırsatı aynada kendini mümkün olan her açıdan incelemek için kullanarak omuzlarını silkti. “En azından popom bu pantolonun içinde güzel görünüyor.”

“Senin popon tüm pantolonların içinde güzel görünüyor.”

“Ya. Hem de hiç kickboks yapmadan.”

Kollarımı salladım ve iç geçirdim. “Bak. Sadece bir saatçik. Bir saat duracağız, sonra bu görevi listemden sileceğim.”

“Natasha’yı bunu tek başına yapmana izin vermesi için nasıl ikna ettin? Bütün bu görevleri Seth’le birlikte yapmanız gerektiğini sanıyordum.”

Yana doğru eğilip gövdeyi esnetirken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ona söylemedim. Diğerine de.”

May kendi kendini incelemeye bir ara verdi. “Affedersin, kulaklarım beni yanıltıyor mu? Siz, Lana Parker, patronunuzun direktifini açıkça görmezden mi geldiniz?”

Onunla göz göze gelmemek için arkamı döndüm, fakat arkamı döndüğüm anda yansımasının bakışlarını bana dikmiş ol-

duğunu gördüm, arkamda bir ayna olduğunu unutmuştum. “Bu görevin asıl olayı, bunu tek başıma yapmam. Ben de bunu tek başıma yapıyorum işte.”

May aynadaki yansımama silaha benzettiği parmağını doğrulttu. “Yani.”

“Yine de sayılır.” Gözlerimi kaçırdım ve bir an duraksadım. “Ayrıca, Seth’ten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.”

May, görünüşte esnemek için ama daha ziyade oradaki birkaç görevlinin poposunu daha iyi görmesini sağlamak için eğilip ayak parmaklarına dokundu. “Herhalde bu akşam tüm o tekme ve yumrukları atarken onun yüzünü hayal edeceksin, değil mi?”

İlk aklıma gelen, öyle güzel bir yüze asla zarar veremeyeceğim oldu ama bunu yüksek sesle söylemeyecektim elbette. “Evet.”

“Hmmm.” Doğruldu ve bana delici bir bakış fırlattı. “Yani Bay Seth Carson’a karşı duygularının yeniden yeşerdiğine dair en ufak bir ipucu bile yok mu?”

Su şişemden büyük bir yudum alarak cevap vermeyi biraz erteledim. Ona yalan söylemek anlamsızdı ama bu denemek istemediğim anlamına da gelmiyordu.

“Kahretsin, yine ona aşık oldun, değil mi?” May’in sesi bo-
razan gibi olduğundan dersin diğer üyeleri dönüp bize baktı.

Gözlerimi kısarak onu susturdum. “Ona aşık değilim ama onun yanında olmak eski duygularımı canlandırıyororsa ne yapabilirim? Seth bu yüzden şu an burada değil işte.”

“Aşkla ilgili duygular mı?” Cilveli bir sesle, ellerini bir Disney prensesi gibi birbirine kenetledi.

“Hayır. Daha ziyade nostaljik hisler. Ayrıca öfke, incinme ve utanç duyguları.” Gerçi, sadece kendime olsa da itiraf etmeliydim ki ilkinin daha rahatsız edici buluyordum.

“Pekala, hadi başlayalım.” Odanın önünden gelen yüksek ses beni daha fazla iç gözlem yapmak zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

Korkutucu görünen eğitmenimiz olmasa bu konuşmaya devam etmekten mutluluk duyacakmışım gibi çaresizce May’e baktım.

Adam gerçekten de korkutucuydu. En az 1.95 boyundaydı ve bir ev kadar genişti. Alnına siyah bir bandana sarmıştı, solgun yüzünde yanakları güneşten yanmış ve siyah-gri sakalları iyice öne çıkmıştı.

Bize öne gelmemizi söylediğinde, odanın ön tarafına doğru koşturduk.

Eğitmen isminin Duke olduğunu söyledi ve hoşbeş burada sona erdi. Sadece birkaç dakika içinde nefes nefese kalmama neden olan bir “ısınma” ile işe başladık. Bir noktada Duke aynadan bana baktı ve “Zavallı,” gibi bir şey mırıldandı.

Yani evet, harika bir başlangıç yapmıştık.

Isındıktan sonra Duke ellerimizi bir çeşit bantla sarmamızı söyledi. Sınıftaki diğer kadınlardan biri May’e ve bana acıdı ve Duke bu en basit görevi bile tamamlayamadığımızı görmeden önce bize yardım etti.

Herkes ellerini sardıktan sonra, Duke gruba birkaç hareket gösterdi. Bir yumruk. Bir aparkat. Hatırlayamadığım teknik isimleri olan birkaç hareket daha. Sonra bağırarak farklı kombinasyonlar söylemeye başladı, biz de diğerlerine ayak

uydurmak için elimizden geleni yaptık. Herkese kendine bir eş bulmasını söyleyince May'le ben *Titanik*'teymişiz de batıyormuşuz gibi birbirimize yapıştık.

Ama Duke'ün başka planları vardı. May'i işaret etti. "Sen. Şuraya." Onu tek başına duran, pek yakışıklı olmayan ama yakışıklı olmadığı da söylenemeyecek bir adamın yanına gönderdi. Duke bana sadistçe sırıttı. "Sen benimlesin."

Gerçek anlamda inledim.

May yeni partnerine doğru yürümeye başladı; ağır ağır yürümesinin hazinelerini sergilemek istemesinden mi yoksa bacaklarını daha hızlı hareket ettirememesinden mi kaynaklandığından emin olamadım.

Duke üzerime doğru gelirken sesli bir şekilde yutkundum. "Bu benim ilk seferim."

Homurdandı. "Evet. Belli oluyor." Ellerine yastıklı fırın eldivenlerine benzeyen bir şey geçirdi. "Yumruklarla başlayalım." Eldivenleri yüzünün önüne kaldırdı.

"Sana vurmamı mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Bana zarar verecekmişsin gibi davranma bile."

Eh, bu kabalıktı ama. Sağ elimle bir yumruk attım. Yumruğum yastıkla temas etti ama yerinden kıpırdatamadım bile. Bu kesinlikle benim canımı, onun canını yaktığından daha çok yakmıştı.

"Acınası."

Bu sefer kaslarımı biraz daha zorlayarak tekrar denedim. Yastık yine zar zor hareket etti.

Ben bu kez sol elimle yarım yamalak bir yumruk daha atarken Duke, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

“İşle ilgili bir görev için buradayım.” Kelimeleri söylemem bir dakikamı aldı çünkü cılız yumruklarıma rağmen yine de nefes nefese kalmıştım.

“Saçmalık.”

Bu sefer iki yumruk attım, bir sağ bir sol.

“Neden buradasın?” Bir an duraksadım ve yüzümdeki bir tutam saçı geriye attım.

“Durma. Ve soruma cevap ver.”

“Buradayım çünkü kendimi dışa açılmaya ve yeni şeyler denemeye zorluyorum.” Ona sağ elimle üç hızlı yumruk attım.

Ağzı belli belirsiz kıpırdadı, muhtemelen bir tür onay işaretiydi bu. “Neden?”

“Neden yeni şeyler denemem mi gerekiyor?” Bir sonraki kombinasyonuma bir de aparkat ekledim ve cevap vermesini beklemeden devam ettim. “Çünkü bir kalıba sıkışıp kalmıştım. Benim için kötü olan bir kalıba.”

“Yanlış insanlarla çıkmak gibi mi?” Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek hareket etmeye başladı, yumruklarımla ona değmesini istiyorsam ben de onunla birlikte hareket etmek zorundaydım.

“O kadar belli mi?”

Omuzlarını silkti ve bir sonraki yumruğumu attığımda bana biraz direnç gösterdi; her ne kadar kollarım onun geri itmesi olmadan da spagettiye dönmüş olsa da bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

“Kiminle ilişki yaşadığımdan ziyade, bir ilişki içinde olmaya odaklanmış durumdayım.”

“Kim terk etti, annen mi baban mı?”

Tekrar duraksama riskini göze aldım, nefesimi toparlamaya çalışırken ellerimi dizlerime dayadım.

Duke bana on saniye kadar izin verdikten sonra yeniden pozisyon almam için beni dürttü.

Sorusunu tekrarlamasını bekledim ama ben onun yastık kaplı ellerini yumruklarken o hiçbir şey yapmadı.

“Babamı hiç tanımadım. Annem yanımdaydı ama aslında pek de değildi. Annelik ona göre bir şey değildi.” Attığım yumruklar beni soluk soluğa bıraktığı için minnettardım, kelimelerin ağzımdan nasıl zorlukla çıktığının belli olmamasını sağlıyordu bu. Ailemle olan ilişkiyi büyük ölçüde kabullenmiş olsam da, bu yine de berbat bir durumdu.

“Yani iki boktan ebeveynin mi vardı?” diye sordu, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

“Evet.” Birdenbire, on yılı aşkın bir süredir kabullenmiş olduğum şey beni öfkeliendirdi. Hem de inanılmaz derecede. İyi ki şu anda karşımda onu yumruklamama izin veren iri bir adam vardı.

“Bu seni kızdırıyor mu?”

“Tabii ki kızdırıyor.” Yumruk, yumruk, aparkat.

“Seni başka ne kızdırıyor?”

“İstenmediklerini anlamayan insanlar.”

Bir kaşını kaldırdı ve yer değiştirerek beni de hareket etmeye zorladı. “Bu kişi sana bir şekilde zarar mı veriyor?”

“Belirli bir kişi olduğunu nereden biliyorsun?”

Bir anlığına duraksayarak gözlerini devirdi.

Ona bir yumruk daha attım. “Peki. Hayır, bana zarar vermiyor. En azından fiziksel olarak.”

“O zaman neden onun seni etkilemesine izin veriyorsun?”

Bir an için cevap vermedim, yumruklarımla eldivenlerinin ortasını hedef almaya odaklandım, yastığın üzerinde Seth’in yüzünün olduğunu hayal ettim.

“Neden öfkeni bastırıyorsun?” Duke kafama nişan alarak elini savurdu. İçgüdüsel olarak eğildim ve eldivenine güçlü bir yumruk attım. “Ben... bilmiyorum.”

İlk kez gülümsediğini görmek dikkatimi dağıttı, o da bunu fırsat bilerek bana bir yumruk daha savurdu. “Ona söylemek istediğin her şeyi söyle bana.”

Yastığın önünden çekilmeyi zorlukla başardım ve birkaç adım geriledim. “Ne?”

“Beni duydun. O olduğumu farz et. Rol yapmak gibi; ya da psikiyatristler buna ne diyorsa artık.”

Seth’e söylemek istediğim onca şeyi düşünürken gözlerimi kısıtım. Son on iki yıldır içimde tuttuğum her şeyi. Yüzüne karşı söylememem gereken –söyleyemediğim– şeyleri. Bir yumruk attım. “Beni kendine aşık ettiğin için senden nefret ediyorum.” Öfkemi yumruklarıma yönlendirerek Duke’un elindeki yastıklara tekrar vurdum. “Gururunun planlarımızın önüne geçmesine izin verdiğine inanamıyorum.” Ona sağ-sol ikili yumruk savurdum. “Bu kalbimi kırığın için. İki kez.” Duke’un yüzü bulanıklaştı, yerini parlak mavi gözlü, daha tanıdık bir yüz

aldı. “Bu Los Angeles’a geldiğin, mutlu alanıma girdiğin ve işimi çalmaya çalıştığın için.” Hem vücudumun hem de kalbimin tüm gücüyle yumruk atabilmek için nefesimi toparlayacak kadar durakladım. “Bu, bildiğim tek yuvayı elimden aldığın için. Ve bu beni aşağıladığın için. Ve beni terk ettiğin için. Ve beni reddettiğin için. Ve beni kırdığın için.” Ciğerlerime hava girmesi için çırpınırken ellerim dizlerime düştü.

Duke sırtıma pek de nazik olmayan bir şaplak attı. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Başımı salladım, bir erişte gibi gevşememiş tek kasım boyumdu. Bir an durup bu soruyu gerçekten düşündüm. “Evet. Aslında hissediyorum.”

“Güzel. Bu saçmalığa tutunup durma. Bu sadece sana zarar verir, ona değil.” Bir şaplak daha attı ve uzaklaşırken omzunun üzerinden, “Haftaya görüşürüz,” diye seslendi.

Ahşap zemine çöküp su şişeme uzandım. Öfke –bir ton terle birlikte– içimden akıp gitmişti. Bedenim tükenmiş olabilirdi ama zihnim her zamankinden daha canlıydı.

Duke, Dr. Lawson’a kök söktürebilirdi.

Ayaklarımı altımda kaydırarak ayağa kalkmaya çalıştım ama anında yere yığıldım.

May tökezleyerek bana doğru geldi ama o, eğilmeye kalkışmayacak kadar zekiydi. “Senden nefret ediyorum.”

Elimi uzattım, o da normal sayılardan çok daha fazla homurtu ve iniltiyle beni kaldırdı. “Az önce büyük bir aydınlanma yaşadığımı söylesem acını hafifletmeye yardımcı olur mu?”

Terli kolunu bana doladı ve park yerine doğru yürüdük. “Aydınlanma dediğin bana içki ısmarlayamaz.”

13

*Günlük tutmak her zaman iyi bir fikirdir; gerçek
duygularınızı yazın ve kendinizi tutmayın.*

**–Lana Parker, “Kendinizi Aniden Bekar Bulduğunuzda
Denenecek Yeni Hobiler”**

KICKBOKS YAPTIKTAN İKİ GÜN SONRA FY OFİSİNİN ÖNÜNDE arabamdan indim, bir elimde latte, diğerinde kruvasan vardı. Vücudum hâlâ ağrıyordu ve ofisin kapısını açmak gibi basit bir iş bile pazularımın ağrmasına neden oluyordu. Üçüncü makalelerimizi yakında teslim edecektik ve bu seferkinin iyi olması gerekiyordu. Bu yarışmayı kazanma şansım olacaksa Seth’le aramızdaki farkı kapatmalıyım. Normalde teslim tarihim geldiğinde en sevdiğim kafelerden birine giderdim ama ofiste olmanın getirdiği baskının en iyi çalışmamı ortaya çıkarmamda bana yardımcı olmasını umuyordum.

Hatta belki, sadece bilinçaltımda olsa da, Seth’le karşılaş-

mayı da umuyor olabilirdim. Onu görmeye can atıyor falan değildim tabii ki, bu haftaki görevinin nasıl gittiğini biraz merak ediyordum sadece. Ve belki de şu 'öfkeyi serbest bırakma' deneyimimin sonucunu test edebilirdim.

İnternet teknoloji müdürümüz Ian dışında orada olan tek kişi bendim, herhalde en iyisi de buydu çünkü yazarken çevremde dikkatimi dağıtacak hiçbir iş arkadaşım olmayacaktı. En sevdiğim masalardan birine yerleştim, dizüstü bilgisayarımı açtım ve çalışmaya başladım.

Kickboks dersi hakkında yazmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Duke başlı başına bir karakterdi ve itiraf etmek istesem de istemesem de, bu deneyim en hafif tabirle sağaltıcıydı. Benim takıldığım yer sonu olmuştu. Bu yarışmayı kazanmak istiyordum. Bunun için de okuyucuların benim tarafımda olması gerekiyordu. Yani yazdıklarım ilgi çekici, bunun için de dürüst olmalıydı. Ama Seth, ben ve önceki ilişkimiz hakkında ne kadarını açıklamak istediğimi bilmiyordum. Evet, Instagram'daki viral fırtınamız sayesinde herkes bir zamanlar çıktığımızı biliyordu ama ben ayrılığımızın detaylarını dünyayla paylaşmamıştım. Ya da lisedeki mezunlar gününde yaşadıklarımızı. Yine de benim için kickboks deneyiminin en önemli kısmı Seth'e ve biraz da kendime olan öfkemi fiziksel olarak dışa vurabilmem ve bunun içimdeki öfkeden kurtulmama yardımcı olmasıydı.

Ve öfkemden gerçekten de kurtulduğumu görünce herkes kadar ben de şaşırmıştım. O büyük patlamadan bu yana iki gün geçmişti ve Seth'e karşı olan duygularımı kesinlikle aniden sıcak ve sevimli olarak sınıflandırmaya başlamamış olsam da,

öfke azalmıştı. Umarım bir daha onu şahsen gördüğümde de bu şekilde kalırdı.

Makalem için en sonunda bir orta yol buldum, kickboks sayesinde uzun zamandır içimde tuttuğum öfkeyi nasıl dışa vurduğumu detaylandırırdım ve sayfanın her yerine kınılganlığımı yansıttım. Ama Seth'in adını yazmamaya karar verdim. Okuyucular, öfkemin rakibim yerine bilinmeyen bir kişiye yöneldiğini okuyacaktı. Büyük ifşaatları, eğer olursa, daha sonraya saklayacaktım ama nihayet yazımda kendimden bir şeyler sunuyordum ve umarım yazdıklarım okurda karşılık bulur, arayı kapatmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğum ilgiyi sağlardı.

“Şurada bir virgülü atlamışsın.” Bir parmak omzumun üzerinden, neredeyse dokunacak kadar yakından dizüstü bilgisayarımın ekranını işaret ediyordu.

Sıçradım. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki bir başkasının geldiğini fark etmemiştim bile. “Bu benim ilk taslağım, pislik.”

“Hakaretlerinin ikinci sınıftan beri değişmediğini görmek güzel.” Seth masamın kenarına yaslandı ve benim alanıma büyük bir rahatlıkla yayıldı.

“Senin de dilbilgisi konusunda hâlâ kibirli bir pislik olduğunu görmek güzel.” Dizüstü bilgisayarımı ve sandalyemi ondan birkaç santim uzağa kaydırdım.

“Makalen üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Herhalde.” Ekranımı onun göremeyeceği şekilde eğdim.

“Ne zaman okuyabileceğim?” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çekici bir sırtış olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir gülümsemeyle bana baktı.

“Sitede yayınlandığında.” Elimden kapmak gibi gerçekten iğrenç ve çocukça bir şey yapamadan önce *Kaydet* tuşuna tıklayıp bilgisayarımı kapattım. Lisedeki Seth olsa böyle yapardı ama o zamanlar bu hareketi şakacı ama düşünceli şekilde yapardı. Ve dilbilgisi hatalarımı benimle dalga geçmeden düzeltirdi.

“Ben taslağımı Natasha’ya iki gün önce verdim.”

“Aferin sana.”

“Ve şimdiden uzun vadeli görevlerimden birine başladım.” Telefonunu çıkardı ve ekranda bir şey açtı. “Harry ile tanış.” Telefonunu gözüme soktu.

“Balık almışsın.” Fosforlu yeşil bir şato ve parlak pembe, turuncu kayalarla donatılmış bir akvaryumda mutlu bir şekilde yüzen masmavi balığın büyüüne kapılmamaya çalıştım ama pek de başarılı olamadım. “Aslında sana evcil hayvan alma görevi verirken, kedi ya da köpek, hatta tavşan demek istemiştim. Bakım ve ilgi gerektiren bir şey.”

Telefonu elimden aldı. “Balığa da bakım gerekir. Onu beslemek ve akvaryumunu temizlemek zorundayım.”

“Meselenin bu olmadığını biliyorsun.”

“O zaman daha açık konuşmalıydın.” Yüzünde arsız bir gülümseme belirdi. “Ayrıca, evcil bir balık sahibi olarak kendim hakkında çok şey öğreniyorum, görevin tüm amacı da bu, değil mi?”

İç geçirdim ve aniden başıma saplanan ağrıyı geçirmeyi umarak şakaklarımı ovdum. “Bilmeni isterim ki ben de kendim hakkında çok şey öğreniyorum ama senin aksine bunu ciddiye alıyorum.”

“Öyle mi? Detayları duymak isterim.”

“Hayır.” Sanki terapiye gitmişim gibi ortaya çıkan sırlarımı açıklayacaktım da. Herkes gibi o da bunları internetten okuyabilirdi.

“Uf.” Seth ayağa kalkarak kollarını başının üzerine kaldırdı, bu da tabii ki mavi düğmeli gömleğinin (birlikte aldıklarımızdan biri) yükselmesine neden oldu ve o mermerden yontulmuş gibi görünen karnının küçük bir kısmı ortaya çıkıverdi. “Ben şu gerçek ilişki bulma sitelerinden biri için profilimi hazırlamaya gidiyorum...” O cümlesini benim tamamlamam için yarım bırakmıştı ama boşluğu nasıl doldurmamı istediğini bilmiyordum.

Yine de merakımı uyandırmıştı. “Öyle mi?”

“Evet. Birkaç gündür bunun üzerinde çalışıyorum ama bir türlü doğru düzgün bir şey yazamadım.” Tuhaf bir şekilde hem yüzünü buruşturup hem de göz kırptı.

“Nasıl yani?”

Seth utangaç görünmeye cüret ediyordu. Üstelik bunu yaparken bir de utanmadan sevimli görünüyordu. “Bir kadının benden hoşlanması için kendim hakkında ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

Bu kuyruklu yalan olmasaydı çok tatlı olurdu.

“Ne zamandan beri özgüven sorunu yaşıyorsun?”

“Kalbim kırıldığından beri tabii ki.” Bana sevimli bir gülümsemeyle baktı ama gözlerinin içinde, sanki geçmişte gerçekten kalp kırıklığı yaşamış gibi, biraz hüznün vardı. Gözlerimi devirdim, ona etme bulma dünyası işte demek istedim.

Kalbinin kırılmasını istemiyorsa, o da benimkini kırmamalıydı. Ama ben bunları aşmıştım artık. Üstelik kendimi sınamak için Seth'e bu görevde yardım etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? "Önden buyur."

Seth kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

İç geçirdim ve sandalyemden kalktım. "Senin çekici görünmeni sağlayabilecek biri varsa, o da benim."

Dudakları, şaşkınlığını belli edercesine hafifçe aralandı. "Flört profilimi yazmama yardım etmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Elimle yürümesini işaret ettim. "Ama yine de edeceğim."

Gözlerini şüpheyile kıstı. "Beni bir pislik gibi mi göstereceksin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ters ters baktım. "Bir: Bu konuda benim yardımına ihtiyacın yok. İki: Rakibimi sabote etmeye çalışma ihtiyacı hissetmiyorum, ki bunu senin için söylemek mümkün değil."

"Ben ne yaptım ki?" Sanki yine on dört yaşına dönmüştü de annesi ablasını rahatsız ettiği için ona bağırması gibi konuşuyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Brian."

Dudağının kenarında muzaffer bir sırıtma belirdi. "Ah, evet. Çok eğlenceliydi."

Geri oturdum. "Boş ver. Teklifimi geri çekiyorum."

Ayağını ayağıma vurdu. "Bana gerçekten yardım etmek istiyor musun, Parker?"

"Tekrar söylüyorum, hayır, istemiyorum." Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim, kendime bunu yapabileceğimi, bir

şeyler öğrendiğimi ve bir insan olarak büyüdüğümü falan kanıtlamaya kararlıyım. “Ama yapacağım.”

“Sihirli bir şekilde kişilik nakli falan mı yaptırdın sen? Ben-den nefret ettiğini sanıyordum, Parker.”

“Senden nefret etmiyorum.” Omuzlarımı silktim ve sandal-yemi hafifçe diğer tarafa çevirdim. “Ama bu iyi niyetin sonsu-za dek süreceğine söz veremem.”

Konuyla ilgili söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti, masamdan kalktı ve peşinden gitmemi işaret etti.

Seth, büyük pencerelerin hemen altında, açık ofis alanının çevresine yerleştirilmiş bölmelerden birine yerleşmişti. Çok sık girip çıktığımız için hiçbirimizin belirli bir masası yoktu ama o en iyi yerlerden birini kapmıştı. Dizüstü bilgisayarının yanında eski tip bir Mead spiralli defter vardı ve onu hızla ka-patıp kenara itiverdi. Fazladan bir sandalye çekerek bilgisaya-rının önündeki sandalyeye oturmamı işaret etti.

“Pekala. Bakalım şimdiye kadar neler yapmışsın.” Dizüstü bilgisayarı kendime yaklaştırdım. “‘Seth, otuz yaşında, yazar.’ Vay be. Bunun için çok zaman ve çaba harcadığını görebiliyo-rum.”

“Söyledim ya, tıkandım işte.” Sandalyesini bana öyle yaklaştırdı ki dirseğini kaburgalarımın sapladı. Tabii ki Şahingöz’ün¹¹ hedefi vurduğu gibi gıdıklandığım o tek noktayı bulmuştu. Önünden çekilmeye çalıştım ama beni bir kez daha dürttü ve *The Bachelor* yarışmacıları gibi kıkırdamaya başladım.

11 Üstün okçuluk yeteneğine sahip Marvel karakteri. (e.n.)

“Hâlâ aynı kahkahayı atıyorsun.”

“Hâlâ koca bir göt kafalısın.”

“Bu iyiydi.”

“Yardı mı istiyor musun, istemiyor musun?”

Ellerini kucağında kavuşturup bana pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktı. Gözlerimi tekrar devirdim ve başımı çevirdim. “Pekala. Sence kadınların bir erkekte aradığı bir numaralı şey nedir?”

“Para mı?”

Ayağa kalkmak için hamle yaptım çünkü hiçbir kişisel gelişim denemesi eski sevgilimin kadın düşmanı şakalarını dinlemeye değmezdi.

Kendi gafına gülerек kolumu kavradı. “Şaka yapıyorum. Tanrım, şaka yaptığımı biliyorsun. Çünkü kadınların aradığı bir numaralı şey bu.”

“Olgunlaşmamışlık mı?”

“Espri anlayışı.” Sırıttı, bundan gerçekten zevk alıyormuş gibi gözleri parlıyordu.

“Sen iflah olmazsın.” Ben de bundan keyif almıyorsam ne olaydım. Sanki tüm o kızgınlığımı bir kenara bırakma olayı gerçekten işe yaramış gibiydi, ama nedense bu bana daha da tehlikeli geliyordu.

“Ama haklıyım, değil mi?”

“Evet. Espri anlayışı kadınların aradığı bir numaralı şeydir ve bu yüzden, yalan söylemekle ilgili tüm ahlaki kaygılarıma rağmen flört profilinde bunu ilk sıraya koyacağız.”

“‘Sersem ve iğneleyici mizah anlayışı’ mı? Aliterasyonu hep sevmişsinizdir.”

“Sen de işini bana yaptırmayı hep sevmişsindir.”

“Hey! Bu haksızlık. Kimya final ödevini senin için ben yazmıştım.” Beni bir kez daha dürtmeye çalıştı ama bu sefer başıyla kaçabildim.

“Çünkü senin Fransız Devrimi üzerine olan kompozisyonunu ben yazmıştım.”

“O sadece Sefiller VHS kasetini tekrar izlemek için bir bahanen olsun diyeydi.”

“Hatalı olduğumu kabul etmekte zorlanabilirim, ama hangi erkek zorlanmaz ki?” Bu sözleri bir yandan onun flört profiline yazıyor, bir yandan da yüksek sesle okuyordum.

“Çok kaba.”

“Biliyor musun? Neden sokağın sonundaki kafeye gidip bana bir fındıklı latte almıyorsun, sen yokken ve dikkatimi dağıtmıyorken, ben de gerçekçi ve seni, yerin dibine sokmayacak bir şeyler yazacağım.”

“Yerin dibine sokmayacak... Bunun bana ne tür randevular getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.” Ama itiraz etmedi, sandalyesini geriye itti ve arkasına bile bakmadan ofisten çıktı.

O binayı terk ettikten sonra tüm dikkatimi flört profiline verdim. Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyordu; ne yazacağımdan emin değilim. Öfkemden vazgeçmek bir şeydi, bu yarışmayı kazanmasına yardım etmekse başka bir şey. Bu anı ödeşmek için kullanabilirdim –bana Brian’ı benimle uğraşmak için ayarladığını itiraf etmiş sayılırdı– ama görünüşe bakılırsa intikam arzum sönmüştü. Düşünmeyi bırakıp sadece yazmaya karar verdim.

Adım Seth ve Los Angeles'a yeni taşınmış otuz yaşında bir yazarım. Bunun beni tam bir klişe yaptığını biliyorum ama zaten çok başarılı bir kariyerim var ve tek bir yerde ve tek bir kadınla yuva kurmak istediğim için buraya yerleştim. Beni iyi tanıyan insanlar muhtemelen size harika bir mizah anlayışım olduğunu, her zaman yeni bir şeyler denemeye istekli olduğumu ve bana en yakın insanlara son derece sadık olduğumu söyleyecektir. Eski kız arkadaşlarım muhtemelen iyi bir aşçı olduğumu ama bulaşık yıkama konusunda berbat olduğumu, yolculuklarda çalma listesini her zaman sizin kontrol etmenize izin vereceğimi ve sizinle ilgilenmekten gurur duyacağımı söylerlerdi. Para babası moruklar gibi değil, hasta olduğunuzda size çorba yapan türden biriyim. "Doğru kişi" diye biri olduğuna inanıyor muyum, bilmiyorum ama eğer orada bir yerdesse onu bulmayı çok isterim.

Ortalama bir Los Angeles kadınına hitap edecek bir profil hazırladığıma memnun, yazdıklarımı tekrar okudum. Tekrar okudum ve Seth hakkındaki tüm gerçekleri, onun hakkında bildiğim ama diğerlerinin bilmediği tüm küçük şeyleri gördüm. Ve bu içimde tuhaf bir şeyler hissetmeme neden oldu. İçim birden sıcak ve yumuşacık olmuştu. Çünkü yazdıklarım da abartılı tek kelime yoktu. Seth komik, sadık, maceraperest ve insanlarla ilgilenmek konusunda gerçekten çok iyi iş çıkaran biriydi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken önümde bir fincan kahve beliriverdi. Hızlıca mırıldanarak teşekkür ve veda edip lattemi kaptım ve aptalca bir şey yapmadan önce masadan fırladım.

Binanın kapısından hızla çıkarken Tessa'yla karşılaştım, hatta az kalsın çarpışıyorduk.

“Selam!” Kollarımı kavrayarak, ikimizin de dengesini kaybetmemesini sağladı ve bu sırada bir şekilde kahvemi dökmemeyi başardı.

Gözlerimde hâlâ ısıldadığını bildiğim yaşları saklamak için başımı eğdim. “Merhaba. Ben de tam çıkıyordum.”

“Önemli değil. Son makalen nasıl gidiyor?” Fazladan desteğe ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi ellerimi hafifçe kavradı.

“Sanırım iyi.” Müziği ve klimayı kökleyeceğim arabama binmek için sabırsızlanarak yürümeye başladım.

Sesini alçalttı. “Peki o konuda kendini nasıl hissediyorsun, bilirsin?..”

“Evan’ı çoktan unuttuğuma eminim. O ve ben gerçekten de hiç uyumlu değildik, bu yüzden uzun vadede ayrıldığımız iyi oldu.” Onun dışında her yere bakıyordum.

“Peki Seth konusunda kendini nasıl hissediyorsun?” Tessa sonunda ellerini indirmişti.

Ellerinin sıcaklığını ve dengesini özlemeye başlamıştım bile. “Hissedecek bir şey yok. Bunların hepsi geçmişte kaldı.”

Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. “Tamam. Ben buradayım. Hazır olduğunda.”

“Teşekkürler.” Arabama doğru adım atmadan önce gülümsemesine karşılık vermek için kendimi zorladım.

Daha kapımı bile kapatamadan telefonum gelen mesajlarla titreşti.

Seth: Umarım her şey yolundadır.

Seth: Profil için teşekkürler. Mükemmel olmuş.

Anahtarımı kontağa soktum. Çünkü mükemmel değildi. Sadece dürüsttü.

Ben: Senden nefret etmemem, arkadaş olduğumuz anlamına gelmez.

Bu mesajı gönderdiğim anda pişman olmuşum. Ama göndermişim işte ve birkaç kez denememe rağmen, sözlerimi yumuşatmak için başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

Arabamın içindeki yalnızlığımda kendi kendime kızdım. Sözlerimi neden yumuşatmam gereksindi ki? Seth'i geçmişteki birçok günahı için affetmiş olabilirdim ama bu artık kanka olduğumuz anlamına gelmiyordu. Zaten bir sürü kankam vardı. Bir tanesine daha ihtiyacım yoktu. R2-D2 cıvıldadı ve beni iç tartışmamdan çekip çıkardı.

Seth: Biliyorum.

Başka mesaj gelecek mi diye bekledim ama başka bir şey gelmedi. Mesajlarımda yazdığını gösteren noktalar da belirmedi. Tek kelimelik bu yanıt her ne kadar tatmin edici görünmese de, bunu takdir etmişim. Arkadaşlık talebi yoktu. Beni yıpratmaya çalıştığına dair bir beyan yoktu. Sadece bir onaylama.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yolculuğumun ilk birkaç dakikasını Dr. Lawson'la bir önceki seansımızda konuştuğumuz her şeyi zihnimde tekrarlayarak geçirdim. Bu mücadeleye girmeye, Seth'in benim için belirlediği görevleri tamamlamaya neden gerçekten bu kadar istekli olduğumu düşünmemi istemişti. Elbette kazanmak istiyordum –yeni köşe benim olsun istiyordum– ama sanırım aynı zamanda kendimi zorlamak, sürekli yanımda duran bir sevgili olmadan neler yapabileceğimi görmek de istiyordum.

Şu an doğruca eve gidersem, olmuş ya da olabilecek olanlara takılıp kalacağımı ve ikisinin de iyi bir sonuç vermeyeceğini biliyordum. O nedenle bunun yerine mutlu olduğum yerlerden birine, Los Feliz'deki küçük sinema salonuna gittim.

Güzel bir park yeri bulduktan sonra en son Marvel filmi için bir bilet aldım, biraz patlamış mısır ısmarladım ve hafifçe yapışkan bir koltuğa yerleştim. Film zaten izlemiştim –elbette açılış gecesinde– ama bu filmler umutsuzca aradığım rahatlamayı sağlıyordu ve önümüzdeki iki buçuk saat boyunca tek endişem, sonunda her şeyin yoluna gireceği güvencesiyle, kötü adamları yenmek ve günü kurtarmak olacaktı.

Bu ruhuma iyi geliyordu.

Nihayet eve döndüğümde akşam olmuş, gökyüzü pembeler ve turuncularla kaplanmıştı. Los Angeles'ın sihirli saatleriydi bunlar, ben de dizüstü bilgisayarımı alıp küçücük arka bahçeme çıktım ve blog sayfamı açtım. Ve yazdım. Geçmiş geride bırakmak, tuhaf gelebilecek yerlerde teselli bulmak hakkında yazdım, eskiden kitap sayfalarında okuduklarımda, ekranda izlediklerimde kendimi nasıl kaybettiğimi yazdım. Kendimi

diğer insanların içinde nasıl kaybettiğimi. Ve ileride bunu nasıl yapmak istemediğimi.

Bilgisayarımı kapatmadan önce blog yazısını taslak olarak kaydettim. Normalde yazılarımı yayınlamakta tereddüt etmezdim ama bu yazı fazla kişisel, fazla mahrem gelmişti bana, sistemi tek okuyanlar en yakın arkadaşlarım olsa bile. Kısacık bir an için bunu Seth'e göndermeyi düşündüm. Şu an hayatımdaki tüm insanlar arasında duygularımı gerçekten anlayabilecek tek kişi oydu. Tesellilerimin nereden ve neden geldiğini biliyordu.

Ama bu düşüncüyü geldiği gibi hızla zihnimden uzaklaştırdım. Bugün Seth'i ofiste görmek, eski şakalaşmalarımıza geri dönmek eğlenceli olabilirdi ama bunlar bir daha yaşanamazdı. Bu sadece şakalaşmalara değil, o duygulara geri dönmemi de çok kolaylaştırırdı. Ve aramızda çok şey yaşanmıştı; sadece zihnimin bile oraya kaymasına izin veremezdim.

Seth Carson benim geçmişimdi. Ve bu görev, bu proje, bu yarışma, tamamen geleceğe bakmakla ilgiliydi.

14

*Tüm kişisel bilgilerinizi tüm dünyanın görmesi için
internete koymak her zaman kolay değildir.*

-Seth Carson, "Profille Beni Bebek"

#LANAVESETH

ROB: Skor tutanlar için, şu anki sıralama:

Seth: 91 Lana: 79

COREY: Arayı kapatıyoruz, sürtükler!

TESSA: Bu hafta yine müthiş bir şey yazmışsın, **@Lana!**

COREY: Kesinlikle! Neredeyse kickboksunu denemek
istememe neden olacaktın! Neredeyse.

ROB: Seth'in yorumları bu hafta hâlâ Lana'nınkileri geride
bırakıyor, ancak Lana'nınkiler bir artış gösterdi.

COREY: Sen kimin tarafındasın?

ROB: Ben kimsenin tarafında değilim çünkü taraf
olmamalıyız çünkü biz yetişkiniz.

LANA: Bazıları diğerlerinden daha fazla.

SETH: Desteğin için minnettarım, @Rob.

@Lana, kıcını tekmelediğim için üzgünüm, söz veriyorum seni tamamen mahvetmeyeceğim.

LANA: Siktir git.

SETH: Bazılarımızın diğerlerinden daha yetişkin olduğunu mu söylüyordun?

LANA: Senden nefret ediyorum.

JAMES: Kendinize bir oda tutun.

Seth: Natasha'dan sen de şifreli bir e-posta aldın mı?

Lana: "Yarın sabah 10:00'da aşağıdaki adreste ol" mu?

Evet. Evet, aldım.

Seth: Korkmalı mıyız?

Lana: Muhtemelen. Ayrıca, Los Angeles'ta araba

kullanmak konusunda hâlâ şüphelerin varsa,

Lyft¹² kullanmalısın. Natasha'nın gönderdiği adres

Hollywood'un tam ortasında, yani trafik korkunçtur ve park yeri bulmak çok zor olur.

Seth: Olur.

Seth: Ve teşekkürler.

Lana: Flört profilinde hiç hareket var mı?

Seth: Hımm, evet?

Seth: Duymak istediğin bir şey mi bu?

Lana: ...

Lana: Artık ne istediğimi bilmiyorum.

Lana: Yarın görüşürüz.

12 Uber benzeri bir ulaşım ağı şirketi. (e.n.)

LYFT İLE GİZEMLİ varış noktamıza giderken Seth ile aramızda geçen kısa mesajlaşmayı tekrar okudum. Natasha'nın bizim için ne planladığını bilmiyordum ama bundan hoşlanmayacağımdan emindim. Ayrıca günü Seth'le geçirmekten hoşlanmayacağımdan daha da çok eminim.

Onun o aptal, güzel yüzünü gördüğümde bile büyük bir öfke duyduğum dönemde onunla başa çıkmak çok daha kolaydı. Şimdi daha iyi bir insan falan olmuştum ama bu sefer de durumumuzun ne olduğunu anlayamıyordum.

Durumumuzun ne olmasını istediğimi bile bilmiyordum. Birbirimizden birkaç metre uzakta durmamızı istediğimi bilmem dışında. Kesinlikle onun tuzlu güneş kokusunun saatler süren öpüşmelerimizi ve film gecelerindeki sarılmalarımızın anısını geri getireceği kadar yakın olmamalıydık.

Lyft şoförüm, "İşte geldik," deyince garip denebilecek kadar uzun süredir boşluğa bakıyor olduğumu fark ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve nereye bastığıma pek de dikkat etmeden Prius'tan indim.

Ama benden birkaç metre ötede kaldırımın kenarına park etmiş olan şeye bir baktım ve midem kasıldı.

Telefonum saat tam onda gelen mesajla cıvıladı.

Natasha: Sürpriz! Seni ve Seth'i Los Angeles'taki turist gününüze gönderiyorum!

Ben: YALNIZ başıma eğlenmem gereken turist gününü mü kastediyorsun?

Natasha: Küçük bir detay. Bol bol fotoğraf çek, birkaç hikaye paylaş ve gezinin tadını çıkar!

Telefonumu kotumun arka cebine soktum, bugün kıyafetlerimi stil yerine rahatlık için seçtiğime memnundum. “Bu halt için yeterince para almıyorum.”

Bir dakika sonra Seth kendi Lyft’inin arka koltuğundan indi, o da rahat bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Elbette bu sade kıyafeti onun seksiliğini kesinlikle azaltmamıştı, bu kadarı artık kabalık sayılırdı.

Kaldırımında yanıma geldi, gözleri önümüzdeki kocaman şeye dikilmişti. “Lütfen bana bugün yapacağımız şeyin bu olmadığını söyle.”

“Buymuş. Natasha az önce mesaj attı. Bu benim ‘Los Angeles’ta turist olma’ ödevim.” Çaresizce çift katlı otobüsü işaret ettim, göz kamaştırıcı fosforlu turuncuya boyanmış olan aracın yan tarafında *Turistik Yerlere Açılan Kapınız* yazıyordu, yanında fosforlu palmiye ağaçları, ısıllı bir güneş ve gerçek simlerle kaplanmış mavi dalgalar vardı.

Bir süre, acı dolu bir sessizlik içinde dikildik. En azından bu sefer acıya sebep olan biz değildik.

Seth elini saçlarının arasından geçirdi. “Pekala. Bunu iki şekilde yapabiliriz. Ya ergenler gibi hiç durmadan surat asacağız...”

“Bu seçeneği sevdim, öyle yapalım.” Kollarımı göğsümde kavuşturup alt dudakımı sarkıttım.

“Ya da,” diye devam etti Seth, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, “elimizden gelenin en iyisini yapıp gerçekten eğlenmeye çalışacağız.”

“B şikkını seçmem gerektiğini biliyorum ama ben hâlâ A

şıkkından yanayım.” Göz ucuyla ona gizlice baktım, sırtarak gözlerini devirdiğini gördüğümde gülümsememeye çalıştım. Sırf gıcıklık olsun diye on saniye kadar onu bekletip hiçbir şey söylemedim. “Peki, tamam. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışalım bakalım.” Elinde bir pano, otobüsün girişinde duran adama doğru yürüdüm. “Bu yolculukta içki var mı?”

“Hayır hanımefendi, ama şehir boyunca pek çok durakta duruyoruz ve istediğiniz durakta inip binebilirsiniz.”

Vay be. Hem otobüs yolculuğuydu, hem içki yoktu hem de bana hanımefendi denmişti; hepsi bir aradaydı.

Seth yanıma geldi ve adama isimlerimizi söyleyip karşılığında iki pembe bileklik aldı. Önce benim binmemi işaret etti.

“Üstte mi altta mı?” Bariz bir şaka yapması için ona çanak tutmuştum resmen.

“Bence elimizden gelenin en iyisini yapmak için en üst kata çıkmamız lazım, Parker.” Seksle ilgili kelime oyunumdan ustalıkla kaçınırken kaşını kaldırdı.

Onu duymazdan gelip dönen merdivenden dikkatle yukarı tırmandım ve en arkadaki koltuğa yöneldim. Tabii ki üst katın tamamı tıklım tıklımdı ve sadece bir tane çift kişilik koltuk kalmıştı. Önce ben oturup duvara yaslandım.

Seth yanıma oturdu ve tüm çabalarımın rağmen aramızda en ufak bir boşluk bile kalmadı. Onun kotlu kalçası benim kotlu kalçama baskı yapıyordu ve güneş yüzünden olduğu kesin olan bir sıcaklık tüm bedenimi sardı.

Seth arka cebinden bir beyzbol şapkası çıkardı ve sadece

şehirde bulunduğu şu kısacık süre içinde bile uzamış gibi görünen siyah saçlarının üzerine geçirdi. “Sınıf gezilerinde hep otobüsün en arkasında otururduk, hatırlıyor musun?”

Bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Elimi ilk kez bir otobüsün arka koltuğunda tutmuştun.”

Elinde olmadan sessizce kıkırdadı. “Hayatımda hiç o kadar gergin olmamışımdır.”

“Bundan şüpheliyim.” Dirseğimle onu dürttüm çünkü aniden, burada, ona yaslanmış halde otururken uzanıp elini tutmak çok kolay olacaktı.

“Parker. Hadi ama. Altı yaşımdan beri sana aşıkım. Elini tutacak cesareti bulmam sekiz yılımı almıştı.” O da beni dürttü ve bu hareket ellerimizin birbirine sürtünmesine neden oldu. Parmakları seğirdi ve acaba o da tıpkı benim gibi kendiyle mi savaşıyor diye merak ettim.

Sonra aniden elini çekti ve dikkatini tur rehberimizin bize hoş geldin konuşması yaptığı, otobüsün ön tarafına verdi. Yani, belki de öyle değildi.

“Bugün Los Angeles’ın en ünlü yerlerinden bazılarını keşfedeceğiz, birden fazla kez durup birkaç farklı simge yapıyı ziyaret edeceğiz. Duraklardan her yarım saatte bir otobüs kalkıyor, bu yüzden inip biraz keşif yapmaktan çekinmeyin ve hazır olduğunuzda bize tekrar katılın.” Otobüs kaldırımdan uzaklaştı ve rehberimiz konuşmaya devam ederek, Hollywood Bulvarı’nda ilerlerken Grauman’ın Çin Tiyatrosu ve Şöhretler Yolu’nun tarihini anlattı.

Sunset Strip'e doğru ilerlerken garip bir sessizlik çöktü. Aslında bulunduğumuz ortam sessiz değildi çünkü etrafımız geveze turistler, Los Angeles trafiğinin korna sesleri ve tur rehberinin vızıltılarıyla çevriliydi ama bir metreye bir buçuk metrelik küçük baloncuğumuzda sessizlik oldukça yoğundu.

"Bir gece orada çok fena sarhoş olmuştum." Strip'in ucuz, kalitesiz barlarından birinin önünden geçerken kelimeler ağızımdan dökülüvermişti. Sessiz gerginliği bir şekilde kırma ihtiyacından başka beni aşırı bilgi paylaşmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. "Kelimenin tam anlamıyla kafan büyüklüğünde margaritaları var."

Seth'in gülen gözleri ışıldadı. "Sarhoş Parker görülmeye değer bir manzara."

"Affedersin ama sanırım senin yanında sadece bir kez sarhoş oldum."

"Bir kez yetti de arttı bile." Boğazını temizledi. "Ve aslında iki kereydi."

Tam da ilerleme kaydettiğimizi düşünürken.

"Eğer bugün eğlenme ihtimalimiz olacaksa, tüm bu olaydan hiç bahsetmesek daha iyi olur." Sözlerimi, biraz da duymaması umuduyla, o anda yanından geçmekte olduğumuz bar ve kulüplere doğru söylemiştim.

"Muhtemelen bu konuda haklısın."

Başımı çevirip ona baktım. "Pardon, az önce haklı olduğumu mu söyledin?"

Dudaklarında o tanıdık sırıtış vardı. "Sadece bu seferlik, tek seferliğine, sadece bu durum için haklı olabilirsin."

“Ne dedin sen? Lana her zaman haklı mı? Tuhaf, tamamen katılıyorum! Şu halimize bak, anlaşıyor ve geçiniyoruz!”

Samimi bir kahkaha attı ve omzu bana daha da yaklaştı.

Kendimi ondan uzaklaştıramadım.

Sonraki yarım saati suya sabuna dokunmayan bir sohbetle geçirdik. Seth geçtiğimiz bazı yerlerdeki deneyimlerim hakkında sorular sordu. Ben de ona şehir, May ve iş arkadaşlarımızla ilgili hikayeler anlattım.

Abbey'deki efsanevi gecelerimizden birini anlattıktan sonra, “FY’de çalışmayı neden sevdiğini anlıyorum,” dedi.

“İnsanlar harika.” Bu cümle basit bir gerçeği ifade etse de bir an için duraksamama neden oldu.

“Ama?..” Seth beni çok iyi tanırdı ve muhtemelen kafamda dönen çarkları görebiliyordu.

“Ama acaba iş için değil de insanlar için mi orada çalışmaya devam ediyorum diye düşünmeye başlıyorum.” Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmeye yeni başlamamıştım. Bunu itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir düşünüyordum.

Bir süre konuşmadı, ben inatla tam karşıma bakmaya devam ederken o yüzümü inceledi. “Ne yazmak istiyorsan onu yazmayı hak ediyorsun, Parker. Flört köşesindeki yazıların harika ama aynı zamanda yeteneğini de boşa harcıyorsun.”

“Köşe yazılarımı okudun mu?” Başımı hafifçe çevirince yüzündeki ifadenin hafifçe değiştiğini görebildim.

Yanakları kızardı, sonra kızılık kulaklarına kadar yayıldı; bu niyet ettiğinden daha fazlasını söylediğinin kesin bir işaretiydi. “Birkaç tanesini okudum. Bir süre FY’de sıkışıp kalacağımı öğrendiğimde. Ondan önce falan değil yani.”

“Hmmm.” Dizimi onun kine bastırdım. “Ben senin şimdiye kadar yazdığın her şeyi okudum.”

“Öyle mi?” Parmakları kalçalarımızı ayıran boşluğa daha da yaklaştı.

“Tabii ki okudum.” Yüzümü tamamen ona döndüm. “Akılcı yazılar. Sen her zaman zekiydin zaten.”

Gözlerime baktı ve nefesim kesildi. “Parker...”

“Bir sonraki durağımız Orijinal Çiftçi Pazarı ve hemen yanındaki Grove alışveriş merkezi. Bir şeyler atıştırmak isterse-
niz burada inebilirsiniz!”

“Eh, ben açlıktan ölüyorum!” Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım ve otobüs aniden durunca dengemi kaybetmemek için Seth’in omzuna tutunmak zorunda kaldım. O da düşmeyeyim diye elini belime doladı. Ayağa kalktığı anda –otobüs durduktan sonra– elimi bırakmadı ve birdenbire kendimi ona iyice sokulmuş halde buldum, şu an tek istediğim yüzümü göğsüne gömmek ve kokusunu içime çekmekti.

Sonra uzaklaşarak kalabalık koridora daldı.

Ama elini bana uzattı. Ben de tuttum.

Parmaklarımız otomatik olarak iç içe geçti ve Seth elimi nazikçe sıktı; keşke yüzünü görebilseydim ama Seth bizi dönen merdivenlerden aşağı indirip kaldırıma çıkarırken ben geniş sırtını izledim.

Otobüsten indiğimizde bir an için tereddüt ettik. Seth elini indirdi, ben de onu geri tutmaya çalışmamak için ellerimi cep-
lerime sokmak zorunda kaldım.

Şapkasını düzeltti. “Nereye?”

“Bir şeyler içmeye hazır mısınız?”

“Tabii ki.”

“Mükemmel bir yer biliyorum.” Sonraki birkaç saati, bir tür açık hava alışveriş merkezi olan Grove’un bitişiğindeki Çiftçi Pazarı’nı keşfederek geçirdik. Grove’un kendisi pek uğradığım bir yer değildi ama pizzadan çöreklerle ve yediğim en iyi Brezilya barbeküsüne kadar her şeyi sunan düzinelerce tezgahla dolu çiftçi pazarına gelmeyi seviyordum. CBS stüdyolarına bitişik olduğu için aynı zamanda ünlüleri izlemek için de iyi bir yerdi, ki ben de fırsat buldukça bunu yapıyordum. Şimdiye kadar pek çok kez görmüş olsam da, zengin ve ünlü kişileri sokakta görmek beni her seferinde heyecanlandırıyordu.

Her şeyden biraz yedik ve birkaç yerel bira ve şarabın tadına baktık; bu arada da ağır konulardan, göz göze gelmekten ve herhangi bir fiziksel temastan kaçındık. Seth’i şu *LA’i Seviyorum* yazan tişörtlerden bir tane almaya zorladım, tanıdığım başka kimsede olmamasına rağmen bunun bir gelenek olduğunu söyledim. O da benimle dalga geçti, hatta tişörtüyle, orada tur atan eski tramvayın önünde poz verdi.

Daha önceki gerginlik, alkolün ya da birbirimizin yanında geçirdiğimiz uzun zamanın etkisiyle dağılmıştı ve sonunda rahatlayıp Seth’le birlikte olmaktan gerçekten keyif almaya başladım.

Biraz daha derine inmeye çalışmadan önce ikimiz de birkaç kadeh içki içene kadar bekledim. Çiftçi pazarının en arka tarafındaki yüksek bir bar masasında oturuyorduk, ikimizin önünde de birer bira vardı. Oturur oturmaz Seth şapkasını ar-

kaya doğru çevirmiş, gözlerini korumasız bırakmıştı ve lise-deki haline o kadar benziyordu ki neredeyse içkim boğazımda kalacaktı.

“Annenle baban nasıl?” Tamamen ayık olsaydım, bunu sormanın bile canımı acıtacağını biliyordum. Sorunun kendisi yüzünden değil, cevabını bilmiyor olmaktan nefret ettiğim için. Seth’in anne babası, sahip olduğum, işlevsel bir aileye en yakın şeydi ve onların hayatımdan çıkması, bunu her düşündüğümde hâlâ canımı yakıyordu.

Seth birasının altından karton bardak altlığını alıp birkaç kez çevirdi. “İyiler. Aslında gerçekten iyiler. İkisi de üç yıl önce emekli oldu. Şimdi de hayatlarını yaşamakla meşgul-ler.” En sevdiği insanlardan bahsetmeye başladığı anda gözle görülür bir şekilde yumuşamıştı. Seth ve ailesi her zaman TV dizilerindeki gibi yakın olmuşlardı, aralarındaki bağ ve sevgi tamamen gerçektir ve birbirlerine bağımlı ya da tuhaf değillerdi. “Lizzie birkaç yıl önce evlendi ve yakınlarda ikinci çocuğu oldu, bu yüzden haftada birkaç gün çocuklara bakması için ona yardım ediyorlar.”

Bunların bir kısmını onu ara sıra Instagram’da takip ettiğim için biliyordum ama sanki hepsi yeni bilgileriymiş gibi gülümseyip başımı sallarken bir yandan da hayatımın alternatif zaman çizgisini düşünmemeye çalışıyordum. Emeklilik partisine davet edildiğim ve Lizzie’nin bebek partisini planladığım bir zaman çizgisi. Seth’i yeğenlerinden birine sarılırken her gördüğümde yumurtalıklarımın sıkıştığı bir zaman çizgisi. “Umarım annenle baban kendilerine de biraz zaman ayırabiliyorlardır.”

Bardak altlığını içkisinin altına geri koydu. “Ayırmıyorlar. Her yıl birkaç kez tatile çıkıyorlar. Bazen sadece arabayla dolaşıp yeni bir yer buluyorlar ama en azından yılda bir kez ülkeyi terk edip uzak bir yeri keşfetmeye gidiyorlar.”

“Annen hâlâ bayramlarda tüm mahalleyi ağırlıyor mu?” Carsonlar’la geçirdiğim tatilleri, onlarla geçirebileceğim tatilleri düşünmek yüreğimi dağlıyordu. Evleri her zaman hem insanlarla hem de sevgiyle dolup taşardı.

“Tabii ki. Görünüşe göre her yıl daha fazla insan ağırlıyoruz. Bazen dinlenme odasını doldurduğumuzda nerede oturacağımızı merak ediyorum.” Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve koltuğunda öne doğru eğildi; bu hareket bizi birbirimize yaklaştırmıştı. Boğazını temizledi. “Annenle aranız nasıl?”

Soruyu geçiştirmek istedim ama alkol beni yeterince rahatlatığı için anlatmak pek umurumda değildi. Ve işin gerçeği, hayatımdaki hiç kimse annemle olan ilişkiyi gerçekten anlamıyordu. Görünüşe bakılırsa, beni maddi olarak destekleyen ve hayatını başkalarına yardım etmeye adanmış bir kadını suçlamak diğerleri için zor bir şeydi.

Ama Seth çocukluğumu en ön sıradan izlemişti ve her şeyi biliyordu. Hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu beni.

“Çoğunlukla aynı. En son konuştuğumuzda başka bir okul açmak için yola çıkıyordu. Ayrılacağını haber vermek için beni aradı ve bunu yaparken kariyerim konusunda beni iğnelemeyi de ihmal etmedi.”

Seth yüzünü buruşturdu ve bunu birasından bir yudum alarak gizledi. “Anladığım kadarıyla senin çalışmalarını okumaya zaman ayırmıyor, değil mi? Okusaydı senin ne kadar iyi bir yazar olduğunu bilirdi.”

“Sadece birkaç yazımı okuduğunu sanıyordum.” şaşkınlıkla ona bakarak bir kaşımı kaldırdım.

“Yıllar içinde bir iki tanesine daha rastlamış olabilirim.” Yanakları bir kez daha kızardı. “Her neyse işte. Aranızın düzelmemesine üzüldüm.”

Omuzlarımı silkip bakışlarımı yapış yapış masada sabitledim. “En azından artık aynı şehirde yaşamıyoruz. Burada onu kimse tanımıyor ve bitmek bilmeyen övgüleri duymak zorunda değilim, bu da güzel bir şey.” Çocukken ben kendimi sürekli yalnız bırakılmış ve ihmal edilmiş hissederken annemin tüm başarılarından övgüyle söz edildiğini duymak çok zordu.

Garsonumuz geldi ve hesabı ödedik, son durağa gidebilmek için otobüse geri dönmemiz gerekiyordu.

“Annem hâlâ seni soruyor, biliyorsun. Birkaç ayda bir.” Seth ayağa kalktı, otobüs durağına dönmek üzere yürümeye başlamadan önce biraz gerindi.

Bu sözler beni çok etkilemişti.

Bayan Carson –Linda– bana kendi annemden daha fazla annelik etmişti. On iki yıl sonra hâlâ beni soruyor olması, geçmişte kalmış bir karakter olduğum halde hâlâ iyiliğimi düşünüyor olması benim için tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

“Parker?” Seth masaya yeniden yaklaşarak elini uzattı.

Ben de tabureden inmeme yardım etsin diye elini tuttum.

Bu sefer ikimiz de birbirimizin elini bırakmadık, ta ki annesinden koşarak uzaklaşan bir çocuk tarafından ayrılmaya zorlanana kadar; çocuğun annesi onun peşinden koştururken omzunun üstünden telaşla özür diledi.

Seth hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı ve sessizce otobüse geri döndük.

15

Herkes yeni bir partnerle ilk öpüşmesinin büyülü olmasını ister, ancak bazen pürüzleri gidermek için biraz pratik yapmanız gerekirse şaşırmayın.

–Lana Parker, “Erkeğin Öpücüğü”

Lana: Dün benimle takıldığın için teşekkürler. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama arkadaşlığın Los Angeles’ta turist olmayı neredeyse zevkli bir hale getirdi diyebilirim.

Seth: Ne demek. Ben de çok eğlendim.

Seth: Eski günlerdeki gibiydi.

Lana: Evet, ama bu sefer Lizzie’nin bize bira alması gerekmedil

Seth: Haha.

Lana: Bu haftaki görevin nedir? Ben de programımı belirleyeyim.

Seth: Bu hafta terapim var, o yüzden biraz ara vereceksin sanırım.

Lana: Ah. Harika. Terapi müthüştür, yani iyi eğlenceler?

Lana: İyi şanslar?

Lana: Terapiye gidene ne denir?

Seth: Haha. Öyle bir şey olduğundan emin değilim ama çok düşüncelisin, teşekkürler.

Seth: Sen gelecek hafta için ne planlıyorsun?

Lana: Maalesef, bir yabancıyı öpme zamanı.

Seth: Ah. Bunu görmek için orada olmak istediğimden emin değilim.

Lana: Evet, ben de öyle düşündüm. May'ı alacağım. O ne yapacağımı anlatır.

Seth: İyi eğlenceler?

Seth: İyi şanslar?

Lana: Haha. Teşekkürler.

Seth: Sanırım yakında görüşeceğiz?

Lana: Öyle olacak gibi görünüyor.

Seth: İyi geceler, Parker.

Lana: İyi geceler, Seth.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN boyunca Seth'i şahsen görmedim, fakat bu onun zihnimi sürekli meşgul etmesine engel olmadı. Bu hafta her gün onu görebilmek umuduyla ofise gitmiş olabilirdim de olmayabilirdim de. Bu nedenle Dr. Lawson ile tekrar görüştüğümde sonunda beni Seth hakkında konuşmaya ikna edebildi.

Tamam, kanepeye oturur oturmaz ağzını açan ve her şeyi anlatan bendim ama sanki beni mecazi olarak o yöne doğru iten o olmuştu.

Ve tüm karmaşık duygularımı onun ofisi olarak bilinen mekana kusmak bana iyi gelmiş olsa da, oradan çıktığımda kafamda kesin bir netlik de yoktu. Belli ki, Seth'e karşı hislerimin olmadığı söylenemezdi. Aksini beklemek aptallık olacaktı. O hayatımın büyük bir parçasıydı ve bu tür ilişkiler bittikten uzun süre sonra bile kalıcı izler bırakırdı.

Asıl sorun, şu anda Seth hakkında ne hissettiğimi bilmiyor olmamdı. Beni hâlâ güldürüyordu. Hâlâ nazik ve sadıktı. Ailesini hâlâ önemsiyor ve etrafındakilerle ilgilenmek konusunda iyi bir iş çıkarıyordu. Hâlâ bir partnerde olmasını istediğim pek çok şeyi bünyesinde barındırıyordu.

Ve hâlâ ölümüne muhteşemdi. Sadece otuz saniye el ele tutuşmamızın ateşlediği kıvılcımlara bakılırsa, hâlâ ondan çok hoşlanıyordum. Fiziksel olarak tabii.

Ama bu, bir ilişki yaşamaya hazır olmadığım gerçeğini değiştirmiyordu. Herhangi biriyle. Ayrıca Seth'in kalbimi bir kez kırdığı ve on yıl sonra tekrar ayaklarının altına alıp çiğnediği gerçeğini de kesinlikle değiştirmiyordu.

Doktora Seth konusunda ne yapmam gerektiğini sorduğumda, bana her zamanki "senin için bunu cevaplayamam" demişti ve tabii ki bunun bana kısa vadede hiçbir yardımı olmamıştı. Ve şimdi buradaydım, akşam için üstüme başıma çekidüzen veriyor, son rötuşları yapıyor, bir yabancıyı ağıma düşürmek için May'in gelmesini bekliyordum. Öpebileceğim bir yabancı.

Zamanlamam üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Küçük siyah elbisemin yakasını ayarlayıp biraz aşağı çekerken, R2-D2 cıvıldayarak May'in dışarıda olduğunu haber verdi. Kapımı kilitledim ve onun Mini Cooper'ının kapısına doğru ilerledim.

Ben ön koltuğa otururken o ıslık çaldı. "Vay be kızım. Çok seksi görünüyorsun."

İltifatını başımdan savmayı düşündüm ama onun yerine kabul etmeye karar verdim. "Teşekkürler, sen de, ama seninki sürpriz değil."

"Nereye?"

Yola çıktık ve May'e yolu tarif etmeye başladım; yabancı erkek avımın nerede gerçekleşeceğini uzun uzun düşünmüştüm. May bizi şehrin içinden geçirip Sunset Strip'e doğru götürürken Britney'nin sesini sonuna kadar açtık. Gideceğimiz yere yaklaştıkça May bana yan gözle bakmaya başladı.

Onu bir otoparka yönlendirdim ve çalışana yirmi dolar verdim. Arabadan inip elbisemi düzelttim ve camdaki yansımama bakarak dudak parlaticımı tazeledim.

May arabanın etrafından dolandı, elleri kalçasında beni izliyordu. "Lana, lütfen bana şu havalı otel barlarından birine gittiğimizi ve düşündüğüm yere gitmediğimizi söyle."

Onun koluna girdim ve otoparkın çıkışına doğru götürdüm. Çok da uzağa gitmemize gerek kalmadan nereye gittiğimizi anladı ve olduğu yerde durarak beni de durdurdu.

"Lana." Bu kez kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da onun muhteşem görünümünü, böyle basit bir hareketin benim için asla yapamayacağı kadar harika hale getirdi. "Açıkla. Şimdi."

“Öpecek bir yabancı bulabilmem için bara gidiyoruz. Ayrıca boks maçında bana eşlik ettiğin için sana söz verdiğim içkileri ısmarlayabilmem için de.”

“Bir haftadan fazla oldu ve popom hâlâ ağrıyor, o yüzden ilk içkimden daha fazlasını ısmarlayacaksın. Ama bedava içkilerin cazibesine kapılacak değilim şu an.”

Onu kaldırımın ortasından uzaklaştırmak için kolunu çekti. “Görevim bir yabancıyı öpmek. Bu yüzden yabancılarla dolu olması muhtemel bir bara gidiyoruz.”

“Bir batakhaneye gidiyoruz, LP. En sevdiğim batakhanelerden biri olabilir ama yine de batakhane.” Hayal kırıklığını gösteren dramatik bir hareketle kollarını havaya kaldırdı. “Burası turist elemanlarla dolu. Burada öpülecek uygun –ya da ayık– birini bulamazsın ve bunu sen de biliyorsun.”

“Affedersin ama biz bu bara her zaman geliyoruz. Biz de mi uygun değiliz yani? Ayrıca burada beyaz atlı prens aramıyorum. Aradığım sadece bir çift dudak.” Tekrar koluna girdim ve Cabo Cantina’ya varana kadar onu yol boyunca sürükledim.

Burası aslında gerçekten de bir batakhaneydi; asla çekici bulamayacağım türden erkeklerle dolu bir batakhaneydi hem de. Niyetim bu olabilirdi de olmayabilirdi de.

Ayrıca turistik gezimiz sırasında Seth’e gösterdiğim bara gelmiş olmamız da dikkatimden kaçmamıştı, sanki bir şekilde onunla paylaştığım o önemsiz deneyim, benimle Cantina arasında bir tür manyetik çekim yaratmıştı.

İçeri girdiğimizde May beni doğrudan bara götürdü. “Burayı öpecek birini bulamayacağını umduğun için değil de öpüş-

tüğün kişiye duygusal olarak bağlanmamak için seçmişsin gibi davranacağım.” Bana şu meşhur *kızgın değilim ama hayal kırıklığına uğradım* bakışlarından birini attı.

Yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama bu canımı çok yakmıştı. Hayal kırıklığından başka bir şey olmayı tercih ederdim.

“Ne alırsınız, arkadaşlar?” Son derece çekici bir barmen önümüze iki bardak altlığı attı ve bize bakarak cevabımızı bekledi.

“Margarita. Büyük olanlardan. O ısmarlıyor.” May işaret parmağıyla omzuma bastırdı. Sertçe.

“Ah.”

“Bu hak ettiğinin yarısı bile değil.”

Barmen, her biri akvaryum büyüklüğünde kadehlerde servis edilen iki margaritayla geri döndü.

“İşte cesaretin sıvı şekli.” Kadehimi kaldırmak için iki elimi kullanmak zorunda kaldım, May’in kadehiyle tokuşturup büyük bir yudum aldım.

Unutmadan önce telefonumu çıkarıp bir selfie çektim ve *Bir sonraki görevimi tamamlamak için şehirdeyim* başlığıyla, *Fountain Yolu*’nun Instagram hesabına gönderdim.

Hazır hesaba girmişken, çoğunda Seth’in, benim ya da ikimizin birden olduğu son gönderilerimizden birkaçına göz attım. Turist günümüzde koyduğumuz fotoğraflar, hesabın şimdiye kadar en çok beğeni alan paylaşımlarıydı, fotoğrafların altı takipçilerimizin birlikte ne kadar sevimli göründüğümüzü söyleyen yorumlarıyla doluydu.

Haksız da sayılmazlardı. Fotoğrafların her birinde mutlu, rahat ve halimizden memnun görünüyorduk.

Uygulamadan çıktım ve geceyi Instagram'a bakarak geçirmeyeyim diye telefonumu boynuma çapraz astığım çantama geri soktum. Dikkatimi tekrar May'e verdiğimde, o çoktan üç yakışıklı erkekle sohbet etmeye başlamıştı bile.

"Bu benim dünyadaki en iyi arkadaşım, Lana." Sohbet katılmamla kolunu boynuma doladı, görünüşe göre dev bir margarita, daha önceki tüm öfkesini silmeye yetmişti.

"Çok tanıdık geliyorsun," dedi seksi oğlanlardan biri, elimi sıkarken fazlaca yakınıma eğilerek. "Ben, Ben."

"Merhaba, Ben!" Yanağını yanağıma bastırıp dudakımı dokundurmadan beni öpmesine izin verdim. Vay canına, çok güzel kokuyordu. "Seninki gibi muhteşem bir yüzü unutmayacağıma eminim."

Sırıttı ve bana göz kırptıktan sonra ve arkadaşlarını işaret etti. "Bu erkek arkadaşım Justin ve en iyi arkadaşımız Tom."

Bir yandan onlara el sallarken bir yandan da içkimin dördte birini tek seferde höpürdettim.

May ve ben ilk içkilerimiz boyunca çocuklarla sohbet ettikten sonra May araba kullanacağı için suya geçti, ben de ölmeyi kafaya koyduğumdan olsa gerek, bir margarita daha ısmarladım. Yeni arkadaşlarımız harikaydı ve dürüst olmak gerekirse, elime görevimi tamamlamak için mükemmel bir fırsat geçmişti ama yine de onlardan birine beni sadece gelecek nesiller için öpüp öpmeyeceğini sormaya kendimi ikna edemiyordum bir türlü.

Bara geleli kırk beş dakika kadar olmuştu ki May kaburgalarını dürttü. Hem de epey sertçe.

“Ne oluyor, kızım?” Hem yan tarafımı ovaladım hem de içki içmeye devam ettim. “Duke’ten sana gerçekten bir şeyler bulaşmış, hem de iyi anlamda değil.”

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Sakın arkanı dönme,” diye sertçe fısıldadı.

Bu sarhoş halimle, görmemi istemediği şey her neyse ona bir göz atmaya çalışmak için arkamı dönmeme kimse engel olamazdı. Ama dönmeye çalışırken, kelimenin tam anlamıyla taburemden düştüm.

Ben yere çarpmadan önce Ben dirseğimi yakaladı. “İyi misin?”

Telaşlı bir gülümsemeyle elbisemi düzelttim. “İyiyim. Teşekkürler.”

May koluma girerek beni bardan uzaklaştırmaya çalıştı.

Ayaklarımı yere sıkı sıkı basarak yerimden kımıldamayı reddettim. “Sorun nedir?”

“Gitmemiz gerekiyor.” Gözleri kalabalığın içinde sağı solu hızlıca tarıyordu.

“Neden?” Başım dönmeye başlamıştı ve neler döndüğünü bilmesem de buraya gelme amacımı gerçekleştiremediğimi biliyordum. “Hâlâ biriyle öpüşmem gerekiyor!”

“Unut bunu, LP. Bana güvenmek zorundasın.” Kolumu tekrar çektiirdi ama yerimden kıpırdamadım. Veruca Salt¹³ gibi

13 Roald Dahl’ın *Charlie’nin Çikolata Fabrikası* eserindeki inatçı, aksi küçük kız karakter. (e.n.)

ayaklarımı yere güm güm vurarak kollarımı göğsümde kavuşturdum, gerçi bu hareketin bende May’de olduğu kadar iyi durmadığını bilecek kadar da ayıktım. “Bu saçmalık için giyinip kuşandım ve birini öpmeden gitmiyorum!”

“Neler olduğunu açıklamak isteyen var mı?” Justin sanki ikimiz de kafayı yemişiz gibi bir May’e bir bana baktı. Belki de gerçekten kafayı yemiştik.

May çember halinde duran erkek grubunun arasına daldı ve onlara bu geceki görevimi kısaca özetledi.

“Bana yardım etmek ve beni öpmek isteyen var mı?” Hem sabrımınla hem de bu göreve olan bağlılığımınla gurur duyarak oğlanlara baktım.

“Hey, Parker.”

Siktir.

En iyi arkadaşşıma gerçekten de güvenmeliydim.

Çünkü tabii ki sekiz milyon alarm zilini aynı anda çaldıracak ve buradan tüymemiz için fazlasıyla yeterli bir neden olacak tek bir kişi vardı dünyada. Sırtım ona dönük halde, May, Ben, Justin ve Tom’un yüzlerine bakarak bu anın nasıl geliştiğini izliyordum. May endişeli ama biraz da kendinden memnun görünüyordu ve oğlanların hepsi de sanki iyi bir şeyler olacağını biliyormuş gibi neşelenmişlerdi. Olan bana olacaktı. Hainler.

Ben, omzuma bastırarak Seth’le yüz yüze gelmem için beni döndürdü.

Seth yalnız değildi.

Göz göze geldik ve bir dakika boyunca bana bakmayı bırakmadı. Sonrasındaysa bakışları, elbisemin derin dekoltesine doğru indi.

Bir öksürük duyuldu.

“Ah. Kahretsin. Özür dilerim.” Seth kolunu yanındaki kadının omzuna attı. “Bu Jessica.”

Yani, aman Tanrım. Bu onun çıktığı kişiydi. Şu anda bir randevuydaydı. Hatta belki de bu ikinci ya da üçüncü randevularıydı. Ve kadını buraya getirmişti. Bu bara. Bir yabancıyı öpmem gereken yere.

Bu şaka falan mıydı?

Yüzüme Joker’i andıran bir gülümseme yerleştirdim. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Jessica. Ben Lana.”

İsmimi duyunca gözleri bir parça irileşti ama dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle elimi sıktı.

“Bekle! Ah, tabii ya, seni oradan tanıyorum.” Ben kendi alnına vurdu. “O makale dizisini sen yazıyorsun,” dedi bana. Seth’e de, “Ve sen de onun rakibisin,” dedi.

“Peki sen de öpüşeceği adam mısın?” Aslında çıktığım erkekleri sorgulayacak bir babam hiç olmamıştı ama Seth, tam da babam olsaydı nasıl olurdu diye düşündüğümde kafamda canlandırdığım gibi konuşuyordu.

“Dostum, hepimiz gerçek anlamda eşcinseliz.” Justin bunu sanki çok bariz bir şeymiş gibi söylemişti.

Seth’in bakışları bana yöneldi. “Görevin için gey bir adamı mı öpecektin?”

Omuzlarımı silktim, margaritama uzanıp kocaman bir yudum aldım ve sorusundaki umut kırıntısını duymamış gibi yapmaya karar verdim. “Ne olmuş yani?”

Ben’in, sanki pinpon maçı izliyormuş gibi, Seth’le benim aramda gidip gelen gözleri gülünç denecek kadar irileşmişti.

“Instagram’da yaptığınız o felaket canlı yayından beri köşe yazılarınızı takip ediyorum. İkinizin eskiden çıktığına inanamıyorum!” Seth’e döndü. “Bekle, ilk yazında bahsettiğin, kalbini kıran kız o mu yoksa?”

“Ne, hayır!” Sızlanma sayılamayacak kadar sert bir sesle itiraz etmişim. “Kesinlikle değilim.” Seth’e elimle işaret ederek, işler daha da garip ve utanç verici bir hal almadan ve beni öpecek yedeklerimi kaybetmeden önce durumu açıklığa kavuşturmasını istedim.

Ama Seth hiçbir şey söylemedi. Ben’in iddiasını doğrulamamıştı ama kesinlikle inkar da etmemişti. Onun yerine elini saçlarına attı, burası dışında herhangi bir yerde olmayı diliyor-muş gibi görünüyordu.

Bu da kendi hatasıydı, çünkü onu buraya kimse davet etmemişti zaten.

“Burada tam olarak neler olduğu konusunda beni bilgilendirmek isteyen var mı?” Zavallı Jessica. Hiçbir şey anlamamıştı, kafası karışmış görünüyordu ve her ne kadar Seth neredeyse tanışma faslı biter bitmez kolunu onun omzundan çekmiş olsa da, o Seth’e olabildiğince yakın duruyordu.

“Evet.” Göğsümü öne çıkarıp otoriter görünmeye çalıştım, Seth’in söylediklerini –ya da söylemediklerini– düşünmek zorunda kalmayayım diye içimdeki öfkeye odaklandım. “Senin burada ne işin var?”

Yüzünün rengi hâlâ tam olarak yerine gelmemişti ve yüzünde kalıcı hale gelmiş gibi görünen bir memnuniyetsizlik vardı. “Geçen gün otobüste burayı göstermiştin. Eğlenceli bir yere

benziyordu ve biz de bu gece için bir randevu planlamıştık, yani... işte buradayız.”

Gözlerimi kısıtım, çünkü bu kulağa olması gerekenden de fazla mantıklı geliyordu.

May küçük çemberimize doğru eğildi. “Bekle. Eski sevgili-nin sana gösterdiği bara, randevuya çıktığın kişiyi mi getirdin yani?”

“May,” diye sertçe fısıldarken aynı anda ona kuvvetli bir yumruk attım.

Jessica’nın yüzü düşmüştü. “Belki de ben gitmeliyim.”

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Seth’in itiraz etmesini, ona kalmasını söylemesini ya da daha iyisi, onunla gitmeyi kabul etmesini bekledim ama o sadece bana bakmaya devam ediyor, sanki sadece benim anlayabileceğim sessiz bir mesaj vermeye çalışıyordu. Fakat ben bu mesajı anlamıyordum.

“Bu saçmalık. Tamamlamam gereken bir görevim var benim.” Bara döndüm ve Ben’le Justin’e çıkmama yardım etmelerini işaret ettim. Coyote Ugly takımını ağlatacak kadar hantal bir şekilde tezgahın üzerine tırmandım.

“Parker, ne yapıyorsun?” Seth beni aşağı indirmek ister gibi bir hamle yaptı ama onu görmezden geldim.

Bar tezgahının üzerinde dengemi sağladıktan sonra salona döndüm. “Burada beni bir iki dakikalığına öpmek isteyen heteroseksüel erkek var mı?” Avazım çıktığı kadar bağırmıştım ve gerçek anlamda bir plak çizilmemiş olsa da mecazi anlamda öyle olduğu kesindi. Bunu takip eden sessizlik neredeyse

hakaret sayılacak kadar uzundu ama dürüst olmak gerekirse sanırım herkes teklifime benim kadar şaşırmıştı.

“Tanrım, Parker, kendini yaralayacaksın, in oradan aşağı.” Seth’in eli hâlâ havada, centilmence teklifini kabul etmemi bekliyordu.

“Hayır. Bu görevi tamamlamam gerekiyor ve beni sabote etmene asla izin vermeyeceğim.” Elini ittim ve gözlerimi kıstım. “Buraya aslında bu yüzden geldin, değil mi? Başka bir görevi daha tamamlamamı engellemeye çalışıyorsun.”

Bana büyüleyici olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir gülümsemeye baktı. “Evet dersem aşağı inecek misin?”

“Hayır.” Ona dil çıkardım ve sonra başımı, çoğu bu sohbeti fazlasıyla ilgiyle izliyor gibi görünen kalabalığa çevirdim. “Evet, öpüşecek olan var mı?”

“Kesinlikle!” diye bağırdı en sonunda, barın derinliklerinden bir yerden gelen bir erkek sesi.

Bir saniye sonra, atlı bir beyaz şövalye gibi kalabalığı yarak yaklaşıyordu. Ve epey yakışıklıydı. Thor’a şükürler olsun. Gerçi öyle olmasaydı bile, bu noktada umursayacağımı sanmıyordum.

Tezgahın üzerinden inmeme yardım etmek için elini uzattı. “Ben-”

“Sakın söyleme!” Uzattığı eli tuttum ve elimden geldiğince zarif şekilde aşağı atladım. “Üzgünüm ama bunun mümkün olduğunca resmi olması için senin tamamen yabancı olman gerekiyor.”

Omuzlarını silkti. “Bana fark etmez.”

Sonra beni kollarına aldı ve dudaklarıma, etrafımızı saran insan kalabalığını fazlasıyla memnun edecek bir öpücük kon-
durdu. Öpüşme açısından bakarsak, kesinlikle korkunç değildi.
Yabancıнын dudakları sıcak, yumuşaktı ve bira tadı gelse de,
bunaltıcı, iğrenç ya da korkunç değildi.

Ayrıca beni Seth'in parmaklarını sıkması kadar etkileme-
mişti.

Ben başka bir şey anlayamadan bitmişti bile.

Sırtarak doğrulmamı sağladı. "Bir yabancı için hiç fena de-
ğil. Fakat yabancı olmamak istersen, ben de numaranı almak
isterim."

Tam kibarca reddetmek üzereydim ki omzumun üzerinde
heybetli bir gövdenin gezindiğini ve bana gereğinden fazla
yaklaştığını hissettim.

Seth sesini en az bir oktav kalınlaştırmıştı. "İlgilenmiyor."

Kafamı çevirdim. "Pardon? Sana soran oldu mu?"

"Görev sona erdi, Parker. Bir yabancıyı öptün, artık kendi
yoluna gidebilir."

"Ya gitmesini istemiyorsam?" Tabii ki gitmesini istiyordum
ama bu, Seth'in bu sahiplenici alfa saçmalığını yapıp paçayı
sıyrabileceği anlamına da gelmiyordu.

Seth eğildi, dudaklarını kulağıma değecek kadar yaklaştı-
dı. "İkimiz de onu istemediğini biliyoruz, Parker."

Temas ve kelimeler yüzünden içim bir tuhaf oldu ve ağzım
kurudu. Onu itmek ve bana karşı bu maço tavrı takındığı için
ona saldırmak istiyordum. Ama hareket edemedim.

Biri beni dürttü ve sersemliğimden kurtardı. Kafamı kaldır-
dığımda yabancı ortadan kaybolmuştu. May ve çocuklar göz-

lerini kocaman açmış, bizi izliyorlardı. Ve Jessica da yıkılmış görünüyordu.

Seth'ten bir adım uzaklaştım. "Belki de kendi randevun için endişelenmeli ve beni rahat bırakmalısın."

"Lana..." Sesinin tonunda hafif bir itiraz ve biraz da hüzün vardı. Sanki en sevdiği programın iptal edildiğini öğrenmiş gibi görünüyordu.

Parmaklarımın onunkilere değmesine izin verdim, sadece bir saniyeliğine. Nefesinin göğsünde sıkıştığını hissettim ve ben de aynı şeyi yaşıyordum. "Gitmelisin."

Seth tek kelime daha etmeden topuklarının üzerinde döndü. Jessica yüzüme bakmadı, bardan çıkana kadar sessizce Seth'in peşinden gitti.

"Hey." May bana yeni bir margarita uzattı. "Bu onunla ilgili bir sorun, seninle değil."

"O da neydi öyle?" Tekrar grubun içine katıldım ve bu adamlarla daha bir saat önce tanışmış olmama rağmen, sanki hayat boyu arkadaşmışız gibi beni teselli ettiler. "En başta görevi veren oydu! Aşırı korumacı bir abi gibi davranmak da ne demek şimdi!"

May, çocuklarla bakiştılar. *Ona kim söyleyecek*, diyen bakışlardı bunlar. Benden başka herkesin anladığını söyleyen bakışlardı.

Ben elini dostça omzuma koydu. "Buradaki hislerin tam olarak aşırı korumacı bir ağabeye ait olmadığını söylemeliyiz, tatlım."

O bariz soruyu sormaya korkarak koca bir yudum margarita içtim.

“Gördüğüm en kıskanç erkek arkadaşlardan biriydi.” Justin bu keskin sözleri muhteşem bir sırtışıla tamamladı.

Benim gülüşüm zorlama ve sahteydi. Margaritamdan bir yudum daha aldım ama tekila ağzımda ekşidi. “Kesinlikle öyle değil. Daha yeni yeni arkadaş olmaya başladık.”

Hepsi bana, *ah, tatlım* diyen bir bakışla gülümsedi, hatta May bile.

Bunu anlıyordum. Eminim dışarıdan bakan biri için Seth’in davranışlarını yanlış yorumlamak çok kolaydı. Ama ben onu herkesten daha iyi tanıyordum ve Seth Carson kıskanç biri değildi. Kıskançlık duyguların varlığını gösterirdi. Ve duygular birbirimiz için sahip olamayacağımız şeylerdi. Artık değil.

Düzenleme
Ny.Ozlem

16

Bir, terapiye gitmek harika bir şey ve yapabiliyorsa herkes bunu yapmalı. İki, terapi ÜCRETSİZ olmalı çünkü birinci maddeye bakın. Üç, sadece birkaç seansa katıldım ama şimdiden üç ay boyunca yatakta tek başıma ağlamanın bana getirmediği bir iç huzuru hissediyorum. Tuhaf.

–Seth Carson, “Akıl Sağlığınıza Bozmadan Önce Akıl Sağlığınıza Kontrol Edin”

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDAKİ KORKUNÇ HALİM ALKOLden kaynaklanmıyordu. Kafam büyüklüğünde bir margarita bile beni Seth Carson’ın yaptığı gibi alt üst edemezdi. Dün geceki olaylar zihnimde, bir tür kabus döngüsüne hapsolmuşum gibi tekrarlanıp duruyordu ve olayları beynimde her canlandırdığımda, daha fazla belirsizlik ve utançla doluyordum.

Bir yandan, bir görevi daha tamamlamıştım ve bu en çok korktuğum görevlerden biriydi. Beşi bitmişti, beşi kalmıştı.

Öte yandan, her şey o kadar karışmıştı ki kimse çözemezdi. Gerçekten de Seth'in kalbini kıran kişi ben miydim? Terk edilen ben olduğum halde bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve teknik olarak bana bunu yaptıran o olduğu halde neden biriyle öpüşmememe bu kadar sinirlenmişti?

Kendime acımakla, dün gece gerçekten zor durumda kalan Jessica'ya acımak arasında gidip gelirken telefonumun mesaj sesi duyuldu.

Seth: Gördüğüm kadarıyla, birlikte yapmamız gereken sadece bir görevimiz kaldı.

Seth: Şu gönüllülük meselesi için bir plan yapalım ve bu işi bitirelim.

Pekala. Sanırım lafı dolandırmayı ve birbirimize iyi davranmayı bırakmıştık. Eğer benimle işinin bitmesini ve hayatına devam etmeyi istiyorsa, ben hiç itiraz falan edecek değildim. Bilmeden kalbini tekrar kırmak istemezdim.

Henüz nereye gönüllü olacağıma dair bir planım yoktu ve Seth'in üslubundan da pek hoşlanmadığım için mesajına yanıt vermedim. Telefonumu bir kenara attım, sonra tembel kıcımlı yataktan kaldırıp sıcak bir duş almaya gittim. Islak saçlarımı dağınık bir topuz yapıp yüzüme çok az makyaj yaptıktan sonra en sevdiğim elbiselerimden birini giydim: Uzaktan soyut bir baskı gibi görünen ama yakından bakıldığında Star Wars'taki droidleri andıran beyaz benekleri olan lacivert bir tişörttü bu.

Yazmam gereken iki makale vardı ve rekabetin gidişatına bakılırsa çok iyi olmaları gerekiyordu. Ama ofise gidip Seth'le karşılaşma riskini almak istemiyordum, o yüzden Tessa'ya mesaj atıp Alcove'da kahve/iş/dinlenme seansı için buluşmak isteyip istemediğini sordum. Bir saat içinde orada buluşmak için sözleştik, ben de eşyalarımı alıp yola koyuldum, olan biten her şeyi ona anlatmadan önce biraz çalışabilmek için en azından biraz yalnız kalmam gerektiğini biliyordum.

Harika bir park yeri bulduktan sonra kahvemi ve çöreğimi sipariş edip geniş verandada bir masa kaptım ve sadece birkaç dakika ayırıp temiz şehir havasını soludum. Yiyecek ve içeceğim teslim edildikten sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve turist günüyle ilgili notlarımı çıkardım. Bu yazının gerçekten çarpıcı bir yazı olma potansiyeline sahip olduğunu düşünüyordum ama aynı zamanda tüm günü Seth'le birlikte geçirdiğimi göz önüne alırsak, okuyucuların yeniden karşı tarafa meyletmesine neden olmamak için dikkatli olmam gerektiğini de biliyordum. Bir dereceye kadar onun da metinde olması gerekcekti, fakat belki de onun yerine geçmişini geride bırakmak ve beklenmedik yerlerde geçmişe bir nokta koyabilmek hakkında yazmaya odaklanabilirdim. Belki de turun eski Hollywood simgeleri konusunda yaptığı gibi, geçmişini takdir etmek ama onunla oyalanmamak gibi bir şeylerle yazımı bağlayabilirdim.

Bir yabancıyı öpmek hakkında yazmak o kadar kolay olmayacaktı. Seth ve ben turist görevi günümde arkadaşlığa yakın bir şeyler yaşamış olsak da, dün gece barda olanların ardından kırılgan barışımızı tamamen havaya uçurup uçurmadığımızı merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ama Seth'in kızmaya, üzülmeye hakkı yoktu ki. En başta bana bu görevi veren oydu. Orada olması bile gerekmiyordu üstelik. Ve ben sadece bir yabancıyı öpüp onu kendi yoluna gönderirken, Seth oraya gerçek bir randevu için gitmişti. Muhtemelen uzun vadeli ilişki potansiyelini bulmasına ve nihayet kalp kırıklığından kurtulmasına yardımcı olacak, mükemmel evlilik özellikleri taşıyan kız falan olmalıydı o da.

Tüm bu 'Vah Seth'in başına gelenler' meselesine daha ne kadar üzüleceğim konusunda endişelensem de, içimden bir ses bunun bir sınırı olmadığını söylüyordu.

"Yüzün yine sirke satıyor. Sanki seni gerçekten kızdıran birini düşünüyormuşsun gibi." Tessa sırtarak karşımdaki koltuğa çöktü ve çantasını boş bir sandalyeye bıraktı.

Esprili bir karşılık vermek için ağzımı açtım ama verecek bir cevabım olmadığını fark ettim.

Bakışları hemen yumuşayıverdi. "Ah, tatlım. Ne oldu?"

Ayrıntıları atlamadan, sadece önceki gece değil, son birkaç hafta içinde Seth'le aramızda geçen her şeyi bir çırpıda anlattıverdim. İşveli şakalaşmalar, bahsettiği kalp kırıklığı, geçici ateşkes ve bardan ayrılırken yüzünde gördüğüm ifade... Her şeyi dökülmeyi bitirene kadar onunla göz göze gelmekten kaçındım, bu iyi bir karardı çünkü gözlerindeki iyilik ve anlayış ağlamak istememe neden olacaktı.

Tamam, belki yine de bir iki damla gözyaşı dökmüş olabilirdim.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve yanıma gelip bana oturduğum yerde garip bir şekilde sarıldı.

Aceleyle gözlerimi sildim. “Teşekkür ederim. Sanırım buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.”

Sandalyesine geri oturdu ve gözlerimin içine baktı. “Burada iki seçeneğimiz var. Gidip bize birer mimoza getirebilirim ve erkeklerin ne kadar berbat olduğunu, onlardan nefret edişimizi konuşabiliriz. Ya da gidip birer latte alırım ve bu konuyu gerçekten çözmeye çalışırız, senin kafan da umarım biraz netleşir.”

“Onunla konuşmadan zihnimin gerçekten netleşmesi mümkün mü, bilmiyorum, şu anda da bunu yapmamayı tercih ederim.” Dürüst olmak gerekirse, bu noktada Seth’in kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak ne söyleyebileceğinden emin değildim.

Tessa başını iki yana salladı. “Onunla ilgili netlikten bahsetmiyorum, seninle ilgili netlikten bahsediyorum.”

Ona arsız arsız sırttım. “Bunu sağlamak için bir mimoza ya da latteden daha fazlası gerekecek.”

“Tamam.” Bana gözlerini devirerek baktı ve çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarmak için yavaşça uzandı. “Sessiz yazı yazmak da işe yarar.”

“Peki, belki bir dakikalığına çalışmayı erteleyebiliriz.” İç geçirerek kendi dizüstü bilgisayarımı kapattım. “Sen ve boks varken, terapistime neden para ödediğimi merak ediyorum.”

“Çünkü profesyoneller yine de arkadaşlardan daha çok şey bilir.” Tekrar ayağa kalktı, elinde cüzdanı, yeni kahve sipariş etmek için içeri yöneldi. “Yine de her türlü yardıma kesinlikle ihtiyacın var.”

Sandalyeme yaslanıp yarım saniyeliğine gözlerimi kapattığım anda telefonuma bir mesaj daha geldi. Bildirimlerimi kapatmalıydım ama sesle sıçramaya fazlasıyla alışmış halde yine de mesajı açtım.

Natasha: Seth gönüllülük görevi için bana ulaştı. İkinizi de gelecek hafta bir genç yazarlar atölyesine yazdırdım. Bilgileri e-posta ile gönderirim.

Ben: Kulağa hoş geliyor.

Seth'in arkamdan iş çevirip benim görevim hakkında Natasha'yla konuşmasına bile kızamamıştım. En azından kararı benim vermeme gerek kalmamıştı ve yakında mücadelenin takım çalışması kısmı tamamlanmış olacaktı. Bundan sonra herkes kendi başının çaresine bakacaktı. Bu yarışmanın sonu bir an önce gelseydi artık.

Tessa elinde iki buzlu latte ile döndü.

Teşekkür ederek benimkini aldım. "Bunun için ve her zamanki gibi beni dinlediğin için çok teşekkürler. Minnettarım."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama?.."

"Ama sanırım bugünlük bu kadar konuşma yeter. Görevlerin çoğunu neredeyse tamamladık ve şansım yaver giderse ben kazanacağım; Seth, o zaman Los Angeles'ta bile kalmayacak herhalde. Onu bir daha görmek zorunda kalmadığımda tüm bu kızgınlığım geçecek." Çünkü istediğim şey kesinlikle buydu. Artık Seth'i görmek zorunda olmamak.

Tessa saçmaladığımı söyleyecek gibi görünüyor olsa da bana itiraz etmedi. "Sen nasıl istersen, tatlım."

“Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, sen ve Rob hakkında güncelleme yaparak dikkatimi dağıtabilirsin.” Ona cılız bir gülümsemeyle baktım.

Rob’un adını duyunca Tessa’nın yanakları pembeleşti. “Anlatacak pek bir şey yok.”

“Ondan hoşlanıyorsun.” Bunu bilerek bir soru olarak ifade etmemiştim.

Latte’sinin üstünü büyük bir ilgiyle incelemeye başladı birdenbire. “Hoşlanıyorum. Ama...”

Masanın altından ayağına hafif bir tekme attım; benim de onun için burada olduğumu gösteren küçük bir işaretti bu.

“Ama artık bu konuda endişelenmeyeceğime dair kendime söz verdim. Benden hoşlanıyorsa, beni nerede bulacağını biliyor.” Gözlerimin içine baktı ve mahcup bir ifadeyle omuzlarını silkti.

“Yirmi birinci yüzyıldayız Tess, ilk hamleyi kesinlikle sen yapabilirsin.” Kahve fincanımı sıkı sıkı tutarken ona gerçekten iyi bir tavsiye mi, yoksa sadece bu durumda benim duymak isteyeceğim cinsten bir tavsiye mi veriyordum, merak ediyordum. Çünkü onun yerinde olsaydım, ilk hamleyi kesinlikle ben yapardım. Ama Tessa ben gibi değildi. “Bu konuda rahat değilsen, tabii ki yapmak zorunda değilsin.”

“Sorun o değil. Yani biraz öyle ama ondan ziyade beni kendi hamlesini yapacak kadar istemesini istiyorum, anlıyor musun?”

Anlayabildiğimden emin olmasam da başımı salladım. “Eğer yapmazsa, aptalın teki demektir.” Gözlerini devirdi ve dikkatini dizüstü bilgisayarına vererek sustu. Ben de dikkati-

mi kendi bilgisayarına verdim ve ilişkim konusundaki tüm bu dramı konuşmak yerine yazmaya başladım, sahip olduğum her şeyi bir sonraki yazıma döktüm. Sonuçta kazanmam gereken bir yarışma vardı.

#LANAVESETH

ROB: Burada işler ilginçleşmeye başladı. Şu anki sıralamalar: Seth 124 ve Lana 116 ile yaklaşıyor.

TESSA: Vu-huu! Harikasin, @Lana!

LANA: :*

COREY: Pekala. Sıkı bir #LanaTakımı taraftarı olduğumu biliyorsunuz, ama söylemeliyim ki @Seth, bugünkü yazın harika. Yaşasın terapi!

SETH: Teşekkürler @Corey, bunun anlamı çok büyük 😊

LANA: Evet, teşekkürler @Corey.

COREY: Senin makalen de harikaydı!

JAMES: Bana bir milyon dolar bile ödesen o turist otobüslerinden birine binmem.

LANA: Aslında düşündüğüm kadar kötü değildi. Bence çok eğlenceliydi.

TESSA: Sanırım doğru bir arkadaşla her aktivite eğlenceli olabilir 😊

LANA: Ben o kadar ileri gitmezdim.

Yine de belki hepiniz kickboks dersinde bana katılmak istersiniz?

JAMES: Ne zamandan beri spor yapmaktan hoşlanıyorsun?

LANA: Eski sevgilimin suratına yumruk attığımı hayal etmemi sağlayacak her şeye varım... Tabii ki tamamen fiziksel zindelik amacıyla.

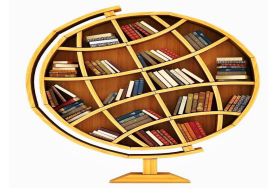
SETH: Ben de ateşkes yaptığımızı sanıyordum.

LANA: Ateşkes ilan etmemiz seni yumruklamaktan zevk almayacağım anlamına gelmez.

SETH: Muhtemelen bir sonraki terapi randevunda öfke sorunlarından bahsetmelisin.

LANA: Sen de bu kadar mankafa olmamalısın.

JAMES: Her seferinde söylemek zorunda mıyım? GİDİN DE BİR ODA BULUN.

17

*İnsanlarla yüz yüze görüşmeye ne oldu? Hızlı
randevuların moda olduğu o birkaç ayı hatırlıyor
musunuz? Güzel zamanlardı.*

**-Lana Parker, "Tek Umudumuz
Arkadaşlık Uygulamaları mı?"**

**"MERHABA BENİM ADIM" ETİKETİNİN İNCE KAĞIDINI SIYIRIP
elbiseme yapıştırırken mideme bir korku saplandı. Ve bunun
en sevdiğim yazlık elbisemde –koyu mavi ve tiril tiril, vücudu-
mun doğru yerlerini saran, koluna minik bir Kaptan Amerika
kalkanı işlenmiş elbisemde– herhangi bir yapışkan kalıntısı bı-
rakmasını istememle hiçbir ilgisi yoktu.**

**Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek döndüm ve yarı
yarıya dolu olan odayı inceledim. Görünüşe göre hızlı randevu
diye bir şey kalmamıştı, olayın heteronormatifliği düşünüldü-
ğünde bu o kadar da şaşırtıcı bir şey değildi. Görevimi tamam-**

layabileceğim bir etkinlik bulabilmek için ta Vadi'deki bir kiliseye gitmem gerekmişti. Her nasılsa kendimi tekrar Vadi'de bulmuştum işte.

Kendimi büyük, sıradan, çok amaçlı kullanılan bir odada bulmuştum; halı sıkıcı bir gri, duvarlar muhtemelen eskiden beyaz olan kirli bir bej rengindeydi. Odamın ortasında geniş bir daire şeklinde sıralanmış küçük masalar vardı; her birine ikişer katlanır sandalye, birer numara ve içinde solmuş bir çiçek bulunan birer küçük vazo konmuştu. Odada çoğunlukla otuz ila kırk beş yaş aralığındaki insanlar dolanıyordu ve bir tarafta erkekler, diğer tarafta kızların olduğu ortaokul danslarını andırıyordu.

Bar gibi görünen yere doğru ilerledim, ancak bunun sadece su ve limonata bulunan self servis bir içecek masası olduğunu gördüm. Sanırım bir kilisede olduğumuz için bu mantıklıydı. Her ne kadar İsa'nın şarabı sevdiğinden ve bu akşama başlamadan önce bir kıza biraz cesaret sıvısını çok görmeyeceğinden emin olsam da durum böyleydi.

İyi haber şu ki, korkunç trafik yüzünden buraya etkinliğin başlamasından sadece birkaç dakika önce gelebilmişim. Ben kendime biraz limonata koyarken bu gecenin sunucusu, insanları bize ayrılan sandalyelere yönlendirmeye çoktan başlamıştı bile.

“Hepiniz hoş geldiniz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Eminim birçoğunuz hızlı randevuların nasıl işlediğini zaten biliyordur.” Kırklı yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan kadın, muhtemelen sürekli gelen müşterilere bilmiş bilmiş baktı, an-

cak onların varlığı etkinliğin başarı oranı konusunda pek de iyi şeyler söylemiyordu. “Ama bu akşam buraya ilk kez gelmişseniz, bu gecenin nasıl geçeceğini anlatayım. Hanımlar kendilerine ayrılan yeri bulacak ve bu süre boyunca orada kalacaklar. Beyler, her hanımla üç dakikanız olacak. Saat çaldığında, bir sonraki şanslı hanıma geçin. Gecenin sonunda en beğendiğiniz kişileri seçeceksiniz ve eğer eşleşirseniz iletişim bilgileri size gönderilecek.” Hepimize kurabiye, süt ve okul sonrası etkinliklerini anımsatan sıcak, cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. “Hadi başlayalım!”

Beş numaralı masaya oturarak katlanır sandalyemde rahat etmeye çalıştım. Kıpırdanmadan duramıyordum ve daha kendimi hazır hissedemeden ilk talibimle yüz yüze geldim.

“Merhaba, ben David.” Gücsüz bir tokalaşma için uzattığı eli gerçekten titriyordu.

Gergin olduğu belli olduğu için ona biraz acıyarak ama içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Lana.”

“Ne iş yapıyorsun, Lana?”

Bu gece aynı standart sorulara kaç kez cevap vermek zorunda kalacağımı merak ederek yüzümü buruşturmamaya çalıştım. “Yazarım. Peki ya sen?”

“Evden çalışıyorum.”

Bu sorumu tam olarak yanıtlamıyordu ama kabalık etmek istemediğim için daha fazla üstelemedim. Ona soracak başka bir şey bulmaya çalıştım ama şu ana kadar bana üzerinde konuşabileceğim pek bir şey söylememiştii. “Peki bu hoşuna gidiyor mu? Yani evden çalışmak?”

“Eğlenceli.”

Tamam. Bundan sonra ne söyleyebileceğimi gerçekten hiç bilmiyordum.

Üç dakikanın kalanını göğsüme bakarak geçirdi ve zil çaldığında da olduğu gibi kıvranarak bulunduğum diğer sohbet başlatma girişimlerimi duymadı.

“Tamam, tanıştığımıza memnun oldum, hoşça kal!”

David bir sonraki zavallı kadına doğru ilerledi ve yerine yeni bir adam oturdu.

Bu adam en azından göz teması kuruyordu ama ortak hiçbir noktamız olmadığı daha en başından belli olmuştu. Sanırım hızlı randevunun tüm olayı, insanlar hakkında ani kararlar vermenin sorun olmaması varsayımına dayanıyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü ilk otuz saniye içinde ikiden yediye kadar olan tüm adamları veto etmiştim.

Eski Lana, bir eş bulmayı hızlı randevuya katılacak kadar önemseyen on erkekle sohbet etme fırsatını kaçırmazdı. Eski Lana bu etkinlikten en az beş telefon numarası ve hatta kısa sürede düzenli bir ilişkiye dönüşecek bir de randevuyla ayrılırdı. Eski Lana, David’in uygunsuz bakışlarını, Talip Üç’ün ağız kokusunu ya da Talip Beş’in ilk dakika içinde dört kez “kankalarından” bahsetmesini umursamazdı. Eski Lana, en ilgili görünen kişiyi seçer ve bu işi yürütmeye yemin ederdi.

Yeni Lana eve gidip bir kadeh şarap eşliğinde yatağa kıvrılıp dizi izlemek istiyordu.

Talip Sekiz’in silah haklarıyla ilgili monoloğunun ortasında telefonumun titrediğini hissedince saklamaya bile gerek duy-

madım. Telefonumu çantamdan çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim.

Seth: Hızlı buluşma nasıl gidiyor bakalım? :D

Talip Sekiz benimle hiç ilgilenmiyordu, ben de kameramı açıp ön kameraya geçtim. Yaka kartımı işaret ettim ama asıl konuşmayı *beni buradan çıkarın* diyen yüz ifademini yapmasına izin verdim; ne de olsa bir selfie, bin kelimeye bedeldi. Ona fotoğrafı gönderdim.

Seth: :D :D :D

Ben: Senden nefret ediyorum.

Seth: Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, bugün bir terapi seansım daha vardı.

Ben: Şu anda terapide olmak için adam öldürürdüm. Bu görev resmen berbat.

Seth: "Terapide olmak için adam öldürürdüm" ifadesini kullanmaman gerektiğini düşünüyorum.

Ben: Senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Seth: :D

Ben: Sadece birkaç adam kaldı ama bana ailevi bir acil durumla ilgili mesaj atıyormuşsun gibi davranıp kaçsam nasıl olur diyorum.

Seth: Yarıda bırakmayı düşündüğünü söylememişsin gibi davranacağım. Bu hile yapmak olur, Parker.

Ben: Lütfen biraz merhamet et. Sana yalvarıyorum!

Seth: Haha. Neredeyse bitmiş işte. Biraz daha dayanırsan bir daha asla hızlı randevuya katılmak zorunda kalmayacaksın.

Ben: Sen çok kötüsün.

Seth: Beni sevdiğini biliyorsun.

Bu söylediği parmaklarımı donakalmasına neden oldu. Seth Carson'ın yakınında *sevgi* kelimesinin geçmesi hemen uyarı zillerinin çalmasına neden olmuştu. Özellikle de geçen gece barda olanlardan sonra. Seth ve ben hâlâ kaygan bir zemindeydik ve ben henüz şu anki duygularımdan bile tam olarak emin değilken, ihtiyacım olan son şey eski duygularımın hatırlatılmasıydı. Telefonumu çantama geri koydum ve başımı kaldırıp baktığımda Talip Sekiz'in neyse ki karşımdaki sandalyeyi boşalttığını gördüm. Onun yerine aslında son derece tatlı biri gibi görünen Talip Dokuz oturmuştu.

“Merhaba, ben Tim.” Elini uzattı ve sağlam bir tutuşla tokalaştı. “Burada tuhaf tuhaf oturduğum için özür dilerim ama seni böyle gülümseten şey her neyse bölmek istemedim.”

O söyleyene kadar dudaklarımda bir sırtış olduğunu fark etmemiştim; Seth'ten gelen birkaç iğneleyici mesajın beni gülümsetmesine şaşırmışım doğrusu.

“Erkek arkadaşın mı?” Her şeyi göz önünde bulundurulduğunda, Tim kesinlikle yargılamadan sormuştu bunu.

“Ne? Hayır.” Yüzümdeki gülümsemeyi hemen siliverdim. “Özür dilerim. Ben Lana. Yazarım. Otuz yaşımdayım. Yaklaşık on iki yıldır Los Angeles'tayım.”

Tim samimi bir gülümsemeyle bana baktı. “Tim. Otuz beş. Mütteahhit. Doğma büyüme buralıyım.”

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü. “Bu ilk hızlı randevun mu?”

“Evet, öyle. Dürüst olmak gerekirse gelmek istemiyordum ama arkadaşlarımdan biri beni ikna etti.” Başparmağıyla omzunun üzerinden diğer taliplerden birini işaret etti. “Peki ya sen?”

“Benim de ilk seferim.” Buraya sadece bir görev için geldiğimi söylemedim.

“Sanırım pek iyi gitmiyor, değil mi?” Sözlerini bir başka şakacı gülümsemeyle tamamladı.

“Bu tür şeylerde gerçekten içki servisi yapmalılar, sence de öyle değil mi?”

Bu kez, tam olarak içten olarak tanımlanabilecek bir kahkaha attı. “Muhtemelen bu konuda haklısın.”

Zil çaldı ve Tim yerinden kalktı; bu gece ilk kez saniyeleri saymamıştım. Elini tekrar uzattı ve bu sefer ben de elimi uzattığımda parmaklarını avucuma doladı. “Belki tekrar görüşürüz, Lana.”

Elimi öpmesini ya da aynı derecede utanç verici bir şey yapmasını bekledim ama yapmadı. Sadece elimi sıktı ve bir sonraki kadına doğru ilerledi.

Bir an için oradan erken çıkmayı düşündüm çünkü bana ılık hisler veren Tim’den daha iyisi gelmeyecekti ve sonda karşılaşacağımız “bize sevdiğin adamı söyle” şarkısını ve dansını gerçekten dört gözle beklemiyordum. Fakat kabalık etmek istemiyordum ve sadece birkaç dakika kalmıştı.

Telefonumu kontrol ettim ama Seth yeni mesaj atmamıştı, muhtemelen son mesajına cevap vermediğim içindi. Yani buna nasıl cevap verebilirdim ki? Yumuşak bir iç çekişle başımı kaldırdım.

Tanıdık bir çift mavi göz, sanki sadece onu düşünmemle mucizevi bir şekilde ortaya çıkmış gibi, masanın diğer ucundan bana bakıyordu.

Ancak otuz değerli saniye geçtikten sonra, “Merhaba,” diyebildim.

“Merhaba.” Gülümsemesi yumuşak ve çekingendi.

“Burada ne yapıyorsun?” Çaktırmadan derin bir soluk almaya çalıştım, onun varlığıyla bile böylesinde hızlanan kalp atışlarımı ona belli etmeden yatıştırmam gerekiyordu.

“Natasha buraya gelmemi söylemişti ama bu bana sınırı aşmak gibi geldi. Son yirmi dakikadır arabamda oturup gelsem mi gelmesem mi diye düşünüyordum.” Bana muzip bir gülümsemeyle bakıyordu, ancak gülümsemesinin arkasında ne kadar gergin olduğunu görmek çok kolaydı. “Neredeyse geri dönüp eve gidecektim ama sonra mesajlarını aldım ve sanırım seni görmek istedim. Ve seninle yüz yüze konuşmak.”

Kelimeler sade, dürüsttü ve ben onların sona ermesini istemiyordum. Sessizce oturarak konuşmaya devam etmesi için dua ettim.

“Barda işler biraz tuhaflaştı, en başta orada olmamam gerektiğini biliyorum.” Parmaklarını masaya aralıksız bir ritimle vurmaya başladı. “Bak, daha önce bana buraya neden geldiğimi sormuştun. Neden Los Angeles’a geldiğimi.” Derin bir

nefes aldı. “Açıkçası buraya gelmemin bir nedeni var ve bu nedenin seninle hiçbir ilgisi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, Parker.”

Parmaklarının pıtırtısını durdurmak ve ayrıca onu hissetmeye ihtiyacım olduğu için elimi elinin üstüne koydum.

Gözleri benden başka her yere bakıyordu. “Yollarda çok uzun yıllar geçirdim. Kanepelerde ve köhne otel odalarında uyudum ve çoğu zaman da hiç uyumadım. Pişman değilim çünkü yaptığım işi seviyordum. Benim için önemli ve tatmin ediciydi ve anlattığım hikayeler için asla pişman olmayacağım.” Boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi. “Ama çok yalnızdım, Parker. Hiçbir zaman bir yerde arkadaş edinecek kadar uzun kalmadım. İş arkadaşlarım, bağlantılarım ve ailem vardı ama pis bir otel odasında tek başıma kaldığım pek çok anda boğuluyormuşum, yalnızlık beni yutuyormuş gibi hissediyordum.”

Elimi onun elinden çektim ama sadece parmaklarımızı birbirine kenetlemek için. Elini sıkıca tutarak hazır olduğunda konuşmasını bekledim. Eminim son zil çalmış ve etrafımızdaki insanlar dağılmaya başlamıştı ama bu umurumda bile değildi. Bu masada, Seth Carson’ın karşısında bana ihtiyacı olduğu sürece oturacaktım.

Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. “İnsanın kendisini yalnız hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Bu –ve tanıştığım insanlar, gördüğüm şeyler– beni değiştirdi. Ve umarım beni daha alçakgönüllü biri yapmıştır.” Sırıtsı mahcup ve o kadar tanıdıktı ki bir an

içimden ağlamak geldi. Boştaki elini iç içe geçmiş parmaklarımızın üstüne koydu ve gözlerime baktı. “Taşınmaya ve bir yere yerleşmeye karar verdiğimde, nereye gideceğimi düşünmememe bile gerek yoktu. Ben bir pusulanın dönen iğnesiyim ve sen her zaman benim gerçek kuzeyim oldun, Parker.”

“Seth...” Nefes almakta zorlanarak akamak üzere olan yaşları geri itmek için gözlerimi kırıştırdım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bilgisayarın başına oturduğumda aklıma kolayca gelen kelimeler, şu an beynimden ağzıma doğru yol bulamıyor gibi görünüyordu. Ama kendimi konuşmaya zorladım. Daha kolay olacak olsa bile açıklamasını olduğu gibi kabul etmemeye kendimi zorladım. “Söylediğin gibi değiştiysen, o zaman neden buraya gelip işimi elimden almaya çalıştın?”

Elimi sıkıca kavradı. “Niyetim asla bu değildi. Bizi birbirimize düşüreceklerini nereden bilebilirdim ki? Bu yarışmayı aslında hayatta kabul etmezdim ama...”

“Ama?..”

Omuzlarını silkti ve omuzlarının çöküp başının öne düşmesi üzücü bir görüntüydü. “Ama beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordun. Sanırım tam olarak ‘Burada ne halt ediyorsun?’ demiştin.”

Tekrar arkama yaslandım ve hemen savunmaya geçmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çünkü haksız değildi. Konuşmadan önce bir dakika kadar düşününce bunun farkına vardım. “Özür dilerim. Seni orada görünce çok şaşırdım. Ve mesajına yanıt verseydim böyle olmayacağını fark ettim. Bu yüzden özür dilerim.”

Gözlerime baktı ve beni ürkütücü bir şekilde umuda benzer bir şey karşıladı. Odadaki tüm fillerle ve geçmişten gelen tüm şeytanlarla yüzleşirken ben de konuya dalabileceğime karar verdim. “Bardan bahsetmişken” –ki kesinlikle bahsetmiyorduk ama ben yine de edecektim– “o aşırı korumacı abi tavırları nereden çıktı?”

Başını yana eğip beni inceledi. “Gerçekten bilmiyor musun?”

“May kıskandığın için öyle davrandığını düşünüyor.” Ben de onu incelemeye başladım, herhangi bir irkilme ya da duygu olup olmadığını görmek istiyordum. “Ama ona durumun öyle olamayacağını söyledim. Çünkü iki yıl önce beni artık ne kadar istemediğini açıkça belirtmiştin.” Kendimi onunla göz teması kurmaya zorladım.

Bir sonraki nefesi titrekti, sanki duygularını kontrol etmek için savaşıyordu. “Bunu düşündüğüm kadar atlatamamış olabilirim.”

Elim onun elinin içinde buz kesti. Sesimin yüksekliğini kontrol ediyordum, hâlâ bir oda dolusu insanın arasında olduğumuzun farkındaydım. “Yani beni reddetmeyi atlattığını mı düşünüyordun? Tam olarak neyi atlatacaktın acaba? O gece beni mahvetti, Seth.”

Elimi bıraktı. “Tabii ki seni istiyordum. Ve tabii ki senin başka bir adamı öptüğünü görmek kıskanmama neden oldu.” Sandalyesini belli belirsiz geriye itti ama niyeti çok açıktı. “Lise mezuniyet toplantısında seni reddettim çünkü açıkça sarhoştun, Parker. O sırada bir erkek arkadaşın olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

Gözlerimde biriken yaşları kovalamak için gözlerimi kır-pıştırma zahmetine girmeden yanaklarımdan aşağı süzülmele-rine izin verdim. Bu sefer içimi öfke değil, utanç kaplamıştı.

Seth sandalyesinde iyice yaslanarak aramıza mümkün oldu-ğunca mesafe koydu. “Seninle ikinci bir şans elde etmek için on yıl bekledim, Lana. Sürekli seni düşündüm, seni sevmek-ten hiç vazgeçmedim. Ve sonunda kendimi seninle tekrar aynı odada bulduğumda, sonunda beni tekrar istediğini söylediğini duyduğumda, bunun nedeni sarhoş olman ve hâlâ başka biriyle birlikte olmandı. Ne düşünmem gerekiyordu? Belki daha iyi tepki verebilirdim ve bunun için özür dilerim ama bu benim için yıkıcıydı.”

Ses tonu o kadar ölçülü ve sakindi ki neredeyse bana bağır-masını tercih edecektim. Bunu hak etmiştim.

Eline uzandım ve o da elini tutmama izin verdi. “Özür di-lerim, Seth.”

Ellerimizi dudaklarına götürdü ve tenime yumuşak bir öpü-cük kondurdu. “Sanırım üç dakikamız doldu.” Elimi nazikçe masanın üstüne koydu ve ayağa kalktı. “Görüşürüz, Parker.”

Ben itiraz edemeden odadan çıkıp gitti ama benim sandal-yemi itip, benden akşam sonu formlarını doldurmamı isteyen tüm nazik gönüllüleri görmezden gelerek onun peşinden koş-mam bir dakikadan kısa sürdü. Kilisenin merdivenlerinden hızla inip koştuğum otoparkın büyük oranda boşalmış olma-sına şükrettim.

Seth neredeyse koşar adım arabasına gidiyordu, ben de ak-lıma gelen tek şeyi yaptım ve peşinden koştum.

“Seth!” Koşmaya devam ederken gökyüzüne baktım, acayip bir yaz yağmurunun yağmaya başlayacağından emindim çünkü içinde bulunduğumuz bu durumu olduğundan daha sinematik hale getirebilecek tek şey buydu.

Neyse ki Seth adımlarını yavaşlattı ve yüzünü bana dönüp otoparkın ortasında durdu.

Ona ulaştığımda nefes nefese ve ter içindeydim. Elimi kaldırıp sessizce kendimi toparlamam için bana bir dakika vermesini rica ettim.

Bana istediğim süreyi verirken dudağının kenarında küçük, şaşkın bir gülümseme belirdi. Pislik.

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve ellerimi başımın üstüne koydum. “Bana bütün bunları anlatıp sonra da nasıl arkanı dönüp gidersin?”

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Herhangi bir cevaba ihtiyacım yok, sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim.”

“Seth, ben...” Beyin fonksiyonlarımın kesinlikle çalışmadığım gizleyen hırıltılı nefesim için şükrettim. Kiliseden boğazımın arkasında yanan bir yanıt varmış gibi dışarı koşturamam rağmen, şu an ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece gitmesini istemediğimi biliyordum.

Alnımdaki bir ter damlasını gözüme damlamadan hemen önce sildi. Bu hem tatlı hem de iğrençti. “Peşimden koştuğun için minnettarım, Parker ama bana acıyarak karşılık vermene gerek yok.”

“Acımak değil bu. İnan bana, acımak için asla koşturamam.”

Kahkaha attı.

Sonunda kendimi toparlayıp ellerimi indirdim. “O geceki davranışım için bir mazeretim yok. Zaten hiçbir mazeret yeterli olmazdı çünkü haddimi aşmıştım ve sana öyle bir teklifte bulunmamalıydim.” Onu öyle bir duruma soktuğuma ve Evan’ı aldatmaya bu kadar yaklaştığıma inanamıyordum. Bir adım daha yaklaşıp elimi göğsüne koydum ve kalp atışlarını avucumun altında hissettim. “Ama pek de ideal olmayan yöntemime rağmen, o gece söylediğim hiçbir şeyi sarhoş olduğum için söylememiştim.”

“O sırada bir erkek arkadaşın vardı, Parker. Ciddi bir ilişki yaşadığın, daha sonra evlenmeyi düşündüğün biri.” Elim çekmedi ama dokunmak için bir hamle de yapmadı.

Başımı eğdim, gözlerinin içine bakamayacaktım. “Biliyorum. Ve bu haksızlıktı. Hem sana hem de ona.”

Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

Sessizliğe daha fazla dayanamayınca “Buraya gerçekten benim için mi geldin?” diye sordum.

Dudaklarında o tanıdık sırtış belirdi. “Belki. Kısmen.” Elini uzatıp belimi kavradı ve beni kendine biraz daha yaklaştırdı.

Diğer elim neredeyse kendiliğinden yukarı kalktı ve çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezindi. “O kadar yalnız kaldığın için çok üzgünüm, Seth.”

Diğer elini de belime doladı, beni iyice kendine doğru çekip aramızdaki az mesafeyi de ortadan kaldırdı. “Ne zaman yalnız kalsam seni düşündüm. Ve bu işe yaradı.”

Düşünmeyi bıraktım; aramızdaki çekimle, anılarla ve bunun olamayacağına dair tüm nedenlerle savaşmayı bıraktım.

Seth'in yanağını avucumun içine alarak dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Öpücük yumuşacık bir dokunuştan ibaretti, kısacık bir saniye sürdü ve beni sarmadan önce, kendimi onun içinde kaybetmeden önce geri çekildim.

Seth, gözleri irileşmiş halde, sanki kıpırdarsa zaman çizgisi bozulacakmış ve ikimiz de kaybolup gidecekmişiz gibi donakalmıştı.

“Seni incittiğim için özür dilerim, Seth. Ve burada olduğun için gerçekten çok mutluyum.” Ufak bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra döndüm ve arabama doğru ilerledim.

Hiçbir şey söylemedi, beni durdurmaya çalışmadı. Ben de dönüp arkama bakmadım, birbirimizden böyle uzaklaşmayı bırakacağımız bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ederek arabama bindim ve eve gittim.

18

*Hayatta eski sevgilinizin yeni biriyle görüştüğünü
öğrenmekten daha kötü çok az şey vardır.*
–Lana Parker, “Zaten Onlar İçin Fazla İyiydin”

•LANAVESETH

COREY: @Rob, bu haftanın skorları nerede? Bu, şu anda olan o aptal spor müsabakalarından çok daha önemli!

ROB: Offf. Daha iki gün oldu. Sakin ol.

Seth: 153 Lana: 149

COREY: Evet kızım! Topluyorsun puanları!

TESSA: Siz ikiniz bu hafta ne yazıyorsunuz?

LANA: Ben hızlı randevu özetim üzerinde çalışıyorum.

COREY: Ooooooooooooo, bana tüm detayları anlat lütfen!

LANA: Yazacağım her şeyi önce sana anlatırsam makaleyi yazmamın ne anlamı kalır?

COREY: Hiç eğlenceli değilsin.

@Seth, bana biraz taze dedikodu ver. Sıkıldım.

SETH: Korkarım pek taze dedikodu yok. Bu haftaki yazım Tinder'ı ve gecelik ilişkilerimin telefon numaralarımı silmem hakkında olacak.

ROB: Tek geceliklerin numaralarının kaybına içilir.

JAMES: Evet, bu konuda acını gerçekten hissediyorum.

SETH: Teşekkürler çocuklar, desteğiniz için minnettarım.

LANA: :/

SETH: Gerçi bu hafta için planladığım ikinci bir randevum var. Onu üçüncü randevuya çıkmaya bile ikna edebilirim.

LANA: Bu hafta bir randevun mu var?

SETH: Evet?

LANA: Hızlı randevudan sonra bir randevu mu ayarladın?

SETH: Evet?

LANA: Jessica'yla mı?

SETH: Gerçekten şu anda bu konuşmayı yapmak istiyor musun?

COREY: Hızlı randevuda ne oldu ki?

LANA: Hiçbir şey.

SETH: Hiçbir şey.

LANA: Sadece randevuya çıkmaya biraz şaşırdım.

SETH: Listemde bir kişiyle üç kez randevuya çıkmak var, değil mi?

JAMES: Normalde size kendinize bir oda bulmanızı söylemem gerekirdi ama şu anda mısır patlatıyorum, o yüzden lütfen konuşmaya devam edin.

BLOGUM İÇİN YENİ BİTİRDİĞİM yazıyı –en sevdiğim ikinci şans romanları listesi– düzeltirken midem bir tuhaf oldu. En sevdiğim romantik kitapların listesini hazırlamam alışılmadık bir şey değildi, blogumda bunlara sık sık yer veriyordum, ancak bu konu, koşullar göz önüne alındığında belki de üzerinde durulacak en iyi konu olmayabilirdi. Ve işte o anda Seth’in Jessica’yla yakında gerçekleşecek olan ikinci randevusu hakkında olması gerekenden biraz daha fazla üzgün olabileceğimi fark ettim. Otoparktaki karşılıklı itiraflarımızdan sonra ne olmasını bekliyordum, bilmiyordum ama beklediğim şey, onun arkasını dönüp başka biriyle çıkması değildi değildi. O lanet görevi yapan ben olsam bile.

Telefonumu açtım ve May’le mesajlaşmalarımızı buldum.

Ben: Seth’in birileriyle çıkmasını kıskanmam garip mi?

May: Bu gerçekten cevap istediğin bir soru mu, yoksa sadece tek kelimelik bir onay mı bekliyorsun?

Ben: Tek kelimeyle başlayalım.

May: Hayır.

Ben: Tamam, haklıymışsın. Bundan daha fazla açıklamaya ihtiyacım var.

May: Hâlâ bir şeyler hissettiğin eski sevgilinin biriyle çıkmasını kıskanman elbette tuhaf değil.

Ben: Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Seth ve ben sadece arkadaşız. Hatta o kadarı bile değiliz.

May: Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama ben bunları yemem.

Ben: Tamam, iyi. Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğim önemli değil... ki bunu ne doğrulayacağım ne de reddedeceğim. Şu an olay benimle ilgili. Kendimi bulmak ve yemek yemek, dua etmek, sevmek falan.

May: Duygusallığa bayıldım.

Ben: Yani?

May: Bu şu anlama geliyor: Yemek yemeni, dua etmeni, sevmeni falan tamamen destekliyorum ama ona karşı olan hislerini bu şekilde göz ardı edemeyeceğini de biliyorum.

Cevap vermeden önce bir dakika düşündüm.

Ben: Biliyorum. Onları yok saymıyorum. Onları beklemeye alıyorum. Ben kendime çekidüzen verirken arkadaş olarak yeniden bağ kurmak için bize zaman tanıyorum.

May: Bunu ona söyleyecek misin?

Ben: Tabii ki hayır.

May: Güzel. Bugün happy hour'a gidelim mi?

Ben: Tabii ki evet.

ÜÇ GÜN SONRA, *FY OFİSİNİN* ana girişini doğrudan gören bir çalışma masasına yerleşmiştim. Bacak bacak üstüne atmış, kalemimin masanın parlak yüzeyindeki tıkrıtlarına ayak uydurarak neşeyle ayağımı sallıyordum. Bana gerçek kuzeyi olduğumu söylediğinden ve onu otoparkta öptüğümünden beri Seth'le yüz yüze gelmemiştik. Slack'te büyük ikinci randevu planını açıkladığından beri de hiç konuşmamıştık. Ofise gitmekten kaçınıyordum çünkü onu gördüğümde işlerin garip bir hal alacağını biliyordum. Neyse ki önceki günkü ufak Instagram takibim sırasında mükemmel bir sohbet konusuna rastlamıştım; onunla konuşmak için kafamda binlerce kez canlandırıdığım, nefes nefese öpüşmemizle hiçbir ilgisi olmayan, geçerli bir nedendi bu. Bugün teslim günüydü ve ofise geleceğini biliyordum. Hâlâ 1940'lardaymışız gibi son taslaklarını elden teslim etmeyi seviyordu.

Seth ben gözetlemeye başladıktan yaklaşık yarım saat sonra geldi; bu gerçekten iyi bir zamanlamaydı çünkü tam da ilgimi kaybetmek üzereydim.

Onu gördüğüm anda "Ha!" diye bağırdım. Yerimden fırladım ama bu çok kötü bir fikirdi çünkü ayağım fena uyuşmuştu. Biraz tökezledim ama kendimi toparlamayı başardım ve Seth'e doğru muzaffer bir edayla parmağımı salladım.

Seth, elindeki kahve bardağını dudaklarına götürmek üzereyken kapı ağzında donup kalmıştı.

"Sen!" Son otuz dakikadır oturup planlar yapmama, laf sokma konuşmamın her ayrıntısı üzerinde çalışmama rağmen, lafları nasıl bir araya getireceğimi unutmuş gibiyim.

“Daha yeni geldim, ne yapmış olabilirim ki?” Seth ayaklarını sürüyerek benden yavaşça uzaklaşmaya çalıştı.

Masamdan telefonumu alıp başımın üzerinde salladım. “Hile! Yaptığın şey bu işte.” Muhtemelen sesimi alçaltmalıydım ama şu anda ofiste sadece Corey ve James vardı, onların da muhtemelen çoktan mutfaktan atıştırmalık bir şeyler alıp gösteriye hazırlandıklarını biliyordum.

“Ve daha da kötüsü,” diye devam ettim; zihnimde hazırladığım sarsılmaz taktiği hatırladıkça sesim daha da yükseliyordu, “kanıtları Instagram’a koyacak kadar aptal olman.”

Seth eşyalarını benimkinin karşısındaki masaya bıraktıktan sonra yavaşça bana doğru geldi. “Parker, gerçekten neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Göz ucuyla Corey’nin mutfaktan çıktığını ve bize doğru yaklaşmaya başladığını gördüm, sonunda minik poposunu benim masamın hemen arkasındaki masaya yerleştirdi. James ortalıkta görünmüyordu ama eminim o da duyma mesafesi içindeydi.

Şifremi girdim ve fotoğraflarımı açtım. “Corey, lütfen bana Seth’in evcil hayvanla ilgili görevini hatırlatır mısın?”

“Bir tane evcil hayvan edinmeli ve yarışma süresince ona bakmalı.” Corey’nin sesi çok neşeliydi ve bunun her dakikasına bayıldığının farkındaydım. “Peki, bakıcı olarak ihmali yüzünden evcil hayvanının başına bir şey gelirse, onu değiştirme hakkı var mı?”

“Hımm, hayır?”

“Bu doğru!” Dramatik bir hareket dönüp büyük oranda boş olan odayı işaret ettim. “Fakat şu işe bakın ki elimde Seth Carson

adında birinin ilk evcil hayvanını –kendi ifadesine göre mavi delta lepestesini– yepyeni başka bir türle değiştirdiğine dair sağlam bir kanıt var.” Telefonumu Corey’nin burnuna soktum. “Bu balık ne renk hanımefendi?”

“Ay, bu şu sosyal medyadaki, ‘elbisenin ne renk olduğunu düşünüyorsun?’ şeylerinden biri mi?” Telefonu elimden aldı ve ekranı her açıdan inceledi.

“Hayır. Sadece balığın ne renk olduğunu söyle.”

“Kırmızı.” Tatlı bir gülümsemeyle telefonumu geri verdi.

Arkamı döndüğümde Seth’in kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Biraz bocaladım çünkü düşündüğüm kadar korkmuş ya da suçlu veya suçüstü yakalanmış gibi görünmüyordu. “İddia makamının söyleyecekleri bu kadar.”

Corey performansımı alkışladıktan sonra Seth’e döndü. “Savunma makamı, öne çıkıp savunmanızı yapabilirsiniz.”

Seth, elinde kendi telefonuyla ona doğru ilerledi. Ona ekranı gösterdi.

Corey kıkırdadı. “Savunma lehine karar veriyorum.”

“Ne?” Çığlığım açık ofis boyunca yankılandı. “İtiraz ediyorum!”

Corey bana Seth’in telefonunu uzattı, ekranda Seth’in akvaryumunun fotoğrafı vardı. Orada kırmızı bir balık yüzüyordu. Ve bir de mavi balık. Bir balık değil, iki balık. Faka basmıştım.

Corey masadan kalktı ve ofisin mutfağına geri döndü. “Düşündüğüm kadar eğlenceli değildi ne yazık ki.”

Sandalyeme çöküp Seth'in telefonunu yavaşça masama koydum. "İkinci bir balığın mı var?"

Omuzlarını silkti, elleri ceplerinde olabildiğine rahat görünüyordu. "Harry'nin yalnız kalmasını istemedim."

Bu açıklama tek başına çok sevimli olabilirdi ama Seth'in yalnızlığı hakkında bildiklerimin üzerine resmen kalbimin erimesine neden olmuştu. "Adı ne?"

"Adı Sally."

Tabii ki öyleydi. Seth telefonunu almak için bana doğru uzandı ve en sevdiği pozisyona yerleşiverdi: Tam görüş alanında poposunu masama yaslamıştı. "Eee?.."

Bu sorunun gidebileceği milyarlarca farklı yön vardı. *Eee, ne oldu şu öpücük? Eee, birbirimize karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimizi ilan ettik, değil mi? Eee, bir sonraki randevumda ne giyeyim?*

Onunla bu oyunu oynamayı reddediyordum. Kuralları çiğnediğini ve diskalifiye edilmek üzere olduğunu düşünüyordum—tüm bu fiyaskoya bir son verecektim— ama bunun yerine evcil balığına yalnız kalmaması için bir arkadaş aldığını öğrenmiştim. Bu duyduğum en şirin şey olabilirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup "Ne eee?" diye karşılık verdim.

O da benim duruşumu taklit etti ve olması gerekenden fazlasını gören gözlerini bana dikti. "Tanrı aşkına, Parker, balığı-mı öldürmediğim için cidden bu kadar üzüldün mü?"

"Evet." Bunun beni ne kadar şeytani gösterdiğini fark etmiştim ve yüzümü daha az düşmanca bir hale getirmeye ça-

lıştım. “Yani, hayır.” Atkuyruğumun ucunu çekiştirerek gözlerimi ondan kaçırdım. “Görevi tamamlayamazsan, o zaman her şeyi iptal edebileceğimizi düşünmüştüm. Her şey bitmiş olurdu böylece.”

Bana yaklaştı, böylece dizlerimiz birbirine yapıştı. Sesi yumuşadı ve birden sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. “Neden yarışmanın bitmesini istiyorsun?”

“Kazanabilmek ve köşeyi alabilmek için tabii ki.” Beynimden ağzıma başka bir cevap ulaşmadan aceleyle söylemiştim bunları.

Eliyle çenemi kavradı ve başımı çevirerek göz göze gelmemizi sağladı. “Tek sebep bu mu?”

Aslında ne sorduğunu biliyordum. Tıpkı onun da benim gerçekte ne söylediğimi bildiği gibi. Şu anda yarışmayı iptal edersek aramızda hiçbir şey kalmayacaktı. Geçmişten ve ikimizin de inşa ettiği duvarlardan başka hiçbir şey. Yavaş yavaş yıktığımız o duvarlar.

Ama her ne kadar dürüst bir cevap vermek istesem de yapamayacağımı biliyordum. Henüz olmazdı.

“Evet, tek sebep bu.” Kendimi yavaşça onun elinden kurtardım. “Bundan şikayet ediyor olabilirim ama bu görevleri yerine getirirken kendim hakkında gerçekten çok şey öğreniyorum, Seth. Hızlı randevuda olduğu gibi.”

Sanki duymak istediği cevap bu değilmiş gibi omuzları hafifçe çöktü. “Peki ne öğrendin?”

“İlgilenmediğim bir adamın ilgisini, sırf ilgi çekmek istediğim için kabul etmemem gerektiğini.” Göğsümde dönüp duran

duygu girdabına bakılırsa bu ifade beklediğimden çok daha kısa ve kendinden emin çıkmıştı. Ama doğruydu.

“Ya.” Seth biraz doğruldu ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. Gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. “Sanırım bu önemli bir ders.”

“Ve bazen doğru zamanda doğru kişiyle tanışmanın ne kadar önemli olduğunu da öğrendim. Benim henüz başaramadığım bir şey bu.” Bu biraz iğneleyiciydi ama aynı zamanda ikimizin de kabul etmesi gereken bir gerçektir.

Seth’in gülümsemesi kayboldu, fakat yarım saniye sonra yerini o ukala sırtışılarından birine bıraktı. “Tamam. Seni rahat bırakayım da işine geri dön.”

Sonra, başka bir şey söylemeden ya da arkasına bakmadan çekip gitti.

Ben de bunun, birazcık da olsa acı vermesinin sebebini merak ettim.

19

Tanrım, terapiye ihtiyacım var.

**-Lana Parker, arkadaşlarıyla sohbet ederken,
birden fazla kez**

DR. LAWSON SON SEANSIM İÇİN KOLTUĞUNA GÖMÜLDÜĞÜM anda, “Makale serisinde işler nasıl gidiyor?” diye sordu. “Rekabet konusunda hâlâ kendini rahat hissediyor musun? Görevler nasıl gidiyor?”

Gölmek istiyordum ama gülersem hemen ardından gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. “Buna nasıl cevap vereceğimden pek emin değilim.”

“Dürüst olmaya ne dersin?”

Yastığı elime alıp tereddüt bile etmeden göğsüme bastırarak iç geçirdim. “Sanırım iyi haber, serinin okuyucular arasında popüler olması. Tıklamalar arttı, bu da reklam gelirlerinin arttığı anlamına geliyor. Natasha mutlu.”

Dr. Lawson'ın her zaman elinin altında olan kalemi, defterinin üzerinde duruyordu. "Bu süreçte senin için önemli bir hedef mi bu? Natasha'nın mutlu olması yani?"

"O benim patronum, bu yüzden evet, yaptığım işten memnun olmasını isterim." Bundan daha fazlası vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk ama konuyu değmedi.

"Peki değerli deneyimler yaşadığını hissediyor musun?"

Başımı salladım, ona boks kursu ve hızlı randevu hakkında her şeyi anlattım ama Seth'le olan konuşmamızı atladım. Hatta blogumu daha ciddiye almaya başlama fikrinden bile bahsettim. "Natasha da benim için iyi olacağını düşündüğüm bir gönüllülük etkinliğine kaydımızı yaptırdı."

"Natasha senin için mi ayarladı?"

Yastığım köşelerindeki püsküllerle oynayarak başımı salladım. "Yazar olmak isteyen bazı çocuklarla olacağız. Muhtemelen birileri işyerine ulaşp ilgilenen birileri olup olmadığını sormuştur."

"Natasha diğer görevlerden herhangi birine dahil oldu mu?" Kaşlarımı hafifçe çattım, buradaki gizli imayı anlamıştım. "Sayılır. Çoğunlukla çevresel olarak gerçi. Seth ve benim birlikte yaptığımız bazı aktiviteler ayarladı ama büyük bir şey değildi. Bunu daha önce diğer yazılarım için yaptığı da olmuştu."

"Natasha seni ve Seth'i bu görevlere birlikte mi gönderdi?"

"Evet, ama bu başından beri anlaşmanın bir parçasıydı." Yastığı yavaşça koltuğun köşesine geri fırlattım.

Dr. Lawson kalemiyle çenesine vurdu. "Lana, hiç Natasha'nın sana karşı haddini aştığını hissettin mi? İşine çok fazla

karıştığını ya da çok fazla kişisel soru sorduğunu? İş dışındaki hayatınla aşırı ilgilendiği oldu mu hiç?”

Bu soruyu duymanın bile beni ne kadar rahatsız ettiği düşünülürse, tüm bunların cevabının evet olduğunu anlamak zor olmasa gerekti, ancak Natasha'nın nedenlerinden şüphe etmek için hiçbir zaman sebebim olmamıştı. Elbette, özel hayatımla her zaman ilgilenirdi ama bunun tek nedeni beni insan olarak önemsemesiydi. Beni neredeyse on yıldır tanıyordu. Ellerimi kucağımda birleştirdim. “Belki.”

“Sence Natasha onu bir anne figürü olarak gördüğünü biliyor mu?”

“Büyük ihtimalle.”

“Peki sence bundan hiç yararlanıyor mu?”

“*Yararlanmak* güçlü bir kelime. Natasha'nın bunu kasıtlı olarak yaptığım sanmıyorum. Sadece elimden gelenin en iyisini yapmam için beni zorluyor çünkü neler yapabileceğimi biliyor.” Sesimin savunmacı çıktığının ve bu savunmacılığın bile başlı başına bir işaret olduğunun farkındaydım ama bu sorgulama tarzının gidişatından hoşlanmamıştım. Bugün buraya Natasha hakkında konuşmak için gelmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, Natasha şu anda sorunlarımın en küçüğü gibi geliyordu bana.

Dr. Lawson başını salladı, rahatsız olduğumu anladığını biliyordum. Konunun kapanmasına izin verecekti. Şimdilik “Tamam. Bugün konuşmak istediğin başka bir şey var mı?”

Olduğunu biliyordum ama birdenbire hatırlayamadım. “Hayır, sanırım yok.” Ayğa kalktım ve kapıdan çıkarken ona

el salladım, şu anki önceliğim bu konuyla arama biraz mesafe koymaktı. “Teşekkürler, Dr. Lawson.”

Yirmi dakikalık eve dönüş yolunda Dr. Lawson’ın sorularını zihnimde tekrarlardım ve her zaman yaptığım gibi kanepeye uzanmak yerine doğruca ofise gittim.

Titizlikle dekore etmek ve düzenlemek için sayısız saat harcamış olmama rağmen evdeki ofisimde çok fazla çalışmıyordum. Genellikle *FY* ofisinde ya da kafelerde, hatta arka bahçemde çalışmayı tercih ediyordum, çünkü açıkçası bazen kendim için yarattığım bu cennet gibi alanda olmak beni üzüyordu.

Çünkü burası kitaplara ve sanata tutkuyla bağlı birinin ofisiydi. Geçimini sağlamak için flört tavsiyeleri veren birinin ofisi değil. Masama her oturduğumda içimde bir kızgınlık dalgasının yükseldiğini hissediyordum. Natasha ve *FY*’ye karşı ve aynı zamanda kendime karşı da. Gerçekten istediğim işin peşinden gitmediğim için. Rahat ettiğim yerde kalmamı sağladığından bu ilişki sütununa razı olduğum için. *FY* ile olan ilişkim belki de ilişkilerimle olan ilişkiye biraz fazla benziyordu.

Masama oturdum, bilgisayarımı açtım ve blog sayfamı girdim. Bu internet sitesini birkaç yıl önce oluşturduğumda, bunun benim için gerçekten önemli olan şeyler hakkında yazmak için kişisel bir çıkış noktası, sadece bana ait bir alan olmasını amaçlamıştım. Hiçbir zaman tanıtımını yapmamış, ismimi eklememiştim ve planım bunu hep gizli tutmaktı. Ama belki de bu planı yeniden düşünmenin zamanı gelmişti. Bu da siteyi elden geçirmenin zamanının gelmiş olması demekti. Sonraki

birkaç saati tasarımı yeniden yaparak, metinleri temiz ve keskin, renkleri de çarpıcı hale getirerek geçirdim. Mevcut blog yazılarımı düzenledim ve sosyal medya bağlantılarımı ana sayfaya koydum. Hâlâ üzerinde çalışılması gerekiyordu ve bunu kitlelere sunacağımdan hâlâ yüzde yüz emin değildim. Ama bu bir başlangıçtı.

#LANAVESETH

ROB: Bunun yarışmayla ilgili olmadığını biliyorum ama herkes zaten sohbetle olduğuna göre, bu akşamki Dodgers maçına kim geliyor?

LANA: Ben geliyorum! Bira içmek ve bu aptal yarışmayı bir geceliğine de olsa dert etmemek için sabırsızlanıyorum.

SETH: Uf. Alınmalı mıyım? Ben de geliyorum.

COREY: Her ne kadar daracık pantolonlar giyen erkeklerden hoşlansam da planlarım var.

JAMES: Ben de daracık pantolon giyen erkeklerden hoşlansam da, gitmem gereken bir restoran açılışı var.

COREY: Vay, artı bire ihtiyacın var mı?

LANA: Daha biraz önce planların olduğunu söylemiştin.

COREY: Bir restoran açılışı için planlar değişebilir.

LANA: Ama en sevdiğin iş arkadaşlarınla beyzbol maçı izlemek için değişmez, öyle mi?

COREY: Pek değil, hayır :*

TESSA: Ben de geliyorum. Ortak arabayla gidelim mi?

LANA: Sen batı yakasındasın dostum, bu yüzden kesinlikle yapmamalıyız.

Bekle, Rob, sen de batı yakasında değil misin? Birlikte gidebilirsiniz.

ROB: Olur. Sen ve Seth de doğu yakasındasınız, o yüzden siz de birlikte mi gideceksiniz?

Lana yazıyor...

SETH: Bu harika olur, özellikle de stadyuma nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığı için. Seni ben alırım Parker, hâlâ vasat araba kullanıyor olmamın bir sakıncası yoksa.

LANA: Tabii. Harika. Ben de tam bunu önerecektim.

20

Beyzbol maçları, harika randevuların gecesidir!

–Lana Parker, “Yirmi Benzersiz Randevu Gecesi Fikri”

KAPIM TAM SETH’İN EVİME GELECEĞİNE SÖZ VERDİĞİ zaman çaldı ve çöpçatanlık yöntemlerimi bana karşı kullandığı için Rob’a bir kez daha lanet ettim. Bu kabalıktı.

Ayrıca, Seth neden normal bir insan gibi dışarıda olduğunu söylemek için bana mesaj atmak yerine zili çalıyordu?

Seth’in içeri bakmasına izin vermek istemediğimden, kapıyı elimde şeffaf bir çanta ve sweatshirt ile açtım. Nedense onu evimde görme fikri midemin altüst olmasına neden oluyordu; hem de eğlenceli anlamda, Disneyland’de dönen fincanlara bindiğimizde olduğu gibi değil. “Merhaba,” dedim, yanından hızla geçip verandaya çıktım, sonra dönüp kapıyı arkamdan kilitledim. “Yukarı gelmene gerek yoktu.” Ön patikadan aşağı doğru yürürken, beni takip edip etmediğini görmek için durmadım bile.

Neyse ki arkamda, betona vuran ayak seslerini hemen duydum. “Evine bir göz atmayı umuyordum.”

“Ah, şey, geç kalmak istemeyiz.” Arkamı dönme zahmetine bile girmeden omzumun üzerinden söyleyivermişim. “Stadyuma park etmek tam bir işkence.” Bu kesinlikle doğru ve ona etrafı gezdirmemek için de son derece geçerli bir sebepti.

Benimkinden daha eski ama hâlâ iyi durumda olan bir Prius’un kapılarının kilidini kumandayla açtı.

Bir an için, her zaman yaptığı gibi kapıyı benim için açmasını bekledim ama o doğruca sürücü tarafındaki kapıya gitti ve arabaya bindi.

Seth’e stadyumun yerini tarif ettim ve maç saatine kadar olan bir saatin neredeyse tamamını park etmek için bekleyen arabaların arasından sıyrılmak için harcadık. İçeri girip biralarımızı alıp koltuklarımızı bulduğumuzda, ilk vuruşu yapacak oyuncu çoktan sahaya çıkmıştı.

“İkiniz de Los Angeleslı değilsiniz ama yine de burada doğmuş gibi geç geliyorsunuz.” Rob, Dodgers şapkasının siperliğinin altından bize yargılayan gözlerle baktı.

“Herkes ısınma vuruşları için burada olma ihtiyacı hissetmiyor.” Uzun bacaklarının dar sıralar arasında sıkışmasından nefret ettiğini bildiğim için koridor tarafındaki koltuğu Seth’e bırakarak Tessa’nın yanındaki koltuğa geçtim.

Tessa bana sarılma bahanesiyle kulağıma eğildi. “Hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım. Isınma vuruşlarını izlerken insan ne yapar?”

“Sıkı popoları, *eh*’le ısınılır arasında bir ölçekte değerlendirildi-

rir belki de?” Biramı kaldırdım, plastik bardaklarımızı tokuşturmak için onun da bardağını kaldırmasını bekledim.

Biradan bir yudum almadan önce güldü. “İçimden bir ses arkadaşımın bundan hoşlanmayacağını söylüyor.” Başıyla Rob’un olduğu tarafı işaret etti, kızgın görünmeye çalışıyordu ama bunun yerine gözlerinde saf bir hayranlık parlıyordu.

Rob bunu fark etmemişti bile, çünkü gözleri önümüzde uzanan yemyeşil alana sabitlenmişti.

Seth yanımdaki koltukta pozisyonunu ayarlayarak dikkatimi gerçek hayattaki ideal çiftimden uzaklaştırdı. Eklenen koridor boşluğuna rağmen bacakları hâlâ sıkışıyor ve benim alanıma izinsiz giriyordu. Tekrar kıpırdanarak “Özür dilerim,” diye mırıldandı ve bizi sürekli temastan kurtarmaya çalıştı.

Sanki turist otobüsünde bacaklarımız kalıcı olarak birbirine yapışmamış gibi. Sanki hızlı buluşmada parmaklarını benimkilere dolamamış gibi. Sanki otoparkta dudaklarımı onunkilere değdirmemişim gibi.

Ama sanırım o zamandan beri bazı şeyler değişmişti. “Sorun değil.” Sözlerim de duruşum kadar gergindi.

Tessa bana soru dolu bir bakış attı ama ben, onun dışında kimsenin fark etmemesini umarak başımı iki yana salladım.

Garip bir dörtlü olmuştuk. Rob ve Tessa belli ki birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlardı ama nedense bunu itiraf etmenin yolunu bir türlü bulamıyorlardı. Seth ve ben ilk günden beri büyük bir gariplik yumağıydık ve son olayları da eklediginizde, bu gariplik yumağı ay boyutuna ulaşmıştı.

Tessa’yla ben suya sabuna dokunmayan konularda sohbe-

timizi sürdürdük ama Rob tüm dikkatini önümüzde oynanan maça vermişti ve Seth de pek bir şey söylemiyordu.

Beşinci vuruşun ortasında, kalabalığı coşturan enerjik müzik yerini yumuşak bir aşk şarkısına bıraktı ve stadyumda toplu bir *Aaaa!* nidası yankılandı.

Sol sahanın üzerindeki dev ekranda Öpücük Kamerası'nın açıldığını görünce inledim. Öpücük Kamerası'mn dünyanın en korkunç şeyi olduğu bilinen bir gerçektir. Fakat elbette bu beni Tessa'yı Rob'a doğru hafifçe itirmekten alıkoymadı. Tessa bana ters ters baktı, ben de masum masum gülümsedim.

Seth hafifçe öksürdü ve ben de Tessa'yı Rob'un yanına doğru iterken kendimi de Seth'in yanına yaklaştırdığımı fark ettim. Sıradan bir izleyiciye –ve seyirciler arasında gezinen herhangi bir kameramana– birbirimize sarılmış gibi göründüğümüzden emindim.

“Pardon,” diye mırıldandım. Başımı çevirdim ama bu sayede dudaklarımız birbirine o kadar yaklaşmıştı ki ekranda görünsek öpüşmemiz için sadece en ufak bir hareket yetecekti. “Biz...” Biz hareket etmeliydik, birbirimizden uzaklaşmalıydık, burada bu şekilde oturmaktan başka bir şey yapmalıydık. Ama kendimde o iradeyi bulamıyordum bir türlü.

Seth'in parmakları aramızdaki ince kolçağın üzerine tünemiş olan dirseğimi kavradı ve kolumun arkasındaki ince deriyi okşadı. “Lana, ben...”

Ona bir santim daha yaklaştım, çünkü bu kadar yakinken onun varlığı bana her şeyi unutturuyordu. Yaklaşan bir kamera olması korkusu zihnimden silinip gitmişti.

Kolumu nazikçe sıktı. Sonra parmakları tenimden uzaklaştı ve Seth geri çekildi. “Bunu yapamam, Parker.”

Nefesim göğsümde çırpınıyordu ve *bu* derken ne demek istediğini sormak istedim ama doğru kelimeler ağzımdan çıkmayacak gibi görünüyordu. Kolumu sanki beni yakmış gibi kolçaktan çektim ve Tessa’ya doğru eğildim. Telefonum titreyince dikkatimi dağıtacak bir şey bulduğuma o kadar sevindim ki patronumun mesai saatleri dışında bana mesaj atmasını umursamadım bile.

Natasha: Lütfen bu gece selfie çek ve maç bitmeden önce bizim sayfanın hikayelerinde paylaş.

Ben: Maçta olduğumuzu nereden biliyorsun?

Natasha: Hep birlikte gidebilmeniz için Rob’un yeterince bilet almasını sağladım.

Cevap vermeden önce bir dakika duraksadım. Görünüşte spor muhabirimizin yerel spor etkinliklerine düzenli olarak bilet alması mantıklıydı. Hatta bu biletleri ayarlayan kişinin patronu olması da mantıklıydı. Ama hepimize yetecek kadar bilet almak mı? Bu maç, yarışmanın bir parçası değildi, görevlerimizden biri de değildi. Seth’le ben kesinlikle burada olmak zorunda değildik.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kameramı açtım ve Tessa’ya yaklaşarak sarıldım, ikimizin fotoğrafını çekip Instagram’a yükledim.

Bir dakika sonra telefonum tekrar cıvıladı.

Natasha: Güzel fotoğraf ama tüm grubun fotoğrafını da çekip gönder lütfen.

Ben: Elbette.

Natasha: Ayrıca, az önce sana ve Seth'e yakındaki gençler için yazarlık atölyesiyle ilgili detayları e-posta ile gönderdim. Ona da bakmasını söyler misin?

Ben: Tamam.

Telefonumu cebime geri soktum. Üçüncü devrede mideye indirdiğim *nacholar* midemi rahatsız etmeye başlamıştı.

Daha ben bir şey söyleyemeden Seth kolumu dürttü. “Natasha’dan gelen e-postayı gördün mü?”

“Bana da az önce mesaj attı.”

“Sanırım artık bir bitiş tarihimiz var. En azından ortak faaliyetlerimiz konusunda.” Ayağını kaydırды ve bacağı bacağıma sürtündü.

Ona doğru baktım ve bu konuda ne hissettiğini anlamak için yüz ifadesini okumaya çalıştım.

Bu konuda kendi hissettiklerimi bile bilmiyordum gerçi.

Eğer kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Seth’in tekrar hayatımda olması hoşuma gidiyordu. Kendimizi rahat bırakıp eğlenebildiğimiz anlarda, en iyi arkadaşlarımdan birini geri kazanmışım gibi hissediyordum. Mezunlar günü talihsizliği üzerinde konuşmak garip ve acı vericiydi, ancak yeni bir başlangıç yapmak ve özür dilemek için bunun gerekli olduğunu biliyordum. Ancak bazı yorumları, özellikle de “gerçek kuzey” kelimeleri aklımdan çıkmıyordu ve o yabancıyla öpüşmeme

verdiği büyük tepki, tam olarak *sadece arkadaşız* demiyordu bana.

Ve dürüstlüğün derinliklerine dalacak olursam, onun başka biriyle randevuya çıktığını görmek hiç de arkadaşlara karşı hissedeceğim türden duygular uyandırmamıştı bende.

Pek çok açıdan, Seth Carson'a yeniden aşık olmak çok kolay olurdu. Her ne kadar yanımda oturan adam kesinlikle birlikte büyüdüğüm delikanlı olmasa da, Seth Carson'a olan aşkıma tamamen yitirdiğimi hiç sanmıyordum. Ama her şeye rağmen bu yarışmayı sonuna kadar götürmek istiyordum. Sadece köşe yazarlığı şansı için değil —gerçi bunun kesinlikle bir zararı yoktu— aynı zamanda kendim hakkında gerçekten bir şeyler öğrendiğim için de. Sadece ödevlerin kendisinden değil, onları tamamlamaktan da keyif alıyordum.

Tamamen Seth'e doğru dönerek onun yüzüne baktım. “Biraz yalnız kalmak bizim için iyi olabilir, değil mi?”

Bana hemen cevap vermedi, alınının ortasında küçük bir kıvrıklık oluşmuştu. Onu düzeltmek için elimi kaldırma isteğime karşı koydum. Seth boğazını temizledi. “Evet. Biraz yalnız kalmak iyi gelebilir.”

Maçtan sonra Seth beni eve bıraktıktan, duş alıp pijamalarımı giydikten ve yatağa girdikten sonra Natasha'nın istediği grup fotoğrafını hiç göndermediğimi fark ettim. Bu temel olarak dikkatsizlikten olmuştu —telefonumu bir kenara koyduğumda gerçekten unutmuştum— ama aynı zamanda Natasha'nın yapmamı istediği bir şeyi açıkça yapmadığım ilk sefer de olabilirdi. Birkaç hafta önce, bunun stresi beni bütün gece

uyutmazdı ama bu gece, en ufak bir endişe duymadan uykuya dalabiliyordum.

#LANAVESETH

ROB: Altıncı hafta itibariyle mevcut sıralama: Seth: 188

Lana: 184.

Aradaki fark az ama Seth liderliğini koruyor.

TESSA: Yarisını tamamladığımıza inanabiliyor musunuz?

Zaman akıp gidiyor!

COREY: @Lana, grup sohbetinde hızlı randevu detaylarını sakladığın için teşekkür ederim çünkü bu makale çılgın bir yolculuktu ve ben bunun için buradayım.

LANA: Teşekkürler! Aradaki fark epey azalmış.

JAMES: @Seth, Tinder'ı kaybettikten sonra nasılsın?

SETH: Garip bir şekilde özgürleştirici oldu benim için.

ROB: Kahretsin, bu son aşamayı çoktan hallettiğin anlamına mı geliyor? Uzun vadeli potansiyeli olan birini mi buldun?

SETH: Biraz erken ama işler iyi gidiyor ve bunun uzun süreceğini görebiliyorum.

LANA: Jessica'yla o kadar çok mu vakit geçiriyorsun? Olan onca şeyden sonra?

TESSA: Belki de bu özel olarak yapılması gereken bir konuşmadır.

COREY: Evet, uzun vadeli potansiyeli duymak istemiyoruz, gezegendeki en sevimli balıklar olan Harry ve Sally hakkında daha fazla şey duymak istiyoruz.

SETH: Onlar hakkında koca bir makale yazdım.

LANA: Ben hâlâ balık almanın hile olduğunu düşünüyorum.

SETH: Bunu net olarak belirtmemiş olman benim suçum değil. Bir yazar olarak kelimelerin ne kadar önemli olduğunu bilmen gerekir ve seninkiler muğlaktı.

LANA: Belki de bunun benim kelimelerimle hiçbir ilgisi yoktur ve her şey senin kolay yolu aramanla ilgilidir. Bunu daha önce de yaptın.

SETH: Kolay yol mu? Bu bir tür şaka mı?

LANA: Hadi ama Seth, hayatta her zaman istediğin her şeyi elde ettin. Sen altın çocuksun.

SETH: Bunu senin söylüyor olman çok ilginç. Bana hiçbir şey altın tepside sunulmadı.

LANA: Vay canına, şimdi de annemi mi yüzüme vuracaksın?

JAMES: Hey. Çocuklar.

SETH: Ben bunu asla yapmam. Yapacağımı düşündüğüne bile inanamıyorum.

COREY: James'in dediği gibi, sanırım bir oda tutmanızın zamanı geldi artık.

21

Yani bir gün eve gelip sevgiyle baktığım ev bitkimin tamamen solmuş ve ölmüş olduğunu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı, şoku ve dehşeti hayal edin. Neyse ki biraz araştırma yaptıktan sonra bu türün sadece çok fazla sevgi ve ilgiye ihtiyacı olduğunu fark ettim. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm kız arkadaşlarımdan daha fazla ilgiye. Tanrı yardımcım olsun.

-Seth Carson, "Hayat Çok Vahşi"

Seth: Lütfen bana bu konuda ciddi olmadığını söyle.

Lana: Bana şımarık bir velet olduğumu söyledin, ne düşünmem gerekiyordu yani?

Seth: Ben öyle demedim ve kesinlikle öyle demek de istemedim.

Lana: Beni kolay yolu seçmekle suçladın.

Seth: Hayatımın son on iki yılının neye benzediği ve yaptığım iş hakkında hiçbir fikrin yok.

Lana: ...

Lana: ...

Lana: Bazen istediğim şeyleri hep sen elde etmişsin gibi geliyor.

Seth: Bazen beni destekleyen ebeveynlerim olduğu için hayatımın parkta yürüyüş yapmak gibi kolay olması gerektiğini varsayıyormuşsun gibi geliyor.

Seth: Ve öyle olmadı.

Lana: Haklısın. Özür dilerim.

Lana: Bulunduğun yere gelmek için gerçekten çok çalıştın. Bunu biliyorum. Ve bu yönüne gerçekten hayranım.

Seth: Teşekkür ederim.

Seth: Ben de senin ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ve kimsenin sana bakmasını beklemediğini de biliyorum. Özellikle de annenin.

Lana: Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Seth: Tabii ki böyle düşünüyorum.

Seth: Sonunda kendini geri kalanımızın gördüğü gibi görebildiğinde senin için gerçekten güzel olacak.

Seth: Ve her beş dakikada bir benimle kavga etmeye çalışmayı bıraktığında gerçekten iyi olacak.

Lana: Eh, bu asla olmayacak.

Seth: İyi geceler, Parker.

Lana: İyi geceler, Seth.

“CABO CANTINA’DA OLANLARDAN sonra o zavallı kızın hâlâ onunla çıkmak istemesine inanamıyorum.” May, Seth’in flört uygulamalarını silmeye odaklanmasına rağmen yine de ikinci bir randevudan bahseden makalesine göz atıyordu. Bir şekilde hem gözlerini devirip hem de okumayı başarabiliyordu.

Dodgers şapkamın kenarını aşağı çekerek gözlerimi güneşten ve onun sözlerinden korumaya çalıştım. Arka bahçemde oturmuş yaz sıcaklığının tadını çıkarıyorduk. Ya da en azından ben Seth konusu açılana kadar tadını çıkarıyordum. Yine. Bugünlerde her konuşmada olduğu gibi.

May hâlâ hızlı randevu gecesinde onu öptüğüme inanamıyordu. Ve bu durumla ilgili hiçbir şey hissetmediğime inanmayı da reddediyordu.

Bu kısımdan şüphelenmekte haklıydı da. Tabii ki durumla ilgili hislerim vardı, nasıl olmasındı ki? Bunlar dakikadan dakikaya değişen duygulardı, kiminle olduğuma ve o anda ne düşündüğüme bağlı olarak sürekli değişiyorlardı.

May birkaç saniye sessizlik içinde oturmamıza izin verdi, kuş cıvıltılarının yumuşak sesini ve esintiyle birlikte hışırdayan palmiye yapraklarını dinledi.

“Bana ayrılığınızdan hiç bahsetmemiştin aslında.”

Salağa yattım. “Evan’la mı? Aslında ayrıldığımızda sen de orada sayılırdın, detayları anlatmam gerektiğini düşünmedim.”

“Onu kastetmediğimi biliyorsun.”

Kot şortumun paçalarındaki gevşek ipleri çekiştirdim. “Bu uzun zaman önceydi.”

“Şu anki durumla oldukça alakası varmış gibi görünüyor arkadaşım.”

Şimdiye kadar May'le karmakarışık ve bulanık duygularım hakkında konuşmamak zordu ve şu anda aklımdan geçenleri bir umut ifade edebileceksem, sanırım her şeyin nasıl başladığını bilmeliydi. Ayrıntıları yeniden yaşamak istemesem de, belki konuşmak çok ihtiyaç duyduğum berraklığı bana kazandırabilirdi. Başımı şezlongun minderine yaslayarak derin bir nefes aldım. "Seth ve ben lisenin başlarında çıkmaya başladık. Birbirimizi neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıyorduk, çocukluğumuzdan beri arkadaştık ama benden böyle hoşlanacağını hiç düşünmemiştim. O her zaman popüler çocuktü, çok zeki, seksi ve havalıydı."

May kaşlarını çattı. "Sen de öylesin."

Hemen savunmaya geçmesi beni gülümsetti. "Bir gece onun bodrumunda takılıp film izliyorduk, sonra birden dönüp beni öptü ve ben... Gerçekten, bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Heyecan, kelebekler ve coşkunun garip bir bileşimiyle doldum ve bir de... mükemmel bir huzurla."

"Kahretsin. Benim ilk öpücüğüm ortaokul dansında kokuşmuş spor salonunun ortasında, ıslak ve gürültülü bir şeydi."

Bu sözler kahkaha atmama neden oldu. "Seth'i öpmek mükemmeldi. Her şeyiyle harikaydı."

"O bodrumdaki kanepede seviştiniz mi?"

"On dört yaşındaydık! Hayır, bodrumdaki kanepede sevişmedik." Onu cilveli bir şekilde ittirdim. "En azından o gece sevişmedik."

"Tamam, bunun gittiği yerden hoşlandım." May koltuğunda yer değiştirip, vücudunu bana doğru çevirdi ve kendini daha müstehcen detaylar için hazırladı.

“O andan itibaren hayatlarımız iç içe geçti. Zaten onun evinde çok zaman geçiriyordum ama resmen çıkmaya başladığımızda ailesi beni adeta evlat edindi. Annesi benim annemin pek ortalıkta olmadığını biliyordu, o yüzden beni her zaman aile toplantılarına, gezilere ve tatillere dahil ederdi. Sanki hayatımın her parçası bir şekilde Seth’in hayatıyla bağlantılı gibiydi.” Bir yetişkinin bakış açısıyla geriye dönüp baktığımda bunun pek de sağlıklı olmadığını görebiliyordum, özellikle de Seth’in ilk erkek arkadaşım olduğu hesaba katılırsa. Ama o zamanlar kendimi güvende hissediyordum, birileri beni kabul etmiş ve sevmişti, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

“Ah.” May bir saç tutamını gözünün önünden itti ve gözlerini kısarak beni inceledi. “Bu çok şeyi açıklıyor.”

“Evet.” Aradaki bağlantıyı kurmak artık çok kolaydı. Seth’e sadece o Seth olduğu için değil, ailesinin benim için anlamı ve getirdiği güven duygusu nedeniyle de bağlanmıştım.

May bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, “Peki ne oldu?” diye sordu.

İç geçirdim, hikayenin bu kısmını dört gözle beklediğim söylenemezdi. “Son sınıfatayken herkes sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünüyordu. Çoğu insanın lisede aşık olanlara burun kıvrıldığını biliyorum ama kimsenin bizden yana şüphesi yoktu. Duyguları karşılıklı olmasa da, annem bile Seth’i seviyordu. İkimiz de yazar olmak ve Los Angeles’a taşınmak istiyorduk, o yüzden aynı okullara başvurduk ve geleceğimiz için planlar yapmaya başladık.”

“Ve o kazanamadı mı?” Başımı iki yana salladım, hâlâ şortumun gevşek iplerini çekiştiriyordum. “Hayır, kazandı. İkimiz

de USC'ye girdik ama o beklediği mali yardımı alamadı. Ailesinin onu okutacak parası yoktu. Ben de daha önce hiç yapmadığım ve o zamandan beri de yapmadığım bir şey yaptım."

May kaşlarını kaldırdı.

"Annemden para istedim. Ondan Seth'in üniversiteye gitmesi için para istedim."

Alçak sesle ıslık çaldı. "Vay be kızım. Onu gerçekten seviyormuşsun."

Dudaklarımı bükerek başımla onayladım.

"Annen hayır mı dedi?"

"Evet dedi. Tabii ki evet dedi. Eğitim onun hayatının tek amacıdır." May'in araya girmesini bekledim ama konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. "Birlikte Kaliforniya'ya gelme planları yaptık. Mükemmel olacaktı. Bir yıl yurttaki kalacaktık, sonra kampüs dışında bir daire tutacaktık. Muhtemelen mezuniyette evlenme teklif edecekti ve yirmi üç yaşında evlenmiş olacaktık."

"Burada oturan otuz yaşındaki bekâr kıçlarımıza bakılırsa, belli ki öyle olmamış."

Başımı iki yana salladım. "Ben temel olarak annemle vedalaşmak zorunda kalmamak için buraya bir hafta erken taşındım. Seth de benimle birlikte gelecekti ama kız kardeşinin doğum günü için kalması gerekiyordu. Uçuştan bir gece önce beni aradı ve bunu yapamayacağını söyledi. Annemden para alamazmış." Terk edilip ortada bırakılmanın anısı kelimelerle birlikte üzerime yıkılmıştı sanki. "Annem Seth'i gerçekten çok sevmesine rağmen, Seth anneme karşı hep kin besledi. Annemin gelmeye zahmet edemediği her seferinde o ve ailesi

benim yanımdaydı. Seth ona borçlu olma fikrine dayanamadı ve gururunu ayaklar altına alıp o bursu kabul etmek yerine okula gitmemeye karar verdi. Ve bunu bana söylemek için de benim gitmemi bekledi.”

“Kahretsin, LP. Bu korkunç bir şey.”

“Ben de kalabilirdim,” dedim sessizce. “Onunla birlikte evde kalırdım, devlet okuluna giderdim, annemle yaşamaya devam ederdim, o zamana kadar zaten kendi başıma yaşamış sayılırdım.”

“Ama o senin için bunu istemedi.” May onu tahmin ettiğinden daha iyi tanıyordu.

Başımı iki yana sallayarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. “Bana Los Angeles’ta kalmamı, ilişkimizi uzun mesafeli olarak yürütmenin bir yolunu bulacağımızı söyledi. Birbirimize olan aşkımızın her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü ve gerçek olduğunu söyledi. Birkaç bin kilometrenin duygularımız karşısında hiçbir önemi yok dedi.”

“Liseli bir çocuk için oldukça şiirsel.”

“Kelimelerle arası her zaman iyiydi.”

“İlk tanıştığımızda erkek arkadaşın olduğundan hiç bahsetmemiştin.” Gözlerimi kapatmak için bir bahanem olsun diye kafamı çevirip doğrudan tepedeki güneşe baktım. “Gelmediği için, mükemmel geleceğimizi elinin tersiyle ittiği için, kendi gururunu benim önüme koyduğu için ona kızgındım. Ama yine de sürekli konuşup mesajlaşıyorduk. Sonra onun haklı olduğunu düşünmeye başladım, bu işi yürütebilirdik. O kadar sık konuşuyorduk ki onu özlemek için neredeyse hiç fırsatım olmuyordu.”

May yüzünü buruşturdu, ne düşündüğünü biliyordum. Kim üniversiteye gitmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınıp tüm zamanını lisedeki erkek arkadaşıyla telefonda konuşarak geçirmek isterdi ki?

Görünüşe bakılırsa Seth de aynı şeyi düşünüyordu. “Üçüncü haftanın sonunda beni aradı ve yürümediğini söyledi. Uzun mesafeli ilişkiyi kaldırabileceğini düşünmüş ama bu ona çok zor gelmiş.” Boğazımda düğümlenen gözyaşı yumağını yutkunarak indirdim. “Birlikte geçirdiğimiz dört yılı çöpe atmadan önce bir ay bile dayanamadı. Kendini ikna edebilse ve ona sunulanı kabul etseydi buna hiç gerek kalmazdı.”

“Bunları hiç bilmiyordum. Yani ilk birkaç hafta kesinlikle çok sessizdin ama o zaman utangaç biri olduğunu düşünmüştüm. Sonra ne olmuştu? Bir ya da iki ay sonra Joey’le çıkmaya başladın ve her şey çok hızlı ciddileşti.”

Üniversitedeki erkek arkadaşım aklıma gelince yüzümü hafifçe buruşturdum. Pek ortak noktamız yoktu ama bir İngiliz edebiyatı projesinde eşleştikten sonra bana çıkma teklif etmişti ve fena biri gibi görünmüyordu. Yakınlarda yaşayan büyük bir ailesi olduğunu öğrendiğimde, onunla birkaç randevuya daha çıkmıştım. Daha ben ne olduğunu bile anlayamadan sevgili olmuştuk ve onu Seth’i sevdiğim gibi sevmemem gerçekten önemli değildi çünkü o bir yoldaşı ve tutunabileceğim koca bir aileyle birlikte gelmişti.

May boğazını temizledi ve dikkatimi, *haşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim* ifadesi beliren yüzüne çekti.

“Ne?” diye sordum korkuyla.

“Seth’in yaptıklarının kalp kırıklıklarına, gözyaşlarına ve ileride senin için ciddi ilişki sorunlarına yol açtığını biliyorum ama Seth’in senden ayrılmasının daha derindeki nedenlerini hiç düşündün mü?”

Gönülsüzce omuz silktim. “Yani, bana nedenini söyledi. Aradaki mesafeyi kaldıramamıştı. Bundan daha fazlasını öğrenemedim ve açıkçası öğrenmek de istemedim.”

Ellerini çenesinin altında birleştirdi. “İlişkinizi bitirerek doğru şeyi yaptığını düşünmüş olabileceğini hiç düşünmedin mi? Kendi başına dışarı çıkman ve binlerce kilometre ötedeki birine bağılıymışsın gibi hissetmeden iyi bir üniversite hayatı yaşamak için bunun yapılması gerektiğini?”

“Seth’in beni kendi iyiliğim için terk ettiğini mi söylüyorsun?” Bu sözleri söylediğim anda, acaba doğru mu diye düşünmeden edemedim. Bu tam da Seth’in yapacağı türden bir şeydi. Ama bu geride kalan acıyı dindirmiyordu. Öncelikle bunun için artık çok geçti. Ayrıca bu, benim vermem gereken bir karardı.

May omuz silkti. “Onu senin kadar tanımıyorum ama sadece bunun mümkün olduğunu söylüyorum. Tamam mı?”

“Sanırım her şey mümkün.”

“Yani, eğer aslında senden ayrılmak istemediyse ama bunu senin iyiliğin için yaptıysa, yıllar sonra da seninle aynı şehre taşınmaya ve yazılar yazdığın internet sitesiyle bağlantılı bir iş bulmaya karar verdiyse, o zaman belki de sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyordur, değil mi?” Sesi neredeyse umutlu çıkmaya başlamıştı ve May’in devam eden romantik hisler konusunda umutlu olması, belki de günün en rahatsız edici keşfiydi.

Bu kez kahkahalarım zorlama ve sahteydi. “O kadar ileri gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, iki yıl önce bu ‘devam eden duyguları’ harekete geçirmek için mükemmel bir fırsatı olmuştu ama bunu kesinlikle yapmak istemedi.”

May bu konuya girmemesi gerektiğini biliyordu, fakat sert bakışları mezunlar günü konusundaki düşüncelerini aktarmak için yeterliydi. “Peki ya senin duyguların, LP?”

“Bir parçam Seth’i her zaman sevecek.”

“O zaman onun da bir parçasının seni her zaman seveceğini varsaymak adil olmaz mı?”

Bu fikri değerlendirmeyi bırak, düşünemiyordum bile. “Şu anda başka biriyle çıkıyor. Ve ne olursa olsun, beni reddetti... iki kez. Ayrıca, bana bekarlığın tadını çıkarmamı söyleyen sen değil miydin?”

Bana her zamanki bakışlarından birini daha attı. Bu seferki bakış kesinlikle saçmaladığımı söylüyordu. “Ben hiç gerçek aşka engel olacak bir şey yapar mıyım?”

“Evet. Kesinlikle.”

Etrafa bakarak bana fırlatacak bir şey aradı, bulamayınca omzuma yumruk attı. “Sen benim en iyi arkadaşımsın ve senin mutlu olmanı istiyorum, sürtük.”

Yumruk atan kolunu tutup ona garip bir şekilde sarıldım. “Ben de. Ve mutluyum, gerçekten.”

Bu tamamen yalan değildi ama bütünüyle gerçek olduğu da kesinlikle söylenemezdi.

22

Muhteşem Cher Horowitz'in sözleriyle: "Başkaları için bir şeyler yapmak çok, çok daha iyi bir şeydir."

-Lana Parker, "Moraliniz mi bozuk? Sevgiyi paylaşın!"

EAGLE ROCK'TAKİ KÜÇÜK SANAT MERKEZİNE GİDİP GÖNÜLLÜ çalışma görevimi yerine getirmeye geldiğimi söylediğimde ne beklemem gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Bana söylenen tek şey, birkaç gençle yazmak konusunda konuşacağım, rahat giyinmem ve yanımda bir kalemle biraz kağıt getirmem gerektiği idi. Bu konuda çok heyecanlı olduğumu söylersem yalan söylemiş olurdum. Teorik olarak gönüllü olmayı dört gözle bekliyordum ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve sinirlerim gerilmişti. Topluluk önünde konuşmak hiçbir zaman bayıldığım bir şey olmamıştı, düşüncelerimi yazıya dökmeyi ve dünyaya açıklamadan önce onları iyice sindirmeyi tercih ederdim ben. Ve içimden bir ses bir grup gencin, insanın içini dökebileceği en kolay kitle olmayacağını söylüyordu.

Omzumdaki bez çantayı düzelttim ve danışmadaki kadına adımımı söyleyip gülümsedim. Bana meslektaşımın zaten içeride olduğunu söyledi ve beni koridorun sonundaki küçük bir sınıfa gönderdi.

Seth gerçekten de içeride bekliyordu, üzerinde dar kot pantolon ve alışveriş gezimiz sırasında aldığımız düğmeli gömleklerden biri vardı. Burası Los Angeles'tı, dışarısı sıcak ve eski binanın içi çok az daha serindi, o yüzden Seth kollarını sıvamıştı. Tabii ki öyle yapacaktı. Ellili yaşlarının ortalarında görünen, uzun boylu, bronz tenli, kıvr saçlı bir adamla konuşuyordu.

Sınıfa girdiğimde Seth'le göz göze geldik ve bana ürkek ürkek gülümsedi. "İşte geldi."

Sınıfa adım attığım anda, sanki otomatik olarak her zaman utangaç ve biraz tuhaf olduğum gençlik günlerime dönmüşüm gibi beceriksizce el salladım. "Merhaba."

Adam elimi sıkmak için yanıma geldi ve kendini Frank olarak tanıttı. "Ben de tam Seth'e bugünkü planımızdan bahsediyordum. Gelecek olan genç grup yazarlıkla ilgili bir kariyer alanına ilgi duyduklarım belirtti. Onlardan çalışmalarından bir örnek getirmelerini istedik, ikiniz birlikte zamanınızı nasıl değerlendirmek istediğinize karar verebilirsiniz."

"Vay canına. Tamam. Harika." Bir oda dolusu gençten sorumlu olma düşüncesi neden şimdiye kadar karşılaştığım en korkutucu şeymiş gibi gelmişti bana, bilmiyordum ama sanırım biraz daha sistematik bir şey bulmayı umuyordum. Birinin bana tam olarak ne yapacağımı ve ne anlatacağımı söylemesini bekliyordum.

Seth rahatsızlığımı fark ederek araya girdi. “Onları daha küçük gruplara ayırabileceğimizi, çalışmalarını paylaşımlarını ve birbirlerine geri bildirim vermelerini sağlayabileceğimizi düşünüyordum. Ve eğer zamanımız olursa belki sonunda soru cevap da yapabiliriz.”

Rahatlayarak ufak bir soluk verdim. “Evet, kulağa harika geliyor.”

Frank geniş bir gülümsemeye bize baktı. “Mükemmel. Siz ikiniz yerleşin, çocuklar birkaç dakika içinde gelir. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin.” Ardından bir baş selamıyla sınıftan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Ve işte Seth’le baş başaydık. Bir sınıfta yalnızdık. Of, anılar. Fen dersinde ortak masamıza yaslanan Seth’in kolunu koluma bastırışı. Tarih dersinde film günü olduğunda ve öğretmenimiz bakmadığı bir anda elimi tutuşu. Okul gazetesi üzerinde çalışırken dudaklarıma konan kaçamak öpücükler; ders bittikten sonra sadece işimiz, kahkahalarımız ve otomatlardan aldığımız abur cuburlarla geçirdiğimiz saatler.

Bedenimi saran sıcaklık, kalan gerginliği ya da öfkeyi silip süpürdü, geride sadece eskinin bulanık nostaljisi kaldı. Ve belki de başka bir gelecekte neler olabileceğine dair hisler.

Seth hafifçe öksürdü. “Eh, bu işin neredeyse sonuna geldik artık.”

Gözlerimi kırıştıtarak anıları zihnimden uzaklaştırdım ve Seth’in, yanaklarımdan kızardığını fark edip etmediğini merak ettim. Onun da aynı şekilde geçmişe dönüş anları yaşayıp yaşamadığını, ikimiz ve başka bir gelecek hakkında düşünüp

düşünmediğini merak ettim. Ona bakmamak için bir bahanem olsun diye çantamı öğrenci sıralarından birinin üzerine koyup içini karıştırmaya başladım. “Sadece birkaç görev kaldı.” Kallanlarla ilgili planlarımdan bahsetmediğimi fark etmesini umuyordum, çünkü ben bile onlardan kaçınmaya çalışıyordum. Özellikle de ilk günden beri kafamı kurcalayan ve listede olması konusunda ısrar ettiğim için kendi hatam olan tek gecelik ilişki. “Jessica nasıl?”

“Jessica mı?”

Başımı hafifçe kaldırıncı şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını gördüm.

Hemen sonra sırtımaya başladı. “Evet, harika. İkimiz de harikayız.”

“Harika.”

Seth sınıfın ön tarafındaki öğretmen masasının kenarına tünemiş halde kalemini kalçasına vuruyordu.

Onun dışında her yere bakıyordum, muşamba zemini ve duvarlardaki çeşitli posterleri öyle bir yoğunlukla inceliyordum ki gören de Sebastian Stan’in¹⁴ gömleksiz fotoğraflarına bakıyorum sanırdı. Elimde olmadan May’le olan konuşmamı zihnimde tekrar canlandırdım, Seth’in yıllar önce benden ayrılma nedeni konusunda haklı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ama May haklı olsaydı bile, şu noktada bunun bir önemi var mıydı? Çünkü evet, Seth buradaydı. Evet, hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi. Ve evet,

14 *Captain America* ve *Avengers* filmlerinde de rol almış, yakışıklılığıyla ünlü Amerikalı oyuncu. (e.n.)

aramızda kesinlikle hâlâ çekim vardı. Ama o başka biriyle birlikteydi ve ben, hayatımda bir kez olsun, tek başıma olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir erkek olmadan kim olduğumu bulmaya çalışıyordum ve aslında bulduğum şey hoşuma da gidiyordu.

Kendimi Seth'e bakmaya zorladım. Sadece dış görünüşündeki fiziksel çekiciliğe değil, altındaki her şeye de. Eski erkek arkadaşıma, ilk aşkıma. Eskiden olduğu şeylere, ama aynı zamanda şimdi olduğu şeylere de. Bir iş arkadaşşıma ve dostuma.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sanki beynimin içinde olup biten her şeyi görebiliyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Belki de görebiliyordu. Belki de beni hâlâ kelimelere ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyordu.

Sınıfın kapısı açıldı ve Seth'le başlarımızı sese ve ilk öğrençimize doğru çevirdik.

“Burası yazı atölyesinin yapılacağı sınıf mı?” diye sordu genç bir kız, biraz çekingen bir şekilde.

Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım ya da en azından sıcak olduğunu umduğum bir gülümsemeyle; ne de olsa şu anda duygularım tam bir kara delikti. “Doğru yerdesin, içeri gel.”

Sonraki on dakika boyunca, on beş gençten oluşan bir grup yavaş yavaş sınıfı doldurdu. Bazılarının birbirini zaten tanıdığı belliydi ve içerisi bir anda kahkaha, dedikodu sesleri ve yeni bir şey deneyimleyen bir genç olmanın getirdiği o kaygısızlık ve heyecanla doluverdi.

Herkes yerine oturduktan sonra Seth başımla onaylamam için bana baktı. Topluluk önünde konuşma konusunda her zaman benden daha iyi olmuştu, bu yüzden liderliği ona bıraktım.

“Herkes merhaba, hoş geldiniz. Benim adım Seth Carson, bu da Lana Parker. Parker’ın kendisini tanıtmaya izin vereceğim ama öncesinde ikimizin de yazarlık yaptığını ve bugün burada olduğumuz için gerçekten heyecanlı olduğumuzu belirtiyim.” Eliyle beni hayali bir sahneye davet etti.

Sınıfın önüne, Seth’in yanına gittim ve bir kez daha tuhaf tuhaf el salladım. “Merhaba. Seth’in de dediği gibi, ben Lana Parker, ama çoğu insan bana Lana der.”

Seth, sanki bir komedi ikilisiymişiz gibi, “Ona Parker demenden hep nefret ederdi,” diye araya girdi.

Gözlerimi devirdim ama bir yandan da gülümsüyordum. “Los Angeles kültürüne dair her şeyi konu alan bir yaşam tarzı sitesi olan *Fountain Yolu*’nda yazıyorum. Connecticut’ta büyüdüm ve yazmayı çocukluğumdan beri severim. Lisedeyken okul gazetesinde yazıyordum ve edebiyat dergisinde de birkaç yazım yayımlanmıştı.”

“Aslında edebiyat dergisinin editörü ve gazetenin de baş editör yardımcısıydı.” Seth dirseğiyle beni dürttü.

“Aslında işin çoğunu ben yapıyordum, çünkü bu adam benim ortağımıydı.” Seth’in şakalarına katılmak istemiyordum ama alışkanlıklar çok kolay geri geliyordu işte. “Her neyse. Üniversite için Los Angeles’a taşındım ve USC’den gazetecilik diplomasıyla mezun oldum. Üçüncü ve dördüncü sınıfta FY’da staj yaptım ve şansım yaver gitti, mezun olduğumda beni tam zamanlı olarak işe aldılar. Son sekiz yıldır onlarla birlikte çalışıyorum.”

“Bu onun ne kadar iyi bir yazar olduğunun kanıtı, çünkü bu kadar çabuk tam zamanlı bir iş bulan ve o işe tutunabilen

hemen hemen tanıdığım tek kişi o.” Seth bana gülümsedi, gözlerinde sadece gurur vardı.

Sanırım beni övdüğü için kızarmaya başlamıştım.

“Benim kariyerim o kadar kolay olmadı.” Seth kollarını göğsünde kavuşturarak öğretmen masasına yaslandı. “Liseden sonra devlet üniversitesine gittim çünkü namı olan birçok okula kabul edilmeme rağmen hiçbirine param yetmedi.” Gözleri yarım saniyeliğine bana kaydı ama hiçbir şeyi belli etmedi. “Bu yüzden evde kaldım, bir iş buldum, sonunda devlet okuluna gittim ve mezun olur olmaz yollara düştüm.”

Dikkatle onu dinliyordum, önce kendisine teklif edilen ve geri çevirdiği parayı nasıl geçiştirdiği dikkatimi çekti. Sonra da Seth’in evden ayrıldıktan sonraki hayatı hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Elbette, yayınladığı her şeyi okumuştum ama hiçbir zaman kendini anlatan yazılar yazmamıştı ki. Çalışmalarını takip etmek daha ziyade herhangi bir zamanda nerede yaşıyor olabileceğini takip etmemi sağlamıştı. Hayatının gerçekte nasıl olduğuna dair bana pek de ipucu vermemişti.

“Daha araştırmacı metinler yazmaya odaklanmak istedim, bu yüzden ilginç hikayeleri olan insanlar buldum ve onları araştırdım. Evde yaşadığım ve okul boyunca çalıştığım için yeterince para biriktirmiştım, böylece maddi baskıyı gerçekten hissetmeden yaklaşık ilk altı ayımı yollarda geçirebildim, insanlarla tanıştım, konuştum, hikayelerini yazdım. Neyse ki bu altı ayın sonunda ilk eserimi satabildim.”

Gençlerden oluşan grup, benimkine kıyasla Seth’in kariyer çizgisinden daha çok etkilenmiş gibiydi. Bu bir yarışma falan değildi. Ben bile ona biraz hayran olmuştum.

“İlki iyi iş yapınca bir yazımı daha sattım, ardından bir tane daha. Farkına bile varmadan altı yıldan fazla bir süreyi yollar-da geçirmiştım. Bu sürenin çoğunu otel odalarında ya da kısa süreli kiralık evlerde, bazen de gittiğim yerde yaşayan arkadaş-larımın ya da meslektaşlarımın evinde geçirdim.” Ağrılığını bir ayağından diğerine vererek sırttı. “Yalan söylemeyeceğim, inanılmazdı. Aynı zamanda berbattı da. Yolda yaşamak zor, bir evinin olmaması zor. Ama en iyi işlerimden bazılarını o altı yıl boyunca yaptım ve hiçbirinden pişman değilim.”

Gözlerimiz bir kez daha buluştu ve mavi gözlerinin, san-ki orada pişmanlıklar da varmış gibi gölgelendiğini gördüm. Göğsüm sıkıştı ve bir an için ciğerlerimin çalışmasını sağla-yamadım.

“Durun bakalım, siz ikiniz çıkıyor musunuz yoksa?” diye seslendi sınıfın arka tarafından biri.

Grubun geri kalanı kıkırdadı ve bu gülüşmeler beni kendi-me getirdi.

Seth soruya cevap vermem için bana bakıyordu. Pislik. Yanaklarım yanmaya başlamıştı ve pespembe olduklarından emindim. “Şey, hayır, çıkmıyoruz. Lisedeyken çıkıyorduk ama uzun zamandır birlikte değiliz.”

Seth sanki abimmiş gibi koluma yumruk attı. “Şimdi sade-ce birlikte çalışıyoruz. Ve arkadaşız.” Sesi, arkadaş kelimesinin sonuna doğru biraz incelmış, kulağa bir soruymuş gibi gelmişti.

Başımı salladım. “Evet. Biz arkadaşız.”

“Hı-hı.” Kalabalığın arasından bir yerlerden alaycı bir mı-rıltı yükseldi.

“Her neyse,” diye konuşmaya devam ettim, bir grup gencin hayatımı olduğundan daha da garip hale getirmesine izin vermemeye kararlıyım. “Bugünkü program için iki gruba ayrılabiliriz diye düşündük. Daha sonra hepiniz yazdıklarınızı paylaşırsınız ve bunlar üzerine çalışırız, böylece herkes hem geribildirim verebilir hem de alabilir. Ne dersiniz?”

On beş kararsız bakışla karşılaşınca hatamı hemen anladım.

Seth ellerini ceplerine sokarak doğruldu. “Bakın, çalışmanızı diğer insanlarla paylaşmak zordur. Bunu anlıyoruz. Ama bu işe hep birlikte gireceğiz ve burası güvenli bir alan. Yargılama yok, sert eleştiriler yok, yazım hatalarını kırmızı kalemle işaretlemek de yok.”

Son sözleri küçük bir kahkahayla karşılandı, herkes biraz daha rahatlamış gibiydi.

“Parker, neden sen sınıfın ön tarafını almıyorsun, ben de arka tarafını alırım. Kendinizi hangi grupta daha rahat hissediyorsanız o tarafa gitmekte özgürsünüz. Sonunda hepimiz son bir değerlendirme için bir araya geleceğiz.” Seth başlamaya hazır olduğunu göstermek için ellerini çırpı ve sınıfın arka tarafına doğru ilerledi.

Boş bir sıra buldum ve dehşete kapılmamaya çalıştım; Seth benden daha cana yakın ve çok daha havalı olduğu için hiçbir çocuğun benim grubumu seçmeyeceğinden hafifçe endişeleniyordum. Kendi grubumu diğer gruptan ayırabilmek için masayı ayarlarken olabildiğince uzun süre boyunca sınıfın geneline bakmaktan kaçındım. Sonunda kafamı kaldırdığımda sekiz endişeli yüzle karşılaştım. Rahat bir nefes aldım ve etrafımdaki diğer sıraları işaret ettim. “Hadi, bir daire oluşturalım.”

Gençler söylediğimi yaptı ve hepimiz birbirimize dönük hale gelene kadar sıraların yerini değiştirdiler. Bu bana aldığım tüm yazarlık derslerini anımsatmıştı, çalışmalarımı başkalarının önünde okurken her zaman gergin olurdum. Bu belki de yazarlık derslerinin en sevmediğim ama bazen de en faydalı kısmıydı.

Sırama oturdum, Seth'in oturduğu sıranın da hemen arkamda ve biraz solumda kaldığını fark ettim. Sandalyemi biraz kaydırırsam yüzünü yandan görebilirdim ama o, tüm dikkatini öğrencilerine vermişti ve ben de kendi grubuma odaklandım.

“Pekala, bunun için benden nefret edeceğinizi biliyorum ama başlamadan önce hepimiz sırayla kendimizi tanıtalım ve herkes şu anda ne okuduğunu söylesin, olur mu?” Ellerimi önümde, sıranın üzerinde birleştirdim. “Ben başlıyorum. Benim Lana Parker olduğumu zaten biliyorsunuz ve şu anda Talia Hibbert'in yazdığı *Hayatını Yaşa*, *Chloe Brown*’ı okuyorum çünkü en sevdiğim kitaplardan biri.”

Daire boyunca herkes sırayla kendini tanıttı ve Izzy, Madison, Maddy, Addison, Mackenzie, Sophie, Finley ve Dylan’la tanıştım. İsimlerini hatırlayabilmek ve hepsini aklımda tutabilmek için içten içe dua ediyordum. Tanışma faslı bittiğinde hepsi beklenti içinde bana baktılar.

“Tamam, şimdi okumaya başlayalım.” Birkaç inilti duyunca fazla alçakgönüllü bir gülümsemeyle onlara baktım. “Bu benim de yapmayı en sevmediğim şey olmuştur hep, tabii ki tanışma faslından sonra.”

Bu, muhtemelen bana acıdıkları için, yüzlerini hafifçe gülümsetti.

“Ama şunu söyleyebilirim, çalışmanızı yüksek sesle okumak gerçekten faydalı bir noktadır. Yazınızın hangi kısımlarının iyi aktığını, sesinizin nerede güçlü olduğunu, hangi betimlemelerinizin isabetli olduğunu öğrenmenizi sağlar. Ayrıca yazım hatalarını ve garip cümleleri yakalamamanın da en iyi yoludur. Utanç verici olsa da, edinilmesi gereken iyi bir alışkanlık bu.” Çemberdeki yüzlere baktım ve farklı derecelerde dehşet dolu ifadelerle karşılaştım. “Cesur davranıp gönüllü olmak isteyen var mı?”

Beklediğim gibi mutlak bir sessizlik oldu ama sonra içlerinden biri, ilk gelen kız Izzy, kararsızlıkla elini kaldırdı.

Ona cesaret verici bir gülümsemeyle baktım. “Harika. Neden bize ne getirdiğini söylemiyorsun, sonra da, hazır olduğunda yüksek sesle okuyabilirsin.”

Derin bir nefes aldı. “Tamam. Bu benim üniversite başvurma ekleyeceğim, kendimi anlattığım makale. Burs almayı gerçekten çok istiyorum, o yüzden bunun çok iyi olması gerekiyor.”

Kompozisyonu konusunda yapacağım bir yorum olursa not edeyim diye kalemimi elime aldım. Fakat okumaya başladığında elim donup kaldı, kendimi bir anda onun kelimelerine kaptırıverdim. Okuması bitince grupta hafif bir alkış koptu. Hepimiz sırayla Izzy’ye kompozisyonunda sevdiğimiz şeyleri söyledik. Diğer öğrencilerden Izzy’nin geliştirebileceğini düşündükleri herhangi bir şeyi paylaşmalarını istediğimde önce biraz tereddüt ettiler, fakat aradaki buzlar kırıldıktan sonra yorumlar yağmaya başladı, çocukların fikirleri pinpon topları gibi birbiri ardına seke seke geliyordu. Izzy tüm önerileri

yazdı; yorumlarımız bittiğinde Izzy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bir sonraki kişi tereddüt bile etmeden gönüllü oluverdi.

Dördüncü öğrenci de yazdıklarını paylaştıktan sonra arkama yaslanıp benim yönlendirmeme gerek kalmadan hepsinin olumlu yorumlar ve yapıcı eleştiriler getirmesini izledim. Açıkçası burada övgüyü asıl hak eden gençlerin kendisiydi, ancak denklemdeki küçük rolüm için kendimle gurur duymadan da edemedim. Bu kendimi iyi hissetmeimi sağlamıştı.

Yan gözle Seth'in yüzünü gördüm, sonra başımı çevirerek onun grubundaki gençlerle çalışmasını izledim. Gözleri kısa bir süreliğine metnini okuyan öğrenciden ayrıldı ve sıcak bir gülümsemeyle birlikte benim gözlerimle buluştu. Benim şu an hissettiğim gurur ve heyecanın aynısını mükemmel bir şekilde yansıtan bir gülümsemeydi bu. Ve ah, kalbim. Kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ama yüzümdeki gülümseme azalmadı. Atölyenin geri kalanında gözlerim birkaç defa kendiliğinden hareket ederek onun gözlerini buldu ve birbirimize gülümsedik. Grubuna sabır ve coşkuyla bir şey anlatmasını izledim, ilk aşkım olan ukala ve çekici çocuğun ne kadar nazik, düşünceli ve hem başkalarına vakit ayırma hem de değer verme açısından ne kadar cömert bir adama dönüştüğünü gördüm. Midemde uçuşmaya başlayan kelebeklerden kolay kolay kurtulamayacakmışım gibi görünüyordu.

Gençlerle geçirdiğimiz zaman, bunu hiç istemesem de sona erdi. Oturup saatlerce fikir alışverişlerini dinleyebilirdim, ay-

rica Seth'le hem fiziksel hem de duygusal olarak kurduğumuz bu yakınlığın sona ermesini de istemiyordum. Tüm grubumdan e-posta adreslerini topladım ve yakında başka bir atölye günü ayarlamak için onlarla iletişime geçeceğime söz verdim. Kendini rahat hissedenerle sarılıp beşlik çakarak, diğerleriyle de de el sallayıp gülümseyerek vedalaştım. Büyük bir grup fotoğrafı çektik; Seth ve ben ortadaydık, gülümseyen öğrencilerimiz de etrafımızı sarmıştı. Natasha'nın bu fotoğraftan mümkün olan her türlü reklamı çıkaracağından emindim ama bu düşünce aklıma gelir gelmez onu zihnimden uzaklaştırdım, bunun günümüzü mahvetmesine izin vermek istemiyordum. Son öğrenci de sınıftan çıktı ve kapanan kapının sesi aniden sessizleşen odada yankılandı.

Seth'le birlikte, hızlı ve sessiz bir şekilde sıraları eski yerlerine yerleştirdik; sonra sınıfın ön tarafında dönüp birbirimize baktık, söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu ve dünya kadar şeyimiz vardı.

Ağlamak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Onu yumruklamak istiyordum. Onu öpmek istiyordum. Ağzımı açıp onu *FY* ofisinde ilk gördüğümünden beri içimde dolaşan her duyguyu ona anlatmak istiyordum. Ama bırakın kelimeleri oluşturmayı, dudaklarımı kıpırdatmayı bile başaramadım.

“Gidip bir şeyler içmek ister misin?”

Başımı salladım. “Evet.”

23

*İster iyi ister kötü olsun, tüm ilişkiler
ruhumuzda iz bırakır.*

**-Lana Parker, "Hâlâ Eski Sevgilinizi mi Düşünüyorsunuz?
Sorun Değil"**

SOKAĞIN KARŞISINDAKİ BARA GİRDİK, KÖŞEDE YÜKSEK bir masa bulup oturduk ve birer bira söyledik. İçkilerimiz gelene kadar ikimiz de konuşmadık. Gerginlik bizi sarıp sarmalamıştı ve otoparktaki geceden beri hiç olmadığı kadar da yoğundu şimdi. Üstelik bu sefer öfke, hatta hüzün bile yoktu. Sadece kaynayan, sıcak ve tehlikeli bir gerginlik vardı.

"Şerefe." Seth bira bardağını kaldırdı, bardağın üstünden gözlerime baktı.

Ben de bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Şerefe." İlk yudumumuzu bitirdiğimiz anda bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerinde bir karanlık vardı ve orada gördüğüm duyguların ne olabileceğini düşünmeye bile korkuyordum.

Uzun bir süre beni inceledi. “Bunu birlikte yaptığımız için gerçekten çok mutluyum.”

Soğuk biranın yanaklarımın pembeliğini azaltmasını umarak hızlıca bir yudum daha aldım. “Evet. Ben de.” Sandalyemde biraz kayarak küçücük masada aramıza biraz daha mesafe koymaya çalıştım. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama tekrar yapmayı çok isterim.”

Kollarım kavuşturup masaya yaslandı ve daha az önce aramıza koyduğum kısacık mesafeyi kapatıverdi. “Birkaç yıldır seyahat ettiğim için atölye çalışması yapamamıştım ama evde yaşadığım dönemde yapmaya çalışıyordum. En az onlar kadar çok şey öğrendiğimi hissediyorum.”

“Kesinlikle.” Bugünkü çocuklardan bazılarının ne kadar korkusuz olduğunu düşündüm; muhtemelen hikayelerini ilk kez paylaşıyorlardı ve buna rağmen akranlarından gelen geribildirimleri duymaya açıktılar. Korkusuz ve açık olmak, hayatımda olmak için çok çabaladığım iki şeydi. Gerçi şu anda ikisinin de bende olduğunu sanmıyordum. “Biliyor musun, az önce bir an için annemi anladım diyebilirim.”

Seth kaşlarını kaldırdı ve birasından büyük bir yudum aldı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Yani gönüllülüğün amacının başkalarına yardım etmek olduğunu biliyorum ama bunun benim açımdan ne kadar tatmin edici olduğunu hiç fark etmemiştim. Ve bu sadece küçücük bir atölye çalışmasıydı; koca bir okul inşa etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.” Omuzlarımı silkip arkama yaslandım. Konuyu anneme getirmekten mutlu

olmam, Seth'i ve bizi düşünmekten nasıl kaçınmak istediğimi gösteriyordu. "Bunu hayat amacı haline getirmesi anlaşılabilir bir şey." Bu, uzun zamandır onun hakkında düşündüğüm en güzel şeydi.

"Kimsenin annenin kötü bir insan olduğunu iddia edeceğini sanmıyorum, Parker. Pek çok insan için çok iyi şeyler yapıyor." Sanki bana istediği her şeyi söyleyebileceği noktaya henüz gelmemişiz gibi bir an tereddüt etti.

"Ama?.."

"Ama o kötü bir anneydi. Ve sen daha iyisini hak ediyordun."

"Ailen bana daha iyisinin nasıl olduğunu gösterdi." Sesim kısıktı ve kelimelerimdeki acıyı fark edebiliyor mu, diye merak ettim.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra uzanıp elimi tuttu. "İrtibatı koparmamak için daha çok çabalamalıydık; hayır, ben çabalamalıydım. Bizim ilişkimizin yürümemesi onlarla olan ilişkini de kaybetmen gerektiği anlamına gelmiyordu."

Sözleri nazik ve cömertti, ama kalbimin teklemesine neden olan şey teninin tenime temasıydı. Birdenbire tek hissedebildiğim şey, benimkinin üzerindeki eliydi. Tek görebildiğim gözlerinin sonsuz maviliği idi. "Artık benimle olmak istemiyordun, Seth. Ailen konusundan işlerin tuhaflaşmasını istemezdim. Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum."

Elimi tutan parmakları daha da sıkılaştı. "Lana. Seninle birlikte olmak istemediğimden değil." Boştaki eliyle alnını ovuşturdu, sesindeki bitkinliği duyabiliyordum. "Tanrım, gerçekten anlayabileceğini düşünmüştüm. Şimdi o zamanlar daha net ola-

madığım için suçun bende olduğunu anlıyorum. Ne istediğimi ve neden istediğimi gerçekten anlamayı sağlamalıyım. Hayatımdan sonsuza dek çıkmayı hiçbir zaman istemedim ben.”

Sanırım bunu şimdi yapacaktık, ben istesem de istemesem de. Geçmişle yüzleşmeye hazır olsam da olmasam da. Seth'e karşı hissettiklerimin, bugünümün ne kadar büyük bir parçası olduğunu kabul etsem de etmesem de.

“Seth, hafta içi bir gece beni aradın ve açık açık uzun mesafeli ilişkinin yürümediğini, bunu yapabileceğini düşünmediğini söyledin. Hem de bunu tüm planlarımızı altüst ettikten sonra yaptın.” Bir yanımda tüm ayrılığımızın bir tür yanlış anlaşılma olması için can atarken bir yanımda Seth'in geçmişimizin sayfalarına kırmızı kalem çekmesine öfke duyuyordu.

“Çünkü sana engel olmak istemedim. Üniversitenin hayal ettiğin gibi olmasını istedim. Lisedeki ezik erkek arkadaşını aramak için aceleyle yurda dönmek zorunda kaldığın için güzel deneyimleri ya da etkinlikleri kaçırmayı istemedim.” Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyordu ve dokunduğu yerlerde patlayan havai fişek dışında vücudumdaki tüm sinirler uyuşmuştu.

Keskin bir nefes aldım. “Sen asla ezik biri olmadın, Seth Carson. Ve lütfen unutma ki orada benimle birlikte olabilirdin. O deneyimleri birlikte yaşayabilirdik.”

“Biliyorum. Ve gururum olabileceklerin önüne geçtiği için üzgünüm. On sekiz yaşında bir çocuk olduğum ve aptallık ettiğim, bir de en başından beri parayı istemediğimi daha açıkça söylemem gerektiği dışında gerçekten iyi bir mazeretim yok.”

“Ondan bunu istemek benim için ne kadar zordu, biliyor musun?” Bunca yıldır sakladığım gerçeği yüzümde görebilmesi için kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. “Annemden para istedim, Seth. Bunu yapmak zorunda kalmanın beni ne kadar üzdüğünü en iyi sen bilmelisin. Ama bunu senin için yaptım. Çünkü senin için her şeyi yapardım.” Kurtulup yanığımdan süzölmeyi başaran bir damla gözyaşını sildim. “Ve sen hepsini çöpe attın.”

Bana bir peçete uzattı ve bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. “Yaptıklarım konusunda değıştireceğim pek çok şey olabilir ama parayı almamak bunlardan biri değıl. Bu, sorunları çözmekten ziyade daha fazla sorun yarattırdı, Parker. Bazen –sık sık değıl ama arada bir– benim sahip olmadığım finansal ayrıcalığa sahip olmandan nefret ederdim ve annene borçlu olsaydım durum benim için daha da kötöleşirdi.”

Elimi biraz geri çektim çünkü haksız olmadığını bilsem de şu anda söyleyebileceğı en kötü şey buydu.

Ama elimi çekmeme izin vermedi. “Bu konuda tam bir pislik gibi davrandım. Özür dilerim, Parker. Son birkaç yılda çok şey gördüm. Durumumun ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Şu anda ne kadar iyi olduğunu da bilmiyorum.”

“Bana verdiği her kuruşu seninki gibi bir aile için feda edebilirdim.”

“Biliyorum.” Kısık ve hafif çatlamış bir sesle konuşmaya devam ediyordu, bunu ne kadar zamandır içinde tutuyordu, merak ediyordum. “Seni asla o duruma sokmamalıydım. İlişkimizi senin ellerinden aldığım için özür dilerim. Sana biraz

alan ve özgürlük vermeyi umuyordum ve aslında bunun sadece geçici bir ayrılık olacağını düşünmüştüm hep.” Elimi ters çevirip avucunun içine aldı. “Ama sonra, ayrılmamızın üzerinden iki ay bile geçmemişti ki yeni biriyle çıkmaya başladığını öğrendim. Ve hayatına devam ettiğini düşündüm.” Sözleri acı ve kalp kırıklığıyla doluydu. Avucumun içini öptü, sonra elimi yavaşça masanın üstüne koydu.

Dengemi bulmaya, sakinleşmeye çalışarak arka arkaya kısa nefesler aldım. Hangisi beni daha savunmasız bırakmıştı, bilmiyordum, söyledikleri mi yoksa dudaklarının tenime değmesi mi? Seth’in kalbini gerçekten de kırmıştım. Belki onun benim kalbimi kırdığı kadar değildi ama yine de onu incitmiştim. Gözlerimi kırıştıtırıp yaşları geri ittim ve dikkatimi masanın ahşap damarlarına verdim. “Böyle hissettiğinden haberim yoktu. Benimle işinin bittiğini sanıyordum.”

“Seninle işim asla bitmezdi.”

Kelimeleri özenle seçilmişti. *Seninle işim asla bitmezdi.* *Seninle asla işim bitmezdi* değil. Bize biraz rahat, nefes alabileceğimiz bir alan, büyümemiz için biraz zaman verseydim benimle işi asla bitmezdi. Mezunlar gününde yaptığım şeyi yapmasaydım, o ikinci şans ihtimalini tamamen mahvetmeseydim. Gururumun ve hamlığımın beni alt etmesine ve bu reketi gerçek bir savaşa dönüştürmesine izin vermeseydim. Ama öyle yapmamıştım. Ve Seth’in benimle işi bitmişti.

Geleceğin Seth ve bana ne getireceğini bilmiyordum. Bir daha onunla birlikte olabilir miydim, bilmiyordum fakat Seth’in böyle bir ihtimalin bile olmadığını söylemesi, bana itiraf etmek istediğimden daha fazla acı vermişti, bunu biliyordum.

Arkama yaslandım, Seth'in öpücüğünün anısını silmeye çalışarak ellerimi kucagımda birleştirdim ve bu konuşmaya son verme ihtiyacı hissettim. "Yarışmayı kazanamaz ve *Chronicle*'daki yerini garantileyemezsen, planın ne? Eve geri mi taşınacaksın?"

Dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi, eminim bu soruyu konuyu değiştirmek için sorduğumu anlamıştı. "Evet dersem kazanmama izin verecek misin?"

"Bilmiyorum." Bu dürüst cevap ben durduramadan dudaklarımdan dökülüvermişti. Gelecek hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama aniden ve hararetle gelen bir arzuyla onun Los Angeles'tan ayrılmasını istemediğimi biliyordum.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve bu kalbime bir şey yaptı. Bir an önce durması gereken bir şey.

"Ama ben de kazanmayı gerçekten istiyorum." O söze girmeden önce aceleyle konuşuvermişim. Seth'in –ve kendimin de– hâlâ bu işi sonuna kadar götürmeyi planladığımı bilmesini istiyordum. "O köşeyi istiyorum. Neredeyse FY'ye başladığım ilk günden beri ilişkiler ve randevulardan uzak durmak istiyorum ve yüce Loki biliyor ki bugünlerde pek kimseye romantik tavsiyeler verebilecek durumda değilim."

Birasının son yudumunu içti. "Peki, şimdi dürüstlük içinde açıklama zamanı, kalan görevlerin için herhangi bir planın var mı? Yani benim katılacağım görev kalmadı artık."

Bunu kesinlikle söylemezdi ama ben yine de ilgilendiği özel bir görev olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Ama o konunun etrafında dans etmek niyetindeyse, ben de öyle

yapacaktım. “Tam olarak değil. Hâlâ tek başıma tatile çıkmam gerekiyor. Ve yalnız kalmayı öğrenmem gerekiyor ki bunu malum nedenlerden dolayı en son keşfetmeyi planlıyorum, ama en azından bu konuda biraz ilerleme kaydediyorum.” Kendi biramdan büyük bir yudum aldım ve son damlasına kadar içebilmek için bardağı dik tuttum. “Ve tabii bir de tek gecelik ilişki. Peki ya sen? Listende neler kaldı?” Tek gecelik ilişki kelimelerini lafı geçiştirmek için aceleyle söylemişim.

Seth’in gözbebekleri biraz irileşti ama boğazını temizledi ve sırtını dikleştirdi. “Hmm, şey, yarışmanın sonuna kadar seks yapmamam gerekiyor.” Gömleğinin yakasını hafifçe çekti. “Ve hâlâ tamamlamam gereken son görevim var. Uzun vadede mutlu olabileceğim birini bulmalıyım.”

Kaşlarımı çattım. “Peki ya Jessica?”

“Ne olmuş ona?”

“O ‘uzun vadede’ mutlu olabileceğin biri değil mi?” Kelimeler zihnimde hiç alaycı olmasa da ama ağzımdan öyle çıkmıştı.

Seth dudaklarını birbirine bastırdı, düz bir çizgi halini alan dudaklarına bakınca söylemek üzere olduğu şeyi paylaşmak istemediğini anlayabiliyordum. “Üçüncü buluşmadan sonra bitirdi aslında. Görünüşe bakılırsa üçüncü buluşmaya bile benim için üzüldüğü ve görevi tamamlayabileceğimden emin olmak istediği için gelmiş.”

“Of.” Barmene parmağımı kaldırıp hesabı istedim. “Nedenini söyledi mi?”

Seth elini saçlarının arasında gezdirdi. “Hımm, hayır. Sadece bunun yürüyeceğini düşünmediğini söyledi.”

Bu kesinlikle gerçeğin tamamı değildi ama bunu görmezden gelmeye karar verdim çünkü ben canavar değildim. Biralımızın parasını ödedim ve eşyalarımızı toplayıp kalktık.

Sanat merkezine kadar yaptığımız kısa ve sessiz yürüyüş sırasında ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Seth beni arabama kadar bıraktı ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan bana sıkıca sarılıverdi.

Bunun kendimi bu kadar iyi hissetmemi sağlamasını hiç istemiyordum ama kendimi onun kollarına gömülmekten de alıkoyamamıştım. O kollarını bana iyice dolarken ben de yanığımı onun göğsüne bastırdım. Çenesini başımın üstüne yasladı ve birden yeniden on yedi yaşıma dönüverdim. Bizim için geleceğin var olmadığına dair tüm düşünceler beynimden buharlaşıp gitti, sanki *seninle işim bitti* kelimeleri hiç söylenmemiş gibi. Tek yapmam gereken hafifçe başımı eğip dudaklarımızın buluşmasını sağlamaktı ve bu sefer kısa da kesmeyecektim. Acaba tadı hâlâ nane gibi miydi? Teni tuz ve güneş ışığı gibi kokuyordu, ben de burnumu bu kokuyla doldurdum.

Ensemi avucunun içine aldı, ben de gözlerimiz buluşabilsin diye birazcık geri çekildim. Başparmağı çenemde gezinmeye, alt dudağımı okşamaya başladı. Aramızda kalan kısacık mesafeyi kapatmak için tam eğiliyordum ki çantamdan *Yenilmezler*'in film müziği yükseldi.

Seth kollarını indirdi ve benden birkaç adım uzaklaşarak sarılmamızın yarattığı büyüğü bozdu.

"Pardon, bu May'in zil sesi," diye mırıldandım, çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım ve May'e ne kadar kötü bir za-

manda aradığını söylemeye can atarak telefonu açtım. Seth'e tekrar, "Affedersin," diyerek aramayı kabul etmek için ekranı kaydardım. "May? Her şey yolunda mı? Eğer ölmediysen seni ben öldüreceğim."

"Evet, her şey fena halde yolunda. Yarın gece Warwick için listedeyiz!" Gerçek anlamda kulağımın dibinde bağıırıyordu.

Yüksek sesle inleyerek, işitme duyumu korumak için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "May, bundan sonra asla bir kulübe gitmek ister miyim, emin değilim, hem de hiç. Ve bu kesinlikle acil bir durum değil."

"Acil bir durum olduğunu söylemedim ki. Telefonu açan sensin." Bağlantı çok iyi olmasa da öfkелendiğı çok net anlaşılıyordu.

Kabul ediyordum, haksız değildi. Neyi böldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu, o anı mahvettiğı için çok sinirlenmediğim anlamına da gelmiyordu. "Eh. Bu, dansa gitmek istemediğim gerçeğini değıştirmiyor."

"LP, Warwick tek gecelik bir ilişki yaşamak için mükemmel bir yer. Ve sen oraya gidiyorsun. Yani biz gidiyoruz. Haklı olduğumu biliyorsun."

Tekrar inledim, çünkü May haklıydı. Şu anda en istemediğim şey rastgele bir adamla takılmak olsa da sonuç olarak bu benim listemdeki maddelerden biriydi ve bunu kabul etmekle kalmamış, bu konuda ısrar etmişim. Ve tüm bu saçmalığın bitiş tarihine de hızla yaklaşıyorduk. Ben de bu iş bitmeden görevimi bitirmeliydim.

Bu plandan ne kadar nefret ettiğimi anlaması için yüksek ses-

le ve dramatik bir şekilde iç geçirdim. “Peki, tamam. Warwick’e gideceğiz ve ben de tek gecelik ilişkiyi yaşayacağım.”

Bunu söyledikten sonra Seth’in benden sadece birkaç adım ötede durduğunu ve söylediğim her kelimemi duyduğunu hatırladım. Kararmaya yüz tutmuş gökyüzü yüzünün büyük kısmını gölgelemiş olsa da gözlerindeki duygu yoğunluğuydu. En zorlu görevlerimden birini tamamlamak üzere olduğum ve belki de sıralamada öne geçebileceğim için kızgın mıydı? Yoksa incinmiş miydi? Neden incinsindi ki?

Yeni acılar, eski acılar. Aramızda çok fazla acı vardı.

“May, kapatmam gerek. Sana sonra mesaj atarım.” O veda edemeden telefonu kapattım. “Özür dilerim. Telefonu hiç açmamalıydım.”

Seth ellerini ceplerine soktu. “Önemli bir şey değil. Önemli planların var gibi görünüyor.”

“Eh, bu yarışmayı tamamlamam gerekiyor.”

“Evet, öyle.” Omuzları yenilgiye uğramış gibi çöktü, ondan tek istediğimin biraz direnmesi olduğunu hiç fark etmemiş gibiydi.

“Tek gecelik bir ilişki yaşayacağımı söyleyen görevi baştan kabul etmiştim.” Onu kışkırtıyor, karşı koyup koymayacağını görmek için zorluyordum. Bir şey, herhangi bir şey, aklımdan neler geçtiğine dair bana bir ipucu verecek bir şey söylemesini bekliyordum. Eğer bunu yapmamamı isteseydi gerçekten ne derdim, bilmiyordum.

“Evet, etmiştin.” Bana gönülsüzce el salladı ve sert bir gülümsemeyle otoparkın diğer ucundaki arabasına doğru ilerledi. “İyi geceler, Parker.”

Benden bir kez daha uzaklaşmasını izlemek artık gittikçe zor hale gelmiyordu ama bu bizim için artık sürekli hale gelmişti ve ben bu döngüden çıkmaya fazlasıyla hazırdım. Rastgele biriyle seks yapmak için kulübün birinden adam düşürme ihtimalinin beni heyecanlandırıldığını asla söyleyemezdim ama belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Belki de Seth'i aklımdan çıkarmak için başka bir adam sokmam gerekiyordu. Aklıma yani.

24

Ben şahsen hiçbir zaman bir insanı başka bir insanın altına girerek aşma fikrine katılmadım, ama eğer sizin için işe yarıyorsa, devam edin! (Korunun!)

–Lana Parker, “Ayrılıktan Sonra Hayata Devam Etmenin Denenmiş ve Gerçek Yolları”

ERKEKLEREYERİYOK

LANA: Çocuklar. Çıldırmaq üzereyim.

TESSA: Neler oluyor?

LANA: Bu gece tek gecelik ilişki görevimi yerine getirmeye çalışacağım ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Çıldırmaq üzereyim.

COREY: Bunu daha önce de söyledin ☺

TESSA: Korkarım bu konuda sana pek yardımcı olamayacağım ama neden korktuğunu çok iyi anlıyorum ve böyle hissetmen son derece normal.

COREY: Öte yandan benim bu konuda epey tecrübem var, o yüzden birkaç şey söylememe izin ver.

Prezervatif kullan!

Çoğunlukla ayık kal!

Bu fırsatı yatak odanda gerçekten ne istediğini söyleme pratiği yapmak için kullan!

LANA: 1. Tabii ki.

2. Tabii ki.

3. Artık gerçekten de 'yatak odası' diyen kaldı mı?

COREY: Ciddiyim! Tek gecelik ilişki yaşamak, partnerinden sana uygun olan şeyi isteme, bunu ona öğretme pratiği yapmak için mükemmel bir zamandır. Karşındaki kişiden gerçekten hoşlandığında bunu yapmak zor olabilir, ancak onu bir daha asla görmeyeceğini biliyorsan, uzun vadede utanma endişesi duymadan istediğini söyleyebilirsin.

TESSA: Vay canına, aslında BU çok mantıklı.

COREY: Sen de tek gecelik ilişki yaşamalısın!

TESSA: Hayır, teşekkürler.

LANA: Ben de hayır teşekkürler diyebilir miyim?

COREY: Bu görevi listeye sen kendin koydun dostum.

TESSA: Bunu yapabilirsin!!!

COREY: Gerçekten!

BİLGİSAYARIMIN SAATİNE BAKTIM ve kafamdan küçük bir hesap yaptım. May'ın zorunlu kulüp gezisine hazır olmak istiyorsam, ofisten bir an önce ayrılmam gerekiyordu. Son bir kez gözden geçirdikten sonra gönüllü olarak çalıştığım günle ilgili

yazımı Natasha'ya gönderdim, eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim.

Tam o sırada ofisin içinde Natasha'nın sesi, "Lana, seninle hemen görüşebilir miyiz lütfen?" diye yankılandı.

Rob bana şu *Oooh, yakalandın*, diyen meşhur yüz ifade-
siyle baktı. Gözlerimi devirdim ve Natasha'nın ofisine doğru
ilerlerken onun koluna yumuşak bir yumruk attım.

Natasha beni içeri alıp kapıyı arkamdan kapattı ve beni ma-
sasının karşısındaki bir sandalyeye neredeyse iterek oturttu.

"Başını ağrıtmak istemem ama bir an önce yola çıkmam
gerekıyor. Bu akşam için planlarım var." Çantamı kucağımda
tutuyordum çünkü bir an önce yola çıkması gereken biri gibi
görünmek istiyordum.

"Bu gece büyük gece mi?" Natasha kaşlarını imalı bir şekil-
de kaldırdı. Muhtemelen daha önce bunu hiç fark etmemiştim
ama Dr. Lawson'la konuştuktan sonra patronumun kaşlarını bu
şekilde kaldırması bana biraz garip gelmişti. "Sadece bir arka-
daşımın dışarı çıkıyorum."

Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Bu gece tek gecelik
ilişki görevini tamamlayacağın gece mi?"

Pamuklu yazlık elbisemin eteğini aşağı doğru çekerek san-
dalyemde kıpırdandım. "Emin değilim aslında."

"Peki, her ihtimale karşı, işe koyulabilmen için hızlı konu-
şacağım."

Bu konuşma giderek daha rahatsız edici bir hal alırken mi-
dem hafifçe sıkışmaya başlamıştı. En azından benim için ra-
hatsız edici hale geliyordu. Natasha aynı sıkıntıları çekmiyor
gibi görünüyordu.

“Uzun lafın kısıası şu: Bu yazı dizisi, yapmasını istediğimiz her şeyi yapıyor. Yeni takipçiler ve çok sayıda tıklama getiriyor, insanlar internet sitesinde daha uzun zaman geçiriyor ve sadece son birkaç hafta içinde reklam gelirlerinde büyük bir artış gördük; bu tam da yeni patron üzerinde bırakmak istediğim izlenim işte.” Natasha kenetlediği ellerini masasına koydu.

“Ama?..”

“Ama bu işi gerçekten zirveye çıkarmak, mümkün olan en büyük sıçramayı yapmak ve adını gerçekten duyurmak istiyorsak, bir sanat merkezinde gönüllü olmaktan daha müstehcen bir şeye ihtiyacım var.” Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi, az önce e-postayla gönderdiğim makale ekrandaydı.

“Natasha, bir yerde gönüllü çalışmam senin fikrindi. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu deney boyunca yaptığım şeyler arasında muhtemelen bana en çok faydası olan şey buydu.”

“Bu da beni gerçekten çok sevindirdi, gerçekten.” Kıpırmızı dudaklarını büktü. “Ama tek gecelik ilişki makalenin ilgi çekici olmasını istiyorum. Viral olacak türden bir yazı. Seks satar, Lana, Seth’in de seksten uzak durması gerektiğine göre, bunu yapmak sana kalıyor.”

Yanaklarım kızardı ve onun içime işleyen, delici bakışlarından kurtulmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ve bir daha asla onun yanında *delici* kelimesini düşünmemeliyim diye geçirdim içimden. “Yani bu görevi benden beklendiği gibi tamamlamayı planlıyorum ama seks hayatımın ne kadarını hiçbir şeyi unutmayan internete koymak isterim, bilmiyorum. Detayların kendisine değil, deneyimin bana öğrettiklerine odaklanmayı planlıyordum.”

Rahatsız edici derecede uzun gelen bir süre boyunca beni inceledi. “Kendi köşeni istiyorsun, değil mi? İstedğin her şeyi yazma özgürlüğüne sahip olmayı? Yıllardır bunun peşindesin ve ben sana hep eninde sonunda sıranın sana geleceğini söyledim. Borcunu ödedikten sonra.”

Sekiz yıldır ilk kez, önümde bu terfi bir havuç misali nasıl sallandırıldığını açıkça kabul etmişti. Bu kararlılığın nereden geldiğinden emin değildim; belki yumruk attığımda gururla başını sallayan Duke’un görüntüsünden ya da yazar olarak çalışmakla ilgili söylediğim her kelimeyi neredeyse içer gibi dinleyen Izzy’den geliyordu. Belki de benim içimden geliyordu. Kaynağı ne olursa olsun, kararlılık oradaydı işte.

“Ben borcumu çoktan ödedim, Natasha.” Sesim yumuşak ama güçlüydü. “Ve seks hakkında bir makale yazmak son sekiz yılda yaptığım işi değiştirmeyecek. Ayrıca yapabileceğimi zaten bildiğin bir işi daha fazla hak etmemi de sağlamayacak.”

Bir an için direncime şaşırmış gibi görünse de hemen toparlandı ve sözlerimin etkisinden kurtuldu. “Okuyucuların oy verme şeklini etkileyebilir.”

“Benim için sorun değil.” Sandalyeden kalktım. “Başka bir şey var mı?”

Bana cevap vermeye tenezzül bile etmedi, tek kelime etmeden, bir baş hareketiyle beni ofisten çıkardı.

Bu olay canımı yakmamış gibi davranmayacaktım çünkü tabii ki yakmıştı. Natasha’yla tanıştığım andan beri onu bir tür anne figürü olarak görmüştüm. Ama o benim annem değildi. Arkadaşım bile değildi. O benim patronumdu. Ve evet, yıllar

boyunca benim için çok şey yapmıştı ama ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için kendimden çok şey vermiştim. Natasha bir şeyler vermişti ve Natasha muhtemelen benden faydalanmıştı da. İkisi de doğru olabilirdi.

Ve eğer biraz mücadele ettiğimde aldığım tepki buysa, bunun gelecek için iyiye işaret olduğunu sanmıyordum.

BU AKŞAM MAY'IN BANA giydirdiği ışıltılı gümüş rengi elbisenin eteklerini, çoğunlukla istemsizce, aşağı doğru çekiştirip duruyordum ama bu, iki adım daha attığım anda ince kumaşın kalçamın yarısına kadar çıkmasını engellemiyordu.

“Kıpırdanmayı bırak.” May çekiştirdiği koluma girdi.

“Bu elbise çok kısa. Ve dar. Ve ışıltılı.” *Feminist Kaltak* kolyemi takmama da izin vermemişti ve bu gerçekten büyük kabalıktı.

“Bu gecenin incelikli veya gizemli olmakla falan alakası yok. Ya da rahat olmakla.”

Kaldırımında yürüdük ve Warwick'in dışında bekleyen insan kuyruğunu atlادık. May kapıcıya adını verdi ve hemen içeri alındık. Halkla ilişkiler bağlantıları olan arkadaşlar için Thor'a şükürler olsun, çünkü o sırada durup beklemek zorunda kalsaydım, kesinlikle korkup vazgeçerdim. Önceki günkü gönüllü çalışmamdan sonra, seksi bir tip bulma ve işi hemen pişirme görevimi tamamlama konusunda oldukça kararlıyım ama şu anda kararlılığım sarsılıyordu.

“Birkaç iş arkadaşım ile buluşacağız ama istemezsek onlarla uzun süre takılmak zorunda değiliz.” May, henüz erken olan ve

tam olarak tıka basa sayılmayacak kalabalığın arasından geçerek çıkışla arama geniş bir mesafe koydu.

Warwick, May olmasaydı asla gitmeyeceğim tipik Los Angeles mekanlarından biriydi ve May'in etkisi altındayken bile Comic-Con'a giden erkeklerden kaçır gibi kaçıyordum. Los Angeles kulüplerinin geneline oranla küçük bir yer sayılırdı ve genel havasını takdir etsem de -Gatsby'nin iç mimarının hipster bir depoyu ele geçirdiğini hayal edin, tam öyleydi işte- burası yine de pek bana göre değildi. Yüksek sesli müziği ve (lezzetli olsa da) pahalı kokteylleri her zaman sinemada bir gece için feda edebilirdim. Ya da tiyatrodaki bir gece için. Ya da iyi bir kitapla evde, yatakta yalnız kalmak için.

Yani evet. Mekanı, elimizdeki görevi ve bir gün önce Seth'le yaptığım konuşmadan kalan tuhaflığı bir araya getirince, ortaya huysuz bir Lana çıkmıştı.

May'in iş arkadaşlarını bulduk ve o da hepsiyle temas etmeden öpüştü. Neyse ki müziğin sesi sayesinde gülümseyip el sallamaktan ve masaya yayılmış şişe servisinden sunulan bir kokteyli kabul etmekten fazlasını yapmama gerek kalmamıştı.

"Bunlardan sadece bir tane içebilirsin." May bana içkimi uzattı ve sert bir bakış attı. "Bu gece biriyle yatacaksan, bu tamamen rızaya dayalı bir ilişki olacak."

Of, lanet olsun. İçkimi yudumlarken gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı. Buraya tek gecelik bir ilişki bulmaya gelmiştim. Tamamen ayık olacağım tek gecelik bir ilişki. Önceki gece bu deneyimin Seth'e karşı hissettiklerimi netleştirmemde bana yardımcı olacağını düşünüyordum. Fakat şu an, bu konuyla alakalı her şeyden nefret ediyordum.

May tekrar koluma girerek beni masadan uzaklaştırıp kalabalığın içine çekti. “Hadi, bir tur atalım ve en iyi adayları bulalım.”

Beni mekanın içinde gezdirdi ve potansiyel hedef olabilecek birkaç farklı erkeği işaret etti; sanki biriyle sadece bir geceliğine yatmak şu an *Görevimiz Tehlike*’nin imkansız görevlerinden biri haline gelmiş gibi hissediyordum.

Seçilen birkaç kişiden hiçbirinin ilgimi çekmemesi şaşırtıcı olmamalıydı elbette. Adamların hiçbirinde yanlış bir şey yoktu, en azından loş kulüp ışığında fark edilebilecek bir şey yoktu ama hiçbiri bana, Seth’in başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde dolaşırken hissettiğim karıncalanmanın milyonda birini bile hissettirememişti.

Dördüncü adayı da kafamda eledikten sonra –ki kendisi bir çeşit yumruk dansı yapıyordu– May’e tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Benimle yürümeye başladı ama ben onu iş arkadaşlarının olduğu yöne doğru kışkıışladım ve bir kokteyl daha içmesini, biraz eğlenmesini önerdim. Biraz molaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş olacak ki beni öptü, tuvalet penceresinden gizlice çıkmaya çalışmamam konusunda uyarıp beni yalnız bıraktı.

Tuvaletin yerini buldum ve kendimi bir kabine kilitleyip küçük bölmenin huzurunun ve sessizliğinin tadını çıkardım. Tuvalet mucizevi bir şekilde boştu, bu iyi bir şeydi ama aynı zamanda dikkatimi dağıtacak, çıktığımız oğlanlar hakkında konuşmak için tuvalete gidelim dedikodularından yoksun kaldığım anlamına da geliyordu. Birkaç dakika Instagram’da

gezinmeyi düşünerek telefonumu çıkardım. Daha sonra da kendimi dar pantolon giyen erkekler ormanına geri dönmeye zorlayacaktım, bir talip olmasa bile en azından uygun birini bulmaya kararlıydım.

Uygulamayı açar açmaz *FY* hesabındaki son gönderi akışında beliriverdi. Ve karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Seth kolunu bir kıza dolamıştı -‘bir kız’ derken tamamen muhteşem bir kadını kastediyordum- kız ona hayranlıkla bakarken Seth’in yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle Jessica değildi. Fotoğrafın açıklaması basitti: *Kendimi ortaya koyuyorum...* Ama altındaki bir etiket dikkatimi çekmişti.

#UzunVadeliPotansiyel

Zorlukla nefes aldım. Daha dün Seth bana potansiyeli olan birini bulamadığını söylüyordu. Yani ya yalan söylüyordu ya da *hemen* birini bulmuştu.

Ve bu iki seçenek de berbattı.

Ben içimde çalkalanan garip duyguları tam olarak sindiremeden telefonum öterek gelen mesajı haber verdi.

İti an çomağı hazırla.

Seth: Bu geceki *aktivitelerinin* kanıtını gönderemeyeceğini biliyorum ama belki bir ara bir selfie çekersen de evde pijamalarla milyonuncu kez *Kötü Kızlar*¹⁵ izlemediğinden emin olurum.

15 *Mean Girls*, 2004 yılında vizyona giren bir gençlik komedi filmi. (e.n.)

Bu akşam ilk defa yüzümde gerçek bir gülümseme belirmişti. Şu an kesinlikle evde pijamalarımın olmayı tercih ederdim ve o da bunu biliyordu. Çünkü beni tanıyordu.

Kameramı açtım ve önce tuvalet kabininde olduğum çok belli olmasın diye ekrandan kendime baktım, sonra da selfie çekip gönderdim. Sonra üç küçük yazı noktasının belirip kaybolmasını, belirip kaybolmasını, belirip kaybolmasını izledim. Çünkü tabii ki Seth mesajlaşırken bile insanı çıldırtmaya devam ediyordu.

Sonunda telefonum bipleledi.

Seth: Vay canına. Muhteşem görünüyorsun. Pijamayla film izlerken olduğu kadar muhteşem değil ama oldukça yakın.

Eh, bu cevap ne işime yarayacaktı ki şimdi? Daha fazla noktacık göründü ve sonunda bir mesaj daha geldi.

Seth: Bu gece dikkatli ol Parker.

Ben: Olurum.

Ben: Sen de randevuda mısın?

Bu mesajı göndermemem için binlerce neden varken, ben birini bile düşünmeden mesajı göndermiştim.

Seth: Hayır, evdeyim. Neden?

Ben: Az önce IG'de senin ve #UzunVadeliPotansiyel'in fotoğrafını gördüm.

Seth: Ya.

Seth: Eh, bu gece iyi şanslar.

Ben: Teşekkürler.

Üç dakika boyunca ekranıma baktım ve bana söyleyecek 'Ya'dan başka bir şeyi var mı diye bekledim. Ama başka mesaj gelmedi. Yanıp sönen noktacıklar da görünmedi.

Ve midem altüst oldu.

Çünkü bir şey söylemesini istiyordum. Fotoğrafın sadece göstermelik olduğunu, aslında başka birine karşı herhangi bir şey hissetmediğini söylemesini istiyordum. Bana tüm o diğer erkekleri siktir edip -mecazi olarak, gerçek anlamda değil- geceyi onunla geçirmemi söylemesini istiyordum. Beni istemesini istiyordum. Sadece bir gece daha birlikte olabilmek için tek gecelik ilişki yaşadığım kişinin o olmasını istiyordum.

Ve bir anda zihnimde bir şimşek çaktı: Onun bunu isteyip istemediğini bilmiyordum. En azından ona bunu sorana kadar bilemeyecektim. Elbette, uzun vadede birlikte olabileceği potansiyel bir kadın bulmuş olabilirdi ama belki de bu vedaya onun da en az benim kadar ihtiyacı olabilirdi.

Notlar uygulamasını açıp Seth'ten aldığım görevlerin ve kendi yaptığım küçük değişikliğin olduğu listeye tıkladım.

Tek gecelik bir ilişki yaşa.

Kiminle olduğu yazmıyordu. Bu bir yabancıyı öpme maddesi gibi değildi. Sadece bir gece olduğu sürece istediğim kişiyle yatabilirdim.

Önümde uzanan tek yol aniden gülünç bir şekilde netleşmişti. Hayalimdeki işe girebilmek için bu görevi tamamlamam

gerekiyordu. Ayrıca Seth'le bir şekilde vedalaşmaya da ihtiyacım vardı. Ve yalnız kalmayı gerçekten kabullenebilmem için Seth'i geçmişimde bırakmam gerekiyordu.

Ellerimi yıkamaya ve aynada kendimi kontrol etmeye otuz saniye ayırdıktan sonra tuvaletin kapısını itip doğruca çıkışa yöneldim. May'e mesaj atıp eve döndüğümü söylemek için Lyft'imın arka koltuğuna binene kadar bekledim. Cevap olarak göz deviren bir emoji geldi.

May: Dikkatli ol, seni taşak. Bu iş henüz bitmedi.

Ben: Az önce bana taşak mı dedin?

May: Am diyecektim ama amlar güçlü ve güzeldir.

Taşaklar zayıf ve kırılgandır. Tıpkı senin sevişmeye olan bağlılığın gibi!

Ben: :D

Ben: Sevişmeyeceğimi kim söyledi?

May: Siktir. Lütfen bana düşündüğüm yere gitmediğini söyle.

Ben: Bu mükemmel bir çözüm, May. Hem görevimi tamamlamış olacağım hem de sonunda Seth Carson meselesini kapatabileceğim.

May: Kulağa daha çok dev bir solucan konservesi açmayı planlıyormuşsun gibi geliyor canım.

Ben: Aramızdaki çekimi yok etmenin tek yolu bu.

Aramızdaki her şeyin tamamen bitmesinin önündeki son engel bu.

May: Umarım ne yaptığını biliyorsundur.

Ben: Biliyorum.

May: Tamam. İyi şanslar. Seni seviyorum. Yarın konuşuruz.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Telefonumu çantama attım ve bakışlarımı şoförün GPS'i-ne kilitleyerek Seth'in evine varana kadar dakikaları saydım; May'in endişelerinin zihnimi kurcalamasına izin vermeyecektim. Bu en iyi çözümdü, hatta aslında tek çözümdü. Seth ve ben tüm konularda konuşmuş, geçmiş masaya yatırmıştık, geriye kalan tek şey bu süregelen cinsel gerilimi yok etmektir. Gerçek anlamda.

Evrenden şans dileyerek bu gece için istediğim her şeyi hızlıca listeledim: Seth gerçekten evde olsun. Seth yalnız olsun. Seth benimle yatmayı kabul etsin. Ve bir şekilde, bir şekilde, yarın Seth Carson'ı tamamen unutmaya hazır olarak uyanayım.

25

*Her zaman 'aradığınız kişiyi' bulduğunuzda bunu
iliklerinize kadar hissettiğinize inanmışımdır.*

**-Seth Carson, "Randevulaşma İşini
Doğru mu Yapıyorum?"**

SETH'İN KAPISINI ÇALDIKTAN SONRA PARMAKLARIMI birbirine kenetledim. Aşırı hızlı nefes alıp verdiğimden verandasında bayılmamak için çok eski bir numara olan *beş kez nefes al, beş kez nefes ver* taktiğini uyguladım. Şimdi burada bayılmak hiç seksi olmazdı.

Kapı açıldı ve Seth'in yüzünde beliren şaşkınlık yerini hemen endişeye bıraktı. "Parker?"

Evet, benim, adım bu, demek çok kolay olmalıydı ama aniden konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim.

Seth gri bir eşofman altı giymişti.

Sadece gri eşofman altı giymişti.

Eşofman altı kalçalarına kadar düşmüştü, koyu tüylerin başladığı yere kadar inmişti neredeyse ve o lanet olası V bölgesi görünüyordu.

Seth kapıyı sonuna kadar açtı ve içeri girmemi işaret etti. “İyi misin? Bir şey mi oldu? Biri sana bir şey mi yaptı?” Gözlerini yüzüme dikmişti ama istediği cevapları ağzım bir tırtıl oluşturamıyor gibiydi.

Sonunda başımı iki yana sallamayı başardım. Bakışlarımı, dikkatim dağılmasın diye onun karın kaslarından zemine çevirerek boğazımı temizledim. “Hayır, hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim.”

Çıplak ayakları görüş alanıma girdi. “İyiysen, burada ne işin var?”

Cevaplaması kolay olması gereken bir başka soruydu bu da işte. *Seni becermek istiyorum.* Bu tabii ki pek çok erkeğin dymaktan mutlu olacağı bir şeydi, değil mi? Yine de o üç küçük kelimeyi ağzımdan çıkarmayı başaramadım.

Seth parmaklarıyla çeneme dokunup başımı kaldırıncaya onunla göz teması kurmak zorunda kaldım. “Parker. Neden buradasın?” Sesi sert ama endişe doluydu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra daha uzun soluklu bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. “May’le kulüpteydik ve her şey yolunda gidiyordu. İçeri girdik ve bir şeyler içtik ama sonra etrafta potansiyel ilişki adayları aramaya başladığımda ilgimi çeken birini bulamadım, bu yüzden bir süre tuvalette saklandım, sonra senin mesaj attığını gördüm, ardından da listemdeki görevde aslında kiminle yattığımla ilgili herhangi

bir şart olmadığı aklıma geldi ve eve bir yabancıyla gitme riskini almaktansa buraya gelmeyi tercih ettim, çünkü eğer biriyle tek gecelik bir ilişki yaşayacaksam, neden sen olmayasın ki?" Son birkaç kelimeyi aceleyle söyleyivermişim ve başka bir şeyler saçmalayıp durumu daha da kötüleştirmeyeyim diye hemen alt dudağımı ısırdım.

Seth çok hafifçe geriledi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Buraya benimle yatmaya mı geldin? Tek gecelik ilişkini benimle mi yaşamak istiyorsun?"

Ağzımdan daha fazla saçma sapan kelime çıkmayacağına güvenemediğimden başımı sallamakla yetindim.

Seth elini saçlarının arasında gezdirdi; eminim ki bu anı kaydetmeyi başarabilseydim -Seth karşımda üzerinde sadece gri eşofman altıyla dikiliyor, pazularını şişirerek muhteşem siyah saçlarını karıştırıyordu- bir daha asla porno izlememe gerek kalmazdı.

Sonunda, sesinde en ufak bir duygunun izi bile olmadan, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu.

Yani, yalan söylemeyecektim, beklediğim coşkulu yanıt böyle bir şey değildi. Bu konuda bu kadar kayıtsız görünmek zorunda değildi.

Ben de geriye doğru ufak bir adım atarak ondan uzaklaştım. "İstemiyorsan, tabii ki hayır. İstemiyorsan seni zorlayacak değilim elbette. Yani ilgilenmiyorsan. Beni o şekilde istemiyorsan. Artık. Hiç sorun değil. Ben... gideyim. Herhalde gitmem en iyisi olacak." Sokak kapısına yönelmek için topuklarımın üzerinde döndüm ama ben bir adım bile atamadan Seth dirseğini kavradı.

“İlgilenmediğimi söylemedim.” Beni nazikçe kendine çekti ve aramızdaki boşluk kayboluverdi. “Sadece bunun gerçekten istediğin bir şey olduğundan emin olmak istiyorum. Üzerine kafa yorduğun bir şey.”

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Evet, yani, bunu düşünmüştüm.

“Düşündüm. Ve senin olmanı istiyorum. Sen olmalısın.” Dişlerimi dudağıma gömdüm çünkü geldiğimden beri ilk kez tutarlı ve anlamlı bir cümle kurmayı başarmıştım ve bunu mahvetmek istemiyordum.

“Sadece bir gece mi?” Alev alev yanan mavi gözlerini gözlerime dikti.

Bir gecenin bana yetmeyeceğini, Seth Carson’la geçireceğim tutku ve seksle dolu bir geceden sonra duygularımı kontrol altında tutamayacağımı ima etmesine alınmamaya çalışarak başımı salladım. Çünkü kesinlikle duygularımı kontrol altında tutacaktım.

“Bir şartım var.” Bir kolunu vücuduma doladı, elini tam belimin üstüne koydu ve avucunun sıcaklığıyla bedenimdeki her türlü alınganlık kayboluverdi. “Bütün geceyi birlikte geçireceğiz.” Daha da yaklaştı. “Anlaştık mı?”

Tüm duyularım tamamen onunla dolmuş halde tekrar başımı salladım. Dokunuşuyla tenimi dağlıyordu ve nefesimi bir türlü sakinleştiremiyordum.

Seth başını eğip alt dudağımyı emerek dişlerimden kurtardı. Dilinin ucunu benimkinin üzerinde gezdirdi, ben de sakinleştiremediğim soluklarımı onun ağzının içine verdim. Seth dudak-

larımın aralanmasını fırsat olarak değerlendirdi ve birdenbire öpüşmeye başladık. Bu gerçek bir öpüşmeydi. Ve, aman Tanrım, o neydi öyle! Seth Carson'ı öpmenin nasıl da baş döndürücü bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Bir eliyle sırtımı sıkıca kavrayıp beni kendine doğru çekerken, diğer eliyle boynumun yan tarafını kavramıştı; parmakları saçlarımın arasında dolaşüyor, başparmağı çenemin kenarını okşuyordu. Ellerimi çıplak göğsünden omuzlarına doğru götürdüm, boynunu kavradım ve kendime çekerek onu daha da yaklaştırmaya çalıştım çünkü aniden birbirimize ne kadar yakın olsak da yetmeyecekmiş gibi gelmeye başlamıştı.

May'in daha önce sinir olduğum elbisesinin incecik kumaşı Seth'in bedeninin her santimini hissetmemi sağlıyordu. Vücutu sanki sadece sert düzlüklerden ve sıcaktan oluşuyor gibiydi ve ben her santimini öpmek istiyordum.

Onunla geri geri yürümeye başladım, kim bilir nereye gidiyorduk. Sanki aksi takdirde nefes alamayacakmışız gibi beni öpmeye devam ettiği sürece nereye gittiğimiz umurumda bile değildi aslında. Yumuşak, hafif ve tatlı dudakları hızla talepkar, aceleci ve çaresiz öpücüklere boğmaya başladı beni.

Sırtım bir duvara çarptı ve bu duvarı kendimi kaldırıp bacaklarımı kalçasına dolamak için kullandım. Sonunda beni öpmeyi bırakıp sertleşmiş aletini bir iniltiyle karnıma doğru bastırdı. Ama ben onu öpmeyi henüz bitirmemiştim, parmaklarım karın kaslarının çıkıntıları boyunca dans edip eşofmanının belinde gezinirken onu kendime geri çektim.

Dudakları ağızımdan çenemin kenarına doğru hareket eder-

ken “Parker,” dedi yüksek sesle. Elini belimden yukarı kaydırıp göğüs dekolteme doğru ilerletti.

Hafifçe inledim ve göz göze geldik, gözbebekleri o kadar irileşmişti ki neredeyse gözlerinin mavisi görünmüyordu.

“Bunu hâlâ istiyor musun?” Eliyle göğsümü kavramış halde aniden duraksadı.

“Tabii ki evet.” Elini tuttum, elbisemin gümüş ışıltılı kumasını bir kenara itip doğrudan tenime yerleştirdim. Parmaklarıyla meme ucuma belli belirsiz dokunduktan sonra elini çekti. “Arkanı dön.”

Yarım saniyeden daha kısa bir süre tereddüt ettikten sonra dediğini yaptım ve yüzümü diğer tarafa çevirdim. Ellerimi yumuşak bir şekilde önümdeki duvara dayadım, başım hafifçe yana dönüktü çünkü fiziksel olarak gözlerimi ondan ayırabilecek durumda olup olmadığımı bilmiyordum.

Uzun, gevşek dalgalı saçlarımı omzumun üzerinden öne doğru nazikçe itti, parmakları elbisemin fermuarını buldu. O çıldırtıcı derecede yavaş bir hızla fermuarı indirirken ben nefesimi tutuyordum. Dudaklarını tenimde hissettim, Seth fermuarın sırtımdan aşağı inen yolunu takip ederken hafifçe inledim. Sonunda belime ulaştı, elleri elbisemin askılarını buldu ve onları kollarımdan aşağıya indirdi. Elbise üzerimden düştü, altımda sadece dantelli siyah bir külot vardı.

Seth derin bir nefes aldı; ellerinin tekrar yanan tenime dönmelerini istiyordum. Bir saniye sonra tenimi yeniden bulan elleriyle beni kendine çekti, göğüslerimi kavradı ve aletini arkamda hissettim.

“Seth...” Ben çoktan nefes nefese kalmıştım; onun varlığı, kokusu ve tadı beni öyle sarmıştı ki düşünmek bir yana, doğru dürüst göremiyordum bile.

Beni geri döndürdü, gözleri çıplak göğsümde gezinebilsin diye aramıza biraz mesafe koydu. “Tanrım, Parker.” Parmakları göğüslerime dönmüştü, meme uçlarımin etrafında biraz oyalandıktan sonra kaburgalarımın aşağı indi. Dövmemin üzerinde durdu.

Kahretsin. Bunu bilmediğini, ayçiçeği dövmesini hiç görmediğini unutmuştum, bu resmi tanıyacağına şüphe yoktu.

Daha iyi görebilmek için biraz eğildi, parmaklarıyla her bir yaprağın üzerinden geçti. “Bunu ne zaman yaptırdın?” Sesi, hem duygular yüzünden hem de tahrik olduğu için boğuk çıkıyordu.

“Los Angeles’a taşındıktan iki gün sonra.” Bariz olan şeyi, bunu ayrılmamızdan hemen önce yaptırdığımı söylemedim. Hayallerimi yaşayabileceğimi ve Seth’i de elimde tutabileceğimi düşündüğüm o kısa mutluluk döneminde yaptırmıştım bunu.

Sırtını dikleştirdi ve yüksek sesle yutkundu. Sonra eşofmanın sol tarafını bir iki santim indirdi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Seth’in her hareketini büyük bir dikkatle izliyor olsam da kalçasına işlenmiş ayçiçeği sarısı yapraklardan oluşan bir dövme bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Parmaklarım onun tenninde gezinerek bu tanıdık şeklin üzerinden geçti.

“Ne zaman?” demeyi başardım en sonunda, boğuk sesle.

“Los Angeles’a gittiğin gün.”

Bir an için Seth'in oturma odasının ortasında öylece dikildik; neredeyse çırılçıplaktık ve birbirimizin gözlerinden başka bir yere bakmıyorduk.

Sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı, ben de kollarımı onun boynuna doladım; bu sefer beni yerden kaldırdı ve yavaşça kanepeye doğru giderken bacaklarımı beline doladı. Beni tekrar ayağa kaldırdı ve başparmaklarını külotumun kenarına takıp külotumu bacaklarımdan aşağı indirdikten sonra yana fırlattı.

Bir kez daha öpmek için bana yaklaştı ama ben elimi göğsüne koydum.

“Bekle.”

Seth hemen durdu ve benden bir adım uzaklaştı.

Elini tutup onu tekrar kendime çektim. “Kötü bir şey yok. Sadece prezervatifin olduğundan emin olmak istedim. İhtiyacım olduğunu düşünüyorsan yani. Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Ve ayrıldıktan hemen sonra test yaptırдыm. Her şey temiz.” Üç parmağımla izci selamı verdim. Bir sonraki sorumu sormadan önce bir saniye tereddüt ettim. “Peki ya sen? Yani temiz misin?”

“Evet.” Havaya kaldırdığım parmaklarımla uçlarını öptü. “Ama istersen prezervatifim de var.”

“Ne kadar oldu? Senin için yani? Ayrıntılara falan ihtiyacım yok, sadece kabaca bir tahmin istiyorum.” Bu konuşmayı öpüşmeye, birbirimize dokunmaya ve soyunmaya başlamadan önce yapmadığım için kendime lanet okudum.

Eliyle yanağımla okşadı. “Benim için uzun zaman oldu, Parker. Çok uzun bir zaman.” Başımı hafifçe yukarı kaldıra-

rak onu bekleyen dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Kendini en çok nasıl rahat hissedersin?”

Elim aşağıya indi, karnındaki kılların arasından eşofmanının bel lastiğinin üzerinden geçti. Aletini avucumun içine aldım, artık teninin tenime değmesini engelleyen tek şey ince kumaştı. “Seni istiyorum, Seth. Sadece seni. Tamam mı?”

Avucumun içinde titrediğini hissettim. “Tamam.”

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Vücudumu onun aletine bastırınca tamamen çıplak olduğumu hatırladım. Seth beni nazikçe kanepeye geri itti ve önümde diz çöktü. Avuç içleri baldırlarımdan uyluklarımdan içine doğru kaydılar ve bacaklarımı bastırarak açtı, böylece ona karşı tamamen çıplak kaldım.

Bunu daha önce de yapmıştık. Bunların hepsini daha önce yapmıştık ama bu yine de başını yavaşça aşağı indirmesini, dudaklarının dizimin arkasından uyluğuma doğru ilerleyişini izlerken vücudumun beklenti içinde karıncalanmasını engellemiyordu. Gençken, Seth bunu her zaman istekle ve hevesle yapmış olmasına rağmen kendimi, beni ağzıyla tatmin etmesini izlemeye asla ikna edemezdik. Bedenim ve cinselliğim konusunda yeterince rahat değildim ve neredeyse her zaman orgazm olabilmeme rağmen, asla tam olarak kendimi bırakmıyordum.

Ama artık otuz yaşındaydım ve hâlâ kim olduğumu bulma yolunda tökezliyorum olsam da şunu biliyordum: Seth’i bir geceliğine almıştım. Ve her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Bu nedenle Seth, bu sefer dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken onu izledim. Önce bir, sonra iki parmağını içime sokma-

sını izledim. O parmaklar içime doğru girerken dudaklarının ve dilinin beni tüketmesini izledim. Kalçalarımın onun ağzına doğru kalkmasını izledim.

Ve tüm bedenimi sarsan ve beni nefessiz bırakan bir zevk çılgılığı attığımda, onun gözlerinde de aynı hazzı gördüm.

Seth uyluğumun iç kısmına minik öpücükler kondurup ayağa kalktı ve sonunda o gri eşofmanım çıkardı.

Anatominin gerçekte nasıl işlediğini biliyormuş gibi davranmayacaktım ama bir milyon dolarına bahse girerdim ki aleti, gençliğimizde olduğundan daha büyük ve daha kalındı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

O kendini yavaşça okşarken ben neredeyse tekrar boşalacaktım. Kanepede yanıma oturup beni kucağına çektiğinde yüzünde beliren bilmiş gülümseme hem sevimli hem de kibirliydi.

Ona sarıldım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu uzun uzun öptüm. “Bu inanılmazdı.”

Ellerini sırtımda gezdirirken kendini beğenmiş gülümsemesi daha da genişledi. “Nelerden hoşlandığını hatırlıyorum.”

Aletini elime alıp bacaklarımın arasına götürdüm, onu birkaç saniye boyunca vajinamın etrafında gezdirdikten sonra tamamen içime girmesine izin verdim. Seth inledi, bu sefer hınzır hınzır gülümseyen bendim. “Ben de öyle.”

Bir parçam bunu yavaştan almak, Seth’le birlikte olduğum her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu. Alabileceğimi tüm hazzı yavaşça almak. Ama kalçalarını öne doğru itmeye, içimde gidip gelmeye başlarken, ağzı meme ucumu bulduğunda kendimi daha fazla tutamadım. Tüm vücudum titriyordu ve uçu-

rumun kenarında geziniyordum, boşalmaya sinir bozucu derecede yakındım ama tam olarak serbest düşüşe geçmemiştim.

“Seth,” diye inledim.

Beni hâlâ tanıyordu, bedenimi tanıyordu. Eli ikimizin arasında girdi, parmakları tam ihtiyacım olan yeri okşamaya başladı. Parmaklarımı saçlarına doladım, onu saran bedenim hazzın doruklarına ulaşırken saçlarını çeken ellerim hiç de nazik sayılmazdı. Elleriyle kalçalarımı kavradı, kendini iyice içime doğru itip bir an sonra o da boşaldı.

Kendimi bıraktım ve başım, tıpkı benim gibi soluk soluğa olan göğsüne düştü.

Birkaç dakika boyunca duyulan tek ses hızlı nefeslerimizdi.

“Beni mahvettin, Parker.” Ağzı saçlarıma gömülmüştü ve kelimeleri boynumu gıdıklıyordu.

“Az önce öyle yaptığımdan oldukça eminim.”

Güldü ve kalçalarımı bir kez daha avuçlarının arasına alarak içimden çıktı.

Kucağından inmek için hamle yaptım ama o beni kendine çekti, kollarını sırtıma doladı ve beni bir kez daha göğsüne bastırdı. İkimiz de biraz terlemiştik ama soluklarımız normale dönüyordu. Saçlarımı yüzümden geriye itti, parmakları saçlarının arasından geçerken mutlu mutlu iç geçirdim.

“Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum.” Kelimeleri seçerek konuşamayacak kadar mutluydum, bu yüzden sözcükler ağzımdan çıkıvermişti.

“Neyin? Benimle seks yapmanın mı?”

“Hayır, orgazmın. En azından benden başka birinin eli, ağzı ve penisiyle orgazm olmanın.”

Saçımdaki eli donup kaldı ve gözlerimin içine bakabilmek için biraz geriye çekildi. “Bana şu erkek arkadaşlarından hiçbirinin seni orgazma ulaştıramadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Omuzlarımı hafifçe silktim; sonunda kendini toparlamaya başlayan beynim bunun, özellikle de cırtlıçıplak ve tek gecelik ilişkimin/eski erkek arkadaşımın kucağındayken, asla yapılı-maması gereken, ölümcül sayılabilecek bir itiraf olduğunu fark etmişti. “Yani. Ulaştırebiliyorlardı. Bazen.”

“Yani nasıl yapılacağını biliyorlardı ama bunu yapmıyorlar mıydı?”

“Aslında bunun onların hatası olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, kesinlikle öyleymiş.” Elleri, beni nasıl da kolay tah-ririk edebileceğini kanıtlamak istercesine sırtımda gezinmeye devam ediyordu.

“İşin aslı bu muhtemelen senin hatan, çıtayı çok yükseltti-ğin için.” Dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim.

İnledi, bu tam da beklediğim tepkiydi. Dikkatimizi dağıta-cak, konuyu değiştirecek bir tepki.

Doğrularak aramıza biraz mesafe koydum. Altımda sıkış-mış durumdaydı, ben de bundan faydalanarak kalçalarımı ya-vaşça hareket ettirmeye başladım.

“Parker...”

“Ne?” Ellerimi karnımdan göğüslerime doğru götürürken en masum halimle ona baktım. “Beni bütün gece boyunca iste-diğini söylemiştin.”

Kıkırdadı ama gözleri ellerimden hiç ayrılmıyor, meme uç-larımın üzerinde gezdirdiğim parmaklarımı dikkatle izliyordu.

“Artık on yedi yaşında değilim. Beş dakikadan fazla zamana ihtiyacım var.”

Şaka yollu dudaklarımı büktüm. “Peki.” Kendimi iterek kucğıından kalktım. “O zaman ben de beklerken gidip duş alayım.” Koridorda ilerlemeye başladım, yürürken popomu Jessica Rabbit gibi sallıyordum. Açıkçası neden böyle davrandığımı bilmiyordum ama birkaç saniye sonra Seth beni kol-larına aldığıında, yüzümde uzun zamandır hiç olmadığı kadar büyük bir gülümseme olduğunu biliyordum.

26

*Eski sevgiliyle seks yapmak bir an için iyi bir fikir
gibi görünebilir ama aslında sadece daha fazla kalp
ağrısına yol açar.*

**-Lana Parker, "Sakının ve Çekinin: Neden Asla
Eski Sevgiliyle Yatmamalısınız?"**

UYANDIĞIMDA SETH'İN LACİVERT PERDELERİNDEN İÇERİ
soluk bir ışık süzülüyordu ve gördüğüm pembe turuncu ton-
lardan güneşin daha yeni doğduğunu anlayabiliyordum. Ne
kadar uyuduğumuzdan emin değildim ama birkaç saatten fazla
uyumuş olamazdık. Benim ona oral seks yaptığım, onun da bu
iyiliğe karşılık verdiği düşümüzden sonra kendimizi mutfakta
yiyecek bir şeyler ararken bulmuş ve sonunda yemeye başla-
mıştık. Arta kalan pizza ikimizi de doyurmuş, çoklu orgazm
ikimizi de mutlu etmişti ve sabaha karşı kim bilir saat kaçta
kendimizi Seth'in yatağına atıp hemen uykuya dalmıştık.

Mesanem isyan etmeye başlamıştı, ben de çarşafın altından sıyrılıp banyoya doğru gittim. Kesinlikle harap haldeydim. Saçlarım o kadar kötü karışmıştı ki fareler bile içine yuva yapamazdı. Dumanlı göz makyajımın kalıntıları yanaklarıma kadar inmiş, dudaklarım şişmiş ve Seth'in her zamanki kirli sakalı yüzünden çenem pembe bir kızarıklıkla kaplanmıştı.

Ama gözlerim ıslıl ıslıldı ve o arı sokmuş gibi şişmiş olan dudaklarımda bir gülümseme vardı. Yüzümü yıkadım ve bir ağız suyu bulup gargara yaptım.

Artık kesinlikle sabah olmuştu ve gitmem gerektiğini biliyordum. Tek gecelik ilişkiyi yaşamıştım işte. Şu an yapmam gereken şey elbisemi ve külotumu bulup Seth uyanmadan ve süper garip bir konuşma yapmak zorunda kalmadan önce eve gitmekti.

Ama bunun yerine kendimi tekrar onun odasında, serin çarşafın arasında buldum. Hareketim onu uykusundan uyandırdı.

Mahmur gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi. “Hâlâ buradasın.”

“İstersen gidebilirim.”

Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Önceki gece yatağa girmeden önce ikimiz de üzerimize bir şey giyme zahmetine girmemiştik, bu yüzden bu hareket tenlerimizin birbirine değmesine neden oldu. Kalçama yaslanmış erkekliği sertleşmeye başlamıştı bile ve bunu başlamadan –ya da yeniden başlamadan– durdurmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapmak istemiyordum.

Seth dönerek üstüme çıktı, bedenlerimiz adeta birbirinin içinde eriyip tek bir bedene dönüşüverdi. Yanağımı avucunun

içine aldı ve başını eğdi; öpücüğü yumuşak ve tatlıydı, sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi. Ya da belki son kez.

Önceki geceki çılgınca tutku artık yoktu. Telaş, bir saniye bile duraksarsak her şeyin elimizden kayıp gidebileceği hissi yoktu. Sabah olmuştu ve her şey artık daha yavaş geliyordu. Hiç acele etmedi, ağzımın her kıvrımını ve eğimini keşfettikten sonra boynuma indi. Boğazımın çukurunu öptü ve köprücük kemiğim boyunca hafif ısırlıklarla ilerledi. Ben de ellerimi saçlarına götürüp biraz keşif yapabilmek için dudaklarını kendime doğru çektim.

Göğüslerimiz birbirine yaslanmıştı, kalplerimiz aynı hızla çarpıyordu. Parmaklarımla yanaklarındaki kirli sakala dokundum ve çenesinin belirgin çizgisini izledim, ardından ellerim onun her santimini hissetmek için dolaşmaya başladı.

Ellerimden birini aldı ve avucumu öperek parmaklarımızı birbirine kenetledi. Serbest kalan elimle penisini içime doğru götürdüm. Gözlerimiz birleşti ve Seth kendini içime doğru iterken bana bakmaya devam etti. Öyle yavaş hareket ediyordu ki tamamen içime girdiğinde nefesim kesildi.

Bir önceki gece bir şekilde eksik olan bir tamlık ve bütünlük hissi vardı şimdi.

İçimde hiç hareket etmeden kaldı, bir yandan da beni usulca öpüyordu. Sakin ve yavaş hareketlerle ileri geri hareket etmeye başladığında bedenlerimiz, gözlerimiz birbirinden asla ayrılmadı.

Bunun her saniyesini zihnime kazıyordum. Parmaklarıyla ellerimi sıkmasını. Ağzının çok hafif dokunuşlarla dudakla-

nıma değmesini. Alnını alnıma dayamasını ve kelimenin tam anlamıyla aramızda hiç mesafe kalmamasını.

Bir daha asla böyle olmayacağını biliyordum. Bu benim Seth'le son seferimdi; ikimizin de hayatına devam etmesi için ihtiyacı olan veda buydu işte. Seth'in ciddi bir ilişkiye kendini hazır hissetmesi, benim de yalnızken kendimi rahat hissetmem gerekiyordu. Ama başka hiçbir şey –başka hiç kimse– bir daha asla böyle hissetmemi sağlamayacaktı. Sanki tüm bedenim, zihnim ve kalbim patlamanın eşiğindeymiş gibiydi. Canım yanıyordu, tatmin olmuşum, neşeliydim, harap olmuşum ve seviliyordum.

Gözyaşlarım gözlerimi bulandırmaya başladı ve Seth'in onları görmemesini umarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ağzının tadına odaklanarak şimdide ve burada kalmaya çalıştım. Hâlâ içimde acı verici derecede yavaşça hareket ediyordu ve aniden içindeki gerilim artmaya başladığında hazırlıksız yakalandım. Zirveye doğru, önceki gece onunla birçok kez yaptığım şekilde ilerlemiyordum ama içimdeki basınç o kadar istikrarlı bir şekilde yükseldi ki zevkin doruklarına ulaştım.

“Seth,” dedim nefes nefese.

“Tanrım, Lana,” diye inledi.

Kimin parmaklarının kenetlendiğinden ya da kimin dudaklarını sıktığından emin değildim ama iç içe geçmiş halde, birlikte boşaldık.

Yumuşak öpüşmeler devam etti, ikimiz de ayrılmak ya da artık bu yatakta olmadığımızda ve birbirimize sarılmayı bıraktığımızda ne olacağı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyorduk.

Ama eninde sonunda nefes almak zorundaydık.

Seth beni ezmek için yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanarak benden uzaklaştığında kalbim bir haftalık bir balon gibi sönerek boşalıverdi.

Doğrudum ve bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıp ondan uzaklaşmadan önce toparlanmak için kendime on saniye verdim. Eli sırtım boyunca ilerleyip aşağı doğru indi. “Lana...”

“Gitmeliyim.” Vücudumun en son yapmak istediği şey ayağa kalkmaktı ama kendimi hareket etmeye zorladım. Kıyafetlerim hâlâ oturma odasındaydı, bu yüzden yere düşmüş bir battaniyeyi alıp bedenime sardım. Bu noktada çıplaklığımı ondan saklamam gerekmiyordu artık ama bu battaniye bir kalkan görevi görebilir, sokak kapısına ulaşmama yardımcı olabilirdi.

“Gitmek zorunda değilsin.” Yataktan kalktı, şifonyerinden bir boxer alıp giydi. “Gitmeni istemiyorum.”

Son on iki saattir iki insan fiziksel olarak ne kadar yakın olabilirse o kadar yakın olmamıza rağmen onu görmek hâlâ nefesimi kesiyordu. Ne kadar istesem de kendime burada kalma izni veremezdim. Burada kalmam kendimi bir başka ciddi ilişkinin içinde bulmam demekti, çünkü Seth’le birlikte olmak ancak ciddi bir ilişki demek olabilirdi. Ve ben bunu istemiyordum; her şeyi bir kenara atamayacak kadar çok yol kat etmiştim. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğreniyordum ve burada, Seth’in evinde geçireceğim fazladan bir dakika bile kaydettiğim tüm ilerlemeyi tamamen yok ediverecek güce sahipti. Bunun bana kariyerimin en büyük fırsatına mal olabileceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

“Gecemiz sona erdi, Seth. Gitmem gerekiyor.” Yatak odasının kapısına doğru ilerledim, kıyafetlerimi alıp kararlılık içinde gitmem gerekiyordu. “Sadece bir geceydi, unuttun mu?”

Elini nazikçe koluma koydu, bu beni durdurmak için fazlasıyla yeterliydi. “Seni sadece bir geceliğine istediğimi düşünmüyorsun herhalde.”

Battaniyeyi göğsüme daha sıkı bastırdım. “Öyle anlaşıştık. Bir gece. Bağlılık yok. Sadece seks. Veda.”

Çenesini sıkı, gözlerime dikilmiş bakışları deliciydi. “Bunu biliyorum ama gerçekten istediğimin bu olmadığını bilmelisin.”

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum, Seth. Buraya görevimi tamamlamak ve tek gecelik bir ilişki yaşamak için geldim. Hepsi bu kadar.”

“Hepsi bu kadar falan değil.” Yatağı işaret etti, bunun anlamı açıktı. Sadece birkaç dakika önce orada olanlarla dün gece olanlar kesinlikle aynı değildi. “Bana bunun bir şey ifade etmediğini söylemeye çalışma çünkü ettiğini biliyorum.”

“Bir anlamı vardı çünkü sen benim için her zaman bir anlam ifade edeceksin ama bu sadece seksti, Seth.”

“Benim için değildi.” İki eliyle yüzünü ovaladı, aniden tepesinin taşı atıverdi. “Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum. Ve bir kez daha buna kandığımıza inanamıyorum.”

Sanki beni Seth’in öfkeli sözlerinden koruyacakmış gibi parmaklarımla battaniyeyi daha da sıkı kavradım. “Tekrar mı? Sen neden bahsediyorsun?”

Kollarını iki yana açtı. “Bu tıpkı lanet olası mezunlar günü buluşması gibi, Parker. Beni kullanıyorsun, istediğini elde et-

mek için sana olan hislerimi kullanıyorsun ve işler planladığın gibi gitmeyince de kaçıyorsun.”

Yanaklarım aniden ısıniverdi; bu hikayeyi yeniden yazmasına izin vermeyecektim. “Kesinlikle öyle bir şey yok, Seth Carson. Evet, o gece bir hata yaptım –bu arada hatam için özür de diledim– ama burada olan ona benzer bir şey değil. Dün gece temel kuralları belirlediğimiz sırada hayır diyebilirdin. Beni geri çevirebilirdin. İki yıl önce teklifimi reddetme konusunda herhangi bir sorun yaşamamıştın.”

“Seni reddetmek beni mahvetmişti. Gerçi sen ne o zaman ne de sonrasında duygularımı umursamıştın zaten.”

“Ya, ‘sonrası’ hakkında konuşmak istiyorsun demek? Beni geri çevirdiğin için ne kadar aşağılandığımı mı söyleyeyim yani, hele bir de sonra gelip lanet olası işimi elimden almaya çalıştın!” Ona iyice yaklaştım, son birkaç haftadır içimde tutmaya çalıştığım duygu şelalesi sonunda çağlamaya başlamıştı işte. “Madem bu kadar kötü bir insanım, madem bana hâlâ bu kadar kızgınsın, neden buraya geldin, Seth?”

“Çünkü seni hâlâ seviyorum, Parker! İşte bu yüzden. Sana on dört yaşmdayken aşık oldum ve seni sevmeyi hiç bırakmadım. Bir sürü yerden gelen iş tekliflerini geri çevirdim –New York, DC, San Francisco– çünkü ne yaparsam yapayım seni bir türlü aşamadım.” Hayal kırıklığı ve öfke, yükselttiği sesinin gerginliğinde açıkça duyuluyordu ama bunların altında acıdan başka bir şey yoktu.

Sözleri beni sarıverdi. Bu itiraf, duymayı büyük bir özlemle beklediğim şeydi ama bunu mümkün olan en kötü anda

söylemişti. Çünkü konu sadece o değildi, sadece biz değildik, konu bendim. Konu kariyerim ve geleceğimdi. “Seth, sana her zaman ne kadar değer verdiğimi biliyorsun ama tüm bunları benim üzerime yıkmak haksızlık olur. Sınırlarımız hakkında konuştuk, bunun sadece bir gecelik bir durum olduğu konusunda anlaştık, daha ne istiyorsun?”

“Seni istiyorum.” Çenesini öyle sıkımişti ki kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu.

“Beni elde etmiştin.”

Bu darbe karşısında derin bir nefes aldı. “Seni bırakmayı asla istemedim.”

“Ama bıraktın.” Nasıl olduysa sesim titremedi. Sanki Seth’le geçirdiğim gece ve sabah, bana umutsuzca istediğim vedayı sağlamış gibi sakin ve derli toplu konuşuyordum, oysa düşünmek için zamanım olduğunda bunun aslında tam tersi olduğunu göreceğimi biliyordum.

Elime uzandı, ben de tutmasına izin verdim. “Seni yine bırakmak istemiyorum, Lana. Tanrım, neler hissettiğimi bilmen gerekiyordu. Seni sevmekten asla vazgeçmedim.”

Beni çekince kendimi onun kollarına bıraktım çünkü bunu yapmak kendimi harika hissetmeme neden olacaktı. Yüzümü göğsüne gömdüm, Seth ellerini saçlarıma götürdü ve onun kokusunu içime çektim.

Beni öpmek için başını eğdi, dudaklarımız buluşmadan ve kendimden bir kez daha geçmeden önce kollarının sıcaklığından, güvenliğinden ve rahatlığından uzaklaştım.

İkimizin de ne zaman gözyaşı dökmeye başladığını bilmi-

yordum ama yaşlar yanaklarımdan aşağı dökülüyordu ve Seth'in gözlerinde de yaşlar vardı.

İki elini saçlarında gezdirdi. "Demek buraya kadarmış."

"Ben de seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Seth. Bunu asla yapmayacağımı biliyorum. Ama henüz hazır olmadığımı da biliyorum. Tek başıma idare edemiyorum. Beni tanımlayacak bir erkek olmadan kim olduğumu henüz bulamadım." Kapıyı açık bırakmamam gerektiğini biliyordum, bu hem ona hem de bana haksızlık olurdu ama kapıyı tamamen kapatma cesaretini de kendimde bulamadım. "Eğer bunu yaparsak, gerçekten yaparsak, benim zamana ihtiyacım olacak."

Elleri iki yanına düştü ve bana bakarak ciddiyetle başını salladı. "Tamam." Koridora giden yolu açmak için benden birkaç adım uzaklaştı.

"Tamam." Şimdi uzaklaşmazsam, asla uzaklaşamayacaktım. Oturma odasına giden yolu yanılamıştım ki sesi beni durdurdu.

"Ama seni beklememi umma, Parker." Bu cümlelerin içinde hafif bir öfke vardı.

Arkamı dönmedim. Onunla ilgili aklımda kalan son görüntünün kin dolu surati olmasını istemiyordum. Ya da acı dolu. Daha önce üzerimde olan iki parça giysiyi bulup üzerime geçirdim ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

27

Tek başına yaşamak zaman zaman kendinizi yalnız hissetmenize neden olabiliyor, hayatta kalmak için bana bağımlı olan canlılarla ilgilenmek bazen zor olsa da onlara iyice bağlandığımı fark ettim.

-Seth Carson, "Harry ve Seth Tanışınca"¹⁶

EVE GİDER GİTMEZ ÇANTAMI HAZIRLADIM. KENDİ BAŞIMA idare etmeyi öğrenmek gibi aşılmaz görünen son göreve ek olarak, tamamlamam gereken bir görev daha vardı ve zamanlama bundan daha iyi olamazdı. Bir hafta için hazırladığım çantaya sadece temel ihtiyaçlarımı koydum: birkaç mayo, birkaç pamuklu elbise, şort ve tişört. Dizüstü bilgisayarım ve bir yığın kitap benim tek lüksümdü. Hızlı bir son dakika rezervasyonu yapmıştım ve bir saat içinde arabamdaydım.

San Clemente'ye varıp sahil kenarında kiraladığım eve

16 *When Harry Met Sally (Harry Sally ile Tanışınca)* filme bir gönderme. (e.n.)

yerleştikten sonra May'e mesaj atarak bir hafta boyunca şehir dışında olacağımı ve telefonumdan mümkün olduğunca uzak duracağımı haber verdim. Ona Seth'le yattığımı söylemedim. Ona söylediğimde, kendi hissettiklerimden emin olmak istiyordum ve bunu anlamak tüm haftamı alabilirdi. Kahretsin, bunu çözmek için kalış süremi bir ya da iki ay daha uzatmam gerekebilirdi.

Öğleden sonra sahile gitmek için çok geçti, bu yüzden arabama atlayıp markete gittim ve tüm ihtiyaçlarımı aldım: karbonhidrat, dondurma ve şarap. Ayrıca ölmemek için biraz dondurulmuş yemek ve biraz da meyve. Tüm eşyaları indirip yerleştirdikten sonra bir kadeh şarap doldurup küçük balkona çıktım. Dairem plajdan bir sokak ötedeydi ama yine de mükemmel bir deniz ve günbatımı manzaram vardı. Bir sandalyeye çöküp ayaklarımı korkuluklara uzattım.

Ve oturdum.

Ve nefes aldım.

ERTESİ SABAH, GEÇ VAKTE kadar uyudum. Nihayet yataktan kalktıktan sonra mayomu ve pamuklu elbisemi giydim, zula-
mın en üstünden bir kitap aldım ve yürüyerek plajın hemen karşısındaki kafeye gittim.

Buzlu findıklı lattemi alıp suya bakan bir piknik masası buldum ve oturdum. Neredeyse iki saat boyunca oturup kitap okudum, benimkine hiç benzemeyen bir hayal dünyasına daldım ve kendimi kitabımın sayfalarının arasında kaybettim. Bunun için Thor'a şükürler olsun.

İkinci sabahımda bir buzlu fındıklı latte daha ısmarladım ama bu kez onu bir sandalye ve havluyla birlikte sahile götürdüm. Kumda ıssız bir yer buldum ve sörfçüleri izlerken kahvemi yudumladım. San Clemente, sörfçülerin uğrak noktalarından biriydi ve ben de sörfçüleri izlemeye, yüzüp dalgaları yakalamalarını, düşmelerini, ayağa kalkıp tekrar denemelerini gözlemlemeye başladım. Bazen içlerinden biri dalganın sonuna kadar ayakta kalıp yapış yapış ıslak kumlara dönüyor, sahile geri dönerken tuzlu tenindeki su damlacıklarını silkeliyordu. Ama bir o kadan da saatlerce okyanusta kalıyor, aynı döngüyü tekrar tekrar tamamlıyordu: kürek çek, bir dalga yakala, düş, tekrar dene.

Sonunda gözlerim yoruldu ve bilemediğim bir süre boyunca uyukladım çünkü sürenin gerçekten hiçbir önemi yoktu.

Dönüş yolundaki bir grup sörfçü otoparka doğru giderken yanımdan geçtiği sırada uyandım. Plaj şimdi çok daha kalabalıktı, boş alanların çoğu şemsiyeler, plaj sandalyeleri ve parlak renkli havlularla dolmuştu. Okyanusta artık, sörfçülerden ziyade yüzmek için girenler vardı.

Sörfçülerden biri koşarak sudan çıktı ve hemen solumdaki havluya doğru yaklaştı. Güneş gözlüğü taktığıma memnundum çünkü çok yakışıklıydı ve elimde olmadan sörf kıyafetinin fermuarını açıp kollarını indirişini ve altındaki bronzlaşmış, sert karın kaslarının ortaya çıkışını izledim. Saçları uzun, altın sarısı ve okyanus yüzünden nemliydi.

Eşyalarını topladı, kolunun altında sörf tahtası ve yüzünde pırl pırl bir gülümsemeyle gitmeye hazırlandı. Sandalyemin yanında durakladı. “Merhaba.”

“Merhaba.” Yeşilin harika bir tonundaki gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırıp elimi gözlerime siper ettim.

“Buralı mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Los Angeleslıyım. Sadece bir haftalığına buradayım.”

Tahtasını, kuyruk kısmı aşağıya bakacak şekilde kuma gömdü ve sanki bir takvim için poz veriyormuş gibi ona yaslandı. “Burada tek başına mısın?”

Bunu herhalde sevgilim olup olmadığını anlamak için sormuştu, ama soru şimdi bana biraz farklı görünmüştü. “Evet. Tek başımayım.”

Sırıttı, bu da bir şekilde karın kaslarının esnemesine neden oldu. “Belki gidip bir şeyler içebiliriz.”

Bunun üzerine zihnimde kare kare bir gelecek hayali canlandı. Sörfçüyle kokteyl içerken birbirimize aşık oluyorduk. Sahilde el ele yürüyorduk. Sörf hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreniyordum. Tüm zamanımı sörfçü elemanın, boş bira kutularıyla ve kumla kaplı dairesinde geçirebilmek için Natasha’ya uzaktan çalışmama izin vermesi konusunda yalvıyordum.

Ona samimi olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. “Çok isterdim ama şu ara kimseyle çıkmıyorum. Zamanımı kendime yoğunlaşmak için harcıyorum.”

Beni iğnelemesini, beni büyük bir hata yaptığuma ikna etmeye çalışmasını bekledim.

Ama öyle bir şey yapmadı. “Bunu anlıyorum. İnsanın kendine özen göstermesi çok önemli.” Sörf tahtasını kaldırıp ko-

lunun altına sıkıştırdı, yüzündeki hiç solmayan gülümsemeye, “Kendine iyi bak,” dedi.

“Evet, sen de.”

Belli belirsiz el sallayıp bir başka muhteşem sırtışıyla yoluna devam etti.

Üçüncü günümde sahile gittiğimde okyanustaki sörfçüleri izlemek yerine elimdeki kitaba gömüldüm. O gece duş alıp yanımda getirdiğim pamuklu elbiselerden birini giydim, restoranlar, barlar ve küçük dükkanlarla dolu küçük şehir merkezine indim. Bir Meksika restoranı seçip görevli kadının durduğu danışma masasına gittim.

“İki kişilik masa mı?”

“Aslında sadece bir kişilik.” Ellerim boş durmasın diye çapraz taktığım çantamın askısını düzelttim.

Görevli kadın bana epey acıma dolu bir gülümsemeye baktı ama buna odaklanmamaya çalıştım. Yerime oturup menüyü inceledim ve margaritayla tavuklu *fajita*¹⁷ sipariş ettim. Telefonumu çıkarma isteğime karşı koymak için direndim ve yemeğimin gelmesini beklerken kitap okumakla yetindim.

Yemeğimi yerken insanları izliyor, konuştuklarına kulak kabartıyordum ve yemeğimin tadını çıkarmaya odaklanmıştım. Ödemeyi yapıp çıktıktan sonra biraz dolaşıp hâlâ açık olan dükkanları keşfettim. İkinci el kitaplar satan bir dükkan buldum ve ertesi gün tekrar gelmek için yerini aklıma yazdım. Kiraladığım eve dönmeden önce kendime biraz daha dondurma ısmarladım. Saat o kadar geç değildi ama bütün gün güneşin

17 Meksika mutfağına ait bir et yemeği. (e.n.)

altında olmak beni yormuştu, o yüzden üstümü değiştirip yüzümü yıkadım ve yatağa girdim. Deniz kıyısında insan kolay uyuyordu.

Dördüncü gün, nihayet dizüstü bilgisayarımı kılıfından çıkarıp fişe taktım ve açtım. Teknik olarak tatilde olsam da hâlâ yazımı yetiştirmem gereken bir teslim tarihi vardı. Bir sonraki makalem üç gün içinde teslim edilmeliydi ve Seth'le yaşadığım tek gecelik ilişkiyi nasıl yazacağım, okunmaya uygun hale nasıl getireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca Seth'le yaşadıklarımızı, geçmişimizi ve sırtımızdaki tüm yükü işin içine katmadan nasıl yazacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu. İçimden bir ses, eski erkek arkadaşımın akıllara durgunluk veren seksin ardından, tek eşliliğe dair tüm eğilimlerimden mucizevi bir şekilde kurtulduğumu yazarak işin içinden sıyrılamayacağımı söylüyordu. Natasha detay istiyordu, fakat ben detay falan vermek istemiyordum. Ama ilk başta planladığım gibi, o geceden aldığım derse de odaklanamazdım çünkü açıkçası o geceden ne öğrendiğimi ben de hâlâ bilmiyordum. Tek bildiğim şeydi: Hâlâ aklımı yitirmeme neden olacak kadar iyi sevişiyorduk ve hâlâ birbirimizi incitme gücümüz vardı ve bu beni bir parça korkutuyordu. Epey büyük bir parça.

Bir saat boyunca bilgisayar ekranıma baktım, imleç bana göz kırptıyordu ve sayfa zihnim kadar boştu. Zihnimi dinlendirmeye ihtiyacım olduğuna karar vererek kahve ve atıştırma almak için dışarı çıktım, fakat yarım litre kafein tükettikten sonra bile kelimeleri bir araya getirmeyi başaramadığımı fark ettim.

Rüşvet genellikle iyi bir motivasyon aracıdır, bu yüzden biraz ilerleme kaydedersen, sadece bir düzgün cümle bile yazarsam kendime ikinci el kitapçıya bir gezi yapma sözü verdim. Ama benim için yeni olan kitapların varlığını düşünmek bile parmaklarımı kıpırdatmaya yetmedi.

Telefonumu çıkarıp Dr. Lawson'a mesaj attım ve şehir dışında olduğumu fakat biraz yardıma ihtiyacım olduğunu yazdım. Bir saat sonra mesajıma cevap verdi ve ertesi gün için bir görüntülü sohbet ayarladık.

Son çare olarak dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir defter ve kalem çıkardım. Herkesin tüketmesi için uygun kelimeler yazamıyorsam, o zaman belki sadece kendim için birkaç sözcük yazabilirdim. Belki bu, sıradaki makalem için neye ihtiyacım olduğunu ve ne söylemek istediğimi zihnimde netleştirmeme yardımcı olurdu.

Elimdeki metne, bana verilen görevleri tamamlarken kendim hakkında öğrendiğim birkaç şeyi yazarak başladım.

Duke ile boks yapmak bana düşündüğümde daha güçlü olduğumu öğretmişti. Ve bazen bir şeye vurmanın insana iyi geldiğini.

Kör randevu ve hızlı randevuya çıkmak bana dışarıda bağlantı kurabileceğim pek çok erkek olduğunu öğretmişti. Bana ilgi gösteren ilk kişiyle yetinmek zorunda değildim, çünkü her zaman başka seçenekler de olacaktı. Ve zamanlama çok önemliydi. Doğru adamla yanlış zamanda tanışmak, onun doğru adam olmadığı anlamına gelirdi. Eğer birbirimizin kaderinde varsak, o zaman bir gün yine karşıma çıkacak demektir.

Bir yabancıyı öpmek bana düşündüğümde daha cesur olduğumu ve bazen bir öpücüğün sadece bir öpücük olduğunu öğretmişti.

Gönüllü olarak çalışmak bana başkalarına sunacak bir şeyim olduğunu ve bunun bir ilişki içinde olmakla hiçbir ilgisi olmadığını öğretmişti. İnsanlara yardım etmenin harika bir duygu olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Annemi anlamama da yardımcı olmuştu.

Terapi bana yüzeyin altına bakmayı, sadece bir şey hakkındaki hislerimi değil, belirli durumlarda nasıl tepki verdiğimi de fark etmeyi öğretmişti. Hayatımda ne tür kalıplar olduğunu ve bunların nedenlerini... Başkalarının eylemlerini kontrol edemeyeceğimi, sadece onlara nasıl tepki verdiğimi göstermişti bana.

Günü Los Angeles'ı keşfederek geçirmek bana dünyada hâlâ görülecek çok şey olduğunu ve bazen yeni şeyler denemem ve yeni deneyimlere açık olmam gerektiğini göstermişti.

Sayfayı doldurduktan sonra aniden durdum. Ama fazla düşünmek istemiyordum, bu yüzden tekrar yazmaya başladım ve sayfalar dolmaya devam ederken kalemimin bir saniye bile durmasına izin vermedim.

Seth'le yatmak bana başka bir insanla tamamen uyum içinde olmanın nasıl bir his olduğunu öğretmişti. Bana her açıdan, gerçekten sevilmenin nasıl bir his olduğunu öğretmişti. Bana ikinci şanslar için asla geç olmadığını öğretmişti. Ve bazen bir öpücüğün, bir öpücükten çok daha fazlası olduğunu da.

Seth'le yatmak ona hâlâ aşık olduğumu fark etmemi sağlamıştı. Ama ona bu sözleri söyleyebilmem ve muhtemelen bize

bir şans daha verebilmem için önce benim kendimi tamamlamam gerekiyordu. Tabii beni kabul ederse. Yatağa gittiğimde defteri masanın üzerinde açık bıraktım. Tüm cevaplara yakın mıydım, bilmiyordum ama onları bulmaya hazır olduğumu biliyordum.

BEŞİNCİ GÜN VIDEO görüşmemiz için bağlamr bağlanmaz Dr. Lawson'a tüm detayları anlattım ve şaşırtıcı bir şekilde Seth konusunda yaşadığım aydınlanma yerine işim konusunda sorular sormaya başladı. Son seansımızın nasıl geçtiğini düşününce buna şaşırmamam gerekirdi ama yine de Seth'le yatmamın, Natasha'yla olan konuşmamdan çok daha büyük bir psikolojik ikilem olduğunu düşünüyordum.

“Geçmişte Natasha'nın senden, yapmak istemediğini bildiği şeyleri yapmanı istediğini söyleyebilir misin?”

Bir bardak buzlu suyu yudumlarırken omuzlarımı silktim. Bir noktada su içmeye çalışmam gerektiğini düşünmüştüm, ne de olsa insan sadece kahveyle yaşayamazdı. “Yani, evet, ama patronlar öyle yapmaz mı zaten? Bana görevler vermek ve ne hakkında yazacağımı söylemek onun işi.”

Dr. Lawson başını salladı, yüzünden herhangi bir duygu okunmuyordu. “Elbette. Ancak hayır demeyeceğini bildiği için mi senden yapmak istemediğin şeyleri yapmanı istiyor olabilir mi acaba?”

Bunu bir dakika kadar düşündüm. “Sanırım, olabilir. Dürüst olmak gerekirse, yazmak istediğim köşeyi yazamamam dışın-

da, yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlandığımı hiç hissetmedim.”

“İşinin tanımını yazmak, değil mi? Senden sürekli olarak hoşlanmadığın bir bölümü yazmanı isteyerek, senden yapmak istemediğin bir şeyi yapmam istemiş olmuyor mu?”

Natasha’yı savunmaya başlamamak için kendimi zor tutarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sanırım öyle.”

“Sekiz yıldır sana ilerleme fırsatı vaat etmesine rağmen bunu hiç yerine getirmemiş olması sence de biraz rahatsız edici değil mi? Yani, senin fikrin olmayan bir yarışmada bunu ödül olarak sunana kadar?” Konuşma ilerledikçe sesi daha da keskinleşiyor olsa da bana kızgın olduğu hissine kapılmamıştım.

Dizüstü bilgisayarımın kenarına vurarak ritim tutan parmaklarıma baktım. “Evet.”

Sesi yumuşadı. “Sence sana bu şekilde davranılmasına neden izin veriyorsun?”

“Nedenini biliyorsun.”

Bu kez hafifçe gülümsedi. “Ben biliyorum, senin de bilip bilmediğini bilmek isterim.”

“Çünkü Natasha’yla olan ilişkiyi annemle olan ilişkimin telafisi olarak görüyorum. Ve annemin aksine, Natasha bana özlemini duyduğum şeyi veriyor: ilgi ve bazen de övgü. Bana ihtiyacı olduğunu ve benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlandığını hissediyorum. Bu yüzden onu mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum çünkü isteyeceğim son şey başka bir anneyi daha hayal kırıklığına uğratmak.” Tek kaşımı kaldırdım. “Oldu mu?”

“Oldu.”

İç geçirerek arkama yaslandım, bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim, sadece kelimelerin beynime işlemesine izin verdim.

“Sanırım annemi aramalıyım,” dedim sonunda.

Bu kez Dr. Lawson gururla gülümsedi. “Bence bu iyi bir fikir.”

Zamanımızın geri kalanını bu telefon konuşmasına hazırlamam için harcadık. Ne söylemem ve bunu nasıl sınırlandırmam gerektiği ve onun sözlerini kontrol edemeyeceğimi, sadece onlara vereceğim tepkiyi kontrol edebileceğimi hatırlamam için stratejiler...

Seansımızı bitirdiğimizde henüz erken bir saatti, bu yüzden plaj malzemelerimi alıp kuma, güneşe ve berrak okyanus havasına geri döndüm.

28

*İlişkilerle ilgili tüm sorunlarımız aslında
ebeveynlerimizle olan ilişkilerimize kadar uzanıyor
olabilir mi? Cevap muhtemelen evet.*

-Lana Parker, "Aileler Bir Türlü Anlamaz"

Lana: Merhaba çocuklar.

Corey: Hayattasın!!!!

Lana: Haha.

Lana: Ortadan kaybolduğum için özür dilerim, kafamı
toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Tessa: Sorun değil! Anlıyoruz.

May: Şimdi bize seni dağlara kaçıran şeyin ne
olduğunu anlatmak ister misin? Ya da bu durumda,
sahile?

Lana: ...Seth'le yattım.

Corey: Of.

May: Kahretsin.

May: Gerçekten yaptın demek.

Tessa: İyi misin?

Lana: Hayır?

Lana: Bilmiyorum?

Corey: Nasıldı?

Tessa: C, şu anda daha büyük sorunlar var.

Corey: Boktan bir sevişmeysen, o zaman uzun vadede yatmış olmalarının pek de önemi olmaz.

Lana: Boktan değildi.

Lana: Harikaydı.

May: Tabii ki öyleydi.

Corey: Peki o zaman neden şimdi San Clemente'de tek başınasın?

Lana: Çünkü onun için, benim için olduğundan farklı bir anlamı vardı.

May: Öyle mi?

Lana: Bunun tekrar bir araya geleceğimiz anlamına geldiğini düşündü.

Tessa: Peki sen neden öyle düşünmedin?

Lana: Yani şu anda hayatım boyunca istediğim tek iş için rekabet ediyor olmamız dışında mı? Önemli bir kısmında bekar kalmam gereken bir yarıştayız ya hani?

Lana: Kalbimi daha önce kırdığından bahsetmiyorum bile. Neden bunu tekrar yapmayacağını düşünüyüm ki?

May: İlk ayrıldığınızdan beri çok şey değişti, LP.

Tessa: Evet, ikiniz de lisede olduğunuz kişi değilsiniz.

Lana: Ama bu yeterli mi?

May: Kaçmak şimdi çok daha mantıklı geliyor.

Lana: Evet.

Tessa: Seni seviyoruz ve buradayız. Ne zaman ihtiyaç duyarsan.

Corey: Evet, her zaman.

May: Ve unutma, seviliyorsun ve sevgiyi hak ediyorsun. Ve seninle gurur duyuyoruz.

Lana: Teşekkürler çocuklar. Ben de sizi seviyorum.

ERTESİ SABAH, İLK OLARAK işimi hallettim. Yani bir değil iki tane buzlu fındıklı latte sipariş edip eve götürdüm. Annemi aramadan önce San Clemente'deki kalış süremi bir gün daha uzattım. İçimden bir ses bu konuşmadan sonra sahilde huzurlu zaman geçirmeye ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Olabildiğince çok oyalandım ama yara bandını bir anda çıkarmanın daha iyi olacağını biliyordum. Bu yüzden biraz tereddüt ederek de olsa cesaretimi topladım, telefonumda annemin iletişim bilgilerini açtım ve *Ara* tuşuna bastım.

İçten içe açmamasını ve sesli mesaja yönlendirilmeyi umuyordum.

Ama ikinci çalıştan sonra karşı taraftan sesi duyuldu. "Lana? Her şey yolunda mı?"

Bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Ne kadar ağladığımdan emin değildim ama hıçkırıklarımla nihayet dindiğinde onun hâlâ hatta olduğunu fark edince epey şaşırdım.

“Neden bir mendil alıp burnunu silmiyorsun, sonra konuşuruz.” Bu bana yıllardır verdiği, belki de hiç vermediği en anaç tavsiyeydi.

Ben de bu tavsiyeye uyarak burnumu silmek ve yüzüme biraz su çarpmak için birkaç dakikalığına banyoya koştum. “Hâlâ orada mısın?”

“Tabii ki buradayım.”

“Sana gerçekten kızgınım anne.” Böyle söylemeye bilinçli olarak karar vermemiştim ama sanırım sohbeti başlamak için en kötü yol bu sayılmazdı. En azından dürüsttüm.

İç çekişi hattın diğer ucundan bana ulaştı. “Pekala.”

“Beni istemiyormuşsun gibi hissederek büyüdüm. Kendi kızınla olmaktansa dünyanın öbür ucunda olmayı tercih ediyormuşsun gibi. Bu da yetişkin hayatımda pek çok soruna neden oldu. Evan annem konusunda sorunlarım olduğunu iddia ederek beni terk etti ve yanıldığından pek de emin değilim. Otuz yaşındayım ve hâlâ kim olduğumu bilmiyorum anne.” Sonunda sesim hafifçe titremiş olsa da genel olarak bakıldığında Dr. Lawson benimle gurur duyardı herhalde.

“Ah, Lana.” Uzun bir sessizlik oldu. “Bu durumda özür dilemenin, üzgün olduğumu söylemenin yeterli olacağını sanmıyorum, değil mi?”

“Öyle mi? Yani üzgün müsün?” Bu küçücük kabahat itirafı olasılığı karşısında bile yüreğim inanılmaz bir umutla dolmuştu.

“Seni incittiğim için üzgünüm. Ve eğer seni terk ettiğimi ya da seninle olmak istemediğimi hissettiysen özür dilerim.”

Bu zayıf bir ifade ve üstü kapalı bir özürdü ama ondan beklediğimden çok daha fazlasıydı. “Neden beni bu kadar çok yalnız bıraktın?”

Annem sanki burada yalnız bırakılan kendisiymiş gibi tekrar iç geçirdi. “Sen bir yetişkinsin Lana, o yüzden bunu açıkça söyleyeceğim. Bazı insanlar ebeveyn olmak için yaratılmamıştır ve ben de onlardan biriydim. Kendimi hiçbir zaman iyi bir anne gibi hissetmedim, her zaman işleri berbat ettiğimi düşündüm, bu yüzden seni ne yaptığını bilen insanların ellerine bırakmaya karar verdim.”

“Tüm o dadıları mı kastediyorsun?”

“Evet. Daha sonra da, Carsonlar. Onlarla birlikteyken, bir aile olarak ne kadar mutlu olduğunuzu görebiliyordum ve onlara sahip olduğun için artık bana ihtiyacın olmadığını düşündüm.” Onu tanımasam, sesinde ufacık bir içerleme kırıntısı olduğunu sanabilirdim.

“Evet, şey, yanımda Carsonlar vardı ve bana bir ailenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten de gösterdiler. Sonra onlar da beni terk etti.” Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı ama onları sessizce akıtmayı başardım.

“Yalan söylemeyeceğim, bu beni kesinlikle biraz şaşırttı. Her zaman Seth’le uzun vadede birlikte olmak için gerekenlere sahip olduğunuzu düşünmüştüm.”

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. “O burada. Los Angeles’ta yani. Seth, Los Angeles’a taşındı.” Bunu paylaşmak niyetinde değildim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onun tepkisini duymak için nefesimi tuttum. Sanki hayatım hakkında ne-

redeyse hiçbir şey bilmemesine rağmen bana ne yapacağımı söyleyebilecek tek kişi oymuş gibi.

“Ya?” Yüzündeki gülümsemeyi neredeyse görebiliyordum. “O zaman belki de siz ikiniz aslında gereken her şeye sahipsinizdir.”

“Sence kendime odaklanmam gerekmez mi? Bir süre yalnız kalmam ve kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmem?” Onun bu konudaki fikrinin neden birdenbire önem kazandığımı bilmiyordum ama önemliydi işte.

“Tatlım, sen neredeyse tüm hayatın boyunca kendi ayaklarının üzerinde durdun.” Bu basit bir cümleydi ama gerçekliği beni derinden etkilemişti. Annem haklıydı. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyordum ve ilişki durumum ne olursa olsun bu, gerçeği değiştirmeyecekti.

Kendi başımın çaresine bakmayı ve yalnız kalmayı, bunu benimle birlikte olmaya istekli olan birinden istemeden önce de biliyordum zaten.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk.

“Gitmeliyim, birazdan müteahhitlerle toplantım var.” Ve böylece, her şey her zamanki haline geri dönuverdi.

“Tamam. Görüşürüz, o halde.”

“Lana, umarım beni her zaman arayabileceğini biliyorsundur. Senin telefonunu her zaman açarım. Seni her zaman sevdim ve sonsuza kadar da seveceğim.”

“Teşekkürler anne. Ben de seni seviyorum.”

“Yakında görüşürüz.” Bir tıkırtının ardından hattın diğer ucundaki ses kesildi.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım.

*Eski sevgilinizi bir partide göreceğinizi bildiğinizde
yanınızda tampon niyetine birini getirmekten
çekinmeyin ama lütfen sahte randevu klişesini
denemeyin. Bu sadece aşk romanlarında işe yarar.*

**–Lana Parker, “Eski Sevgilinizle İlk Karşılaşmanızdan
Nasıl Canlı Çıkabilirsiniz?”**

NATASHA, SAN CLEMENTE’DEN DÖNDÜĞÜM GÜN OFİSE gelmemi isteyen bir e-posta göndermişti. Mesaj atmak yerine e-posta göndermesi bile yeterince endişe vericiydi ama ofisinin kapısını çaldığımda Seth’i çoktan patronumun masasının önüne yerleştğini görünce neredeyse fenalık geçirecektim.

Natasha beni muhtemelen sıcak bir gülümseme olduğunu düşündüğü ama aslında yüz buruşturmaya daha çok benzeyen bir ifadeyle karşıladı. “İşte geldi! İçeri gel ve otur.”

Beynimin devreye girmesi ve ayaklarımın hareket etmesi için bir süre geçmesi gerekti. Natasha’nın mavi kadife sandal-

yelerinden birinin kenarına t neyip kendimi Seth'ten olabildiğince uzak tutmaya çabalarken onun suratına bakmadım bile. Ondan yayılan öfke ve incinmi lik dalgasını hissetmek için ona bakmama gerek yoktu. "Neler oluyor?"

Natasha ellerini birleştirdi ve sanki kendisi gururlu bir ebeveyn, biz de onun başarılı  ocuklarıymı ız gibi ikimize birden baktı. Bir zamanlar gururdan bayılacak gibi olmamı sağlayan bir bakı tı bu. Şimdiyse midemi bulandırıyordu.

"Pekala. Bildiğiniz gibi yarı mamız önümüzdeki hafta sona eriyor ve zamanlaması mükemmel oldu. *Chronicle* alımı kutlamak için küçük bir parti düzenlemek istiyor. Bu küçük deneyin güzel sonuç vermesinden çok memnunar. Kısa bir konuşma yapmayı planlıyorum, ikinizi tanıtaca ım, sıralamaları  zetleyece im ve okuyucu oylamasının ba ladığını resmen duyuraca ım."

Seth koltuğunda yer de i tirdi, odada duyulan tek ses onun hafif gıcırtsıydı.

Sessizlik rahatsız edici hale gelince, "Bu bizim partide olmamız gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordum en sonunda.

"Evet, elbette orada olmalısınız." Sanki birbirimize göz ucuyla bile bakmadığımızı yeni fark ediyormuş gibi bir Seth'e bir bana baktı. "Ama bundan da öte, bu etkinlik için özel bir şey, dikkatleri gerçekten FY'nin üzerine çekecek bir şey yapmanızı istiyorum. Viral olacak bir şey."

" ıkar ağzındaki baklayı, Natasha." Aniden dudaklarımdan fırlayıveren sözcükler beni mi onu mu daha çok  a ırtmı tı, bilmiyordum. "Yani, bizden ne yapmamızı istiyorsun?"

Bana susmama neden olan bir bakış attı. “Yarışmanın bi-tişiyle birlikte, birlikteliğinizi de duyurmanızı istiyorum. Bu yolculukta ikiniz de çok şey öğrenip geliştiniz ve tüm bunların sonunda birlikte olmanız gerektiğini anladınız. Siz bizim altın çiftimiz olacaksınız.”

Tam da sessizliğin daha da bunaltıcı olamayacağını düşün-düğüm anda.

“Ama biz çıkmıyoruz ki...” dedim yavaşça, hâlâ beynimi burada neler olduğunu anlaması için zorlamaya çalışıyordum.

Natasha elini bir böceği kovalarmış gibi salladı. “Kimin umurunda? İnsanların bunu bilmesine gerek yok, onlar sadece hikayenin mutlu sonla bitmesini istiyorlar.”

“Yani rol yapmamızı mı istiyorsun? Natasha, sanmıyorum, ben...”

“Hayır.”

Bu Seth’in ağzından çıkan ilk kelimeydi ve sessiz ama ka-rarlıydı.

“Pardon?”

“Hayır dedim.” Sandalyesinden kalktı. “Bunu yapmayaca-ğım ve dürüst olmak gerekirse, bunu bize sorman bile haddini fazlasıyla aştığın anlamına gelir.”

Natasha oturduğu yerde iyice doğruldu. “Bak Seth, serbest gazetecilik dünyasında işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama bu-rada, FY’de -ve *Chronicle*’da- bir ekip olarak çalışmak önem-lidir. Bazen hep birlikte sitenin iyiliği için yapmak istemediği-miz şeyleri yapmak zorunda kalabiliriz.”

“Bu saçmalık. Ayrıca Lana’ya olan hislerimi senin şu küçük

tanıtım oyununa yem etmeyeceğim. Yani bir kez daha cevabım hayır.” Dönüp kapıya doğru yöneldi.

“Bir telefonla *Chronicle*’daki görevine son verebileceğimi biliyorsun.”

Natasha’nın tehdidi karşısında nefesimi tuttum. Seth’in tepkisini görebilmek için sandalyemde hafifçe dönerken, onun Natasha’ya dik dik baktığını görmeyi umuyordum.

Fakat onun yerine Seth’in gözleri bana kilitlenmişti. Bakışlarımız buluştuğunda nefesim kesildi.

“Yapman gerekeni yap.”

Bu sözlerin gerçekten kimin için söylendiğinden emin değildim ama Seth’in, kapıyı çarparak ofisten çıkmadan önce söylediği son şey bu oldu.

Natasha bir an bana dikkatle baktı, delici bakışlarının benim istediğimden daha fazlasını gördüğünden emindim. “Fikrini değiştirmesi için onu ikna etmenin bir yolu var mı?”

Ondan beklediğim tepkilerden biri değildi bu. “Sanırım Seth kendini oldukça açık bir şekilde ifade etti.” Dr. Lawson’ı taklit ederek biraz daha dik oturdum. “Ve dürüst olmak gerekirse Natasha, ben de bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sırf internet sitesi fazladan tık alsın diye ilişkim hakkında yalan söylemeyeceğim.”

Sanki en sevdiği kahvecide yulaf sütü bitmiş de soya sütüyle yetinmek zorunda kalmış gibi iç geçirdi. “Biliyor musun, Seth Carson şehre gelmeden önce sen bir takım oyuncusuydun.”

Ayağa kalkarak sırtımı iyice dikleştirdim. “Bunun Seth’le hiçbir ilgisi yok. Ben son sekiz yıldır takım oyuncusuyum.

Ama bak bu beni nereye getirdi.” Çaresizce boşluğa doğru elimi salladım. “Bunu yapmayacağız, Natasha. Ayrıca bunu daha en baştan sormamalıydın.”

Topuklarımın üzerinde döndüm ve cevap beklemeden kapıya yöneldim. Seth’e yaptığı gibi beni de tehdit ederse direnebileceğimden emin değildim. Kapıyı arkamdan nazıkçe çekip kapattım, aslında kapıyı çarpmak istiyordum ama o kadar ileri gitmeye henüz hazır değildim.

“İyi misin?”

Bu ses ve soru irkilmeme neden oldu. Seth kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış halde duvara yaslanmıştı. “Ben...”

Özür dilerim.

Seni istiyorum.

Seni seviyorum.

Sana aşığım.

Tüm bu olası cevaplar aklımdan geçti ve hepsini birden söylemek istedim.

Fakat, “Ben iyiyim,” çıktı ağzımdan.

Bir an için, birbirimizden birkaç santim uzakta, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş ve kalplerimiz kırık halde öylece durduk.

“Seth, ben...”

Başını iki yana salladı. “Şu anda bunu yapmamıza gerek yok, Parker. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Çıkarken yanımdan geçti ve yarım saniyelğine parmaklarımız birbirine değdi. Ben uzanıp elini tutmaya fırsat bulamadan o gitmişti bile.

30

*Ayrılık acınızı kime açtığınıza dikkat edin, herkes
gerçekten sizin tarafınızda değildir.*

--Lana Parker, "Kırık Bir Kalple Kime Gitmeli"

CHRONICLE PARTİSİNİN VERİLDİĞİ GECE İÇİN GÖRÜNÜŞÜMLE ilgili sorumluluğu May'in devralmasına izin verdim. Saçımı şekillendirdi, makyajımı yaptı ve kıyafetimi seçti. Bir an için Warwick'e giderken yaptığı gibi bana yine kısa ve dar bir elbise giydireceğinden endişelendim ama onun yerine dolabımı iyice karıştırıp pembe, diz altı, tül bir etek çıkardı. Eteği siyah ipek korseli bir üstle kombinledi; bunu bir zamanlar bir *cosplay* etkinliği için kullanmış olmalıydım çünkü böyle bir parçayı tek başına giydiğimi hayal bile edemiyordum. İlk başta tereddüt ettim ama kıyafetler bir araya gelince beni hem hoş hem de seksi göstermişti.

Silver Lake'teki Ivanhoe'ya birlikte gittik ve ikimiz de yol boyunca pek konuşmadık. Şehre döndüğümde Natasha'yla

yaşadığım dram da dahil olmak üzere her şeyi May'e anlatmıştım ve o da bana tam ihtiyacım olan yanıt vermişti: Bana tüm gücüyle sarılmış ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemişti.

Arabayı valeye teslim ettikten sonra ikimiz de restoranın önündeki kaldırımında durduk.

“Buna hazır mısınız?” diye sordu.

“Tabii ki hayır.”

Elimi hızlıca sıktı. “Hep yanındayım, biliyorum.”

Ben de onun elini sıktım. “Biliyorum.”

Açık avluya çıktığımız anda gözlerim Seth'i buldu; gençliğimde olduğu gibi şimdi de beni kendine çekiyordu. Ve iyi görünüyordu. Tabii ki iyi görünecekti. Alışveriş gezimizde aldığımız takım elbiseyi giymişti ama ayçiçeği sarısı kravatı yoktu. Küçük iyilikleri için Loki'ye şükürler olsun, çünkü onu o kravatla görseydim ne yapardım, bilmiyordum.

Bana doğru baktığında aramızdaki fiziksel mesafeye rağmen bakışlarındaki sıcaklığı görebildiğime yemin edebilirdim. Bana kısa bir baş selamı verdikten sonra James'e döndü ve onunla sohbetine devam etti.

“Daha kötüsü de olabilirdi.” May koluma girdi ve beni bara doğru sürükleyerek ikimize de birer kadeh şampanya ısmarladı.

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum. “Burada benimle olduğun ve son birkaç haftadır benim kara deliğe dönüşen dramıma katlandığın için teşekkür ederim.”

May kendi kadehinden bir yudum aldı; bunu kadehte kırmızı ruj izi bile bırakmadan yapabilmesi haksızlıktı. “Aylardır

reality TV izlemedim sayende. Senin hayatın *Ev Kadınları*¹⁸'ndan daha iyi."

"Bence o kadar da değil."

Tessa ve Corey de kendilerine birer içki aldıktan sonra küçük çemberimize katıldı. Corey kadehini kaldırdı. "Lana'nın şerefine. Rakibinin kıcını bir güzel tekmelesin, bu oylamayı kazansın ve sonunda da hayallerinin işini alsın."

Kadeh tokuşturup içkimden bir yudum almıştım ki Natasha yanımda bitiverdi. Üzerine eldiven gibi oturan siyah bir takım elbise giymişti, saçları düzgün ve makyajı da mükemmeldi.

Elini omzuma koydu ve kızlara sahte bir gülümsemeyle selam verdi. "Umarım arkadaşınızı bir süreliğine çalmamın sakıncası yoktur, ne de olsa o benim küçük süperstarım."

Üçü de ona farklı şekillerde kötü kötü baktı, May'in arkasını döner dönmez ona hareket çektiğinden de oldukça emindim.

Natasha beni avlunun ortasına, şöminenin yanına götürdü. "Konuşmam için seni almaya gelene kadar burada durmanı istiyorum. Herkesle konuş. Gülümse. *Fountain Yolu* kelimelerini olabildiğince çok söyle." Ben itiraz edemedim de çekip gitti.

Onunla tartışacak gücüm yoktu. En azından bu gece, herkesin içinde. O yüzden suratıma sahte bir gülümseme yerleştirdim ve bize biraz 'özgür' basın sağlamak için buraya davet edilen diğer tüm gazeteciler, blog yazarları ve influencer'larla sohbet etmeye hazırlandım.

İki dakika sonra Natasha, Seth'i birkaç adım sağıma bıraktı ve avluya giren konuklar için bir karşılama sırası oluşturmuş

18 Uzun yıllar yayınlanan ve dört ev kadınının hayatlarını anlatan *Desperate Housewives* (Umutsuz Ev Kadınları) dizisine gönderme yapıyor. (c.n.)

oldu. Aramızda geniş bir alan vardı ama yaptığı her hareketin, elinin her kıpırtısının, her adımının farkındaydım.

Onu bir kenara çekip buradan uzakta geçirdiğim haftayla ilgili her şeyi anlatmak istiyordum. Ona kim olduğum ve ne istediğim konusunda fark ettiğim her şeyi anlatmak istiyordum. Ona sadece biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu ama bunu başaracağımı söylemek istiyordum. Onu mutfağın yanındaki küçük tek kabinli tuvalete çekmek, beni duvara yaslayarak becermesini istiyordum.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Tabii ki. Özellikle de sonuncusunu.

Onun yerine tüm enerjimi ortama karışmaya harcadım. Bu çok yorucuydu ama kendime bu insanların kimin kazanacağı konusunda söz sahibi olacağını ve her şeye rağmen yine de kazanmak istediğimi hatırlatıp durdum. Galiba istiyordum.

Ya ben hayalimdeki işi alacaktım ve Seth de muhtemelen taşınacaktı ya da ben bu çıkmaz sokakta sıkışıp kalacaktım ve Seth de burada olmaya devam edecekti. Şu anda hangi seçeneğin daha iyi olduğunu bile bilmiyordum.

Ne olursa olsun, Natasha ikimizi de almaya gelip bizi avlunun bir köşesinde oluşturulan derme çatma sahneye yönlendirdiğinde rahatlardım. Bizi omuz omuza dizerek sanki ikimiz de bir şakanın taraflarıymışız gibi bize hafifçe göz kırptı. DJ'den bir mikrofon aldı ve konuklara döndü.

"Herkes merhaba, hoş geldiniz!" Gülümsemesi daha önce hiç görmediğim kadar genişti ama sesindeki samimiyetsizliği gizleyememişti. "*Fountain Yolu*'ndaki herkes adına, *Los Angeles*

Chronicle'la yeni ortaklığımızı kutlamak üzere bu akşam bize katıldığınız için çok teşekkür ederim. Bu yeni dönemin başlamasından dolayı duyduğum heyecanı buradaki herkesin hissettiğinden eminim!"

Küçük bir alkış dalgası yükseldi, ancak görünüşe bakılırsa parti konuklarının çoğu Natasha'nın konuşmasına olan ilgilerini çoktan kaybetmişlerdi ve muhtemelen sadece daha fazla bedava içki istiyorlardı.

Natasha bana döndü. "Eminim bu iki yüz hepinize tamdık geliyordur. Lana Parker'la ilk tanıştığımda, çok başarılı, zeki bir üniversite öğrencisiydi. Her şey vardı onda: yetenek, güzellik, zeka... Ve erkekler konusunda berbat zevk." Kalabalığın gülmesi için durdu ve insanlar güldü. "Lana'nın bir korkunç ilişkiden diğerine geçmesini izlerken sadece patronu olarak değil, ondan birazcık daha olgun ama çok daha bilge bir arkadaşı olarak benim rehberliğime ihtiyacı olduğunu biliyordum."

Çıglık atmamak için dudağımı ısırdım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Natasha kalabalığa mahrem hikayelerimi anlatmaya devam ederken, bir parti dolusu yabancının aşk hayatına kelimenin tam anlamıyla gülmesini izlemek zorunda kalmamak için gözlerimi yerden ayırmıyordum. Tahta döşemeli zemini yoğun bir şekilde incelediğimden, Seth'in bana kibarca destek olmak için ayağını hafifçe ayağıma vurduğunu çok net olarak gördüm. Bu, iki hafta önceki aşırı fiziksel temasımızdan beri ilk gerçek fiziksel temasımızdı. Nedense bu beni neredeyse aynı derecede etkilemişti.

"Ve Seth ile Lana'nın bir mazileri olduğunu ve bu mazinin onları taban tabana zıt romantik yollara sürüklediğini öğrendiğim-

de, elimizde gişe rekorları kıran bir dizi olduğunu biliyordum,” diye devam etti Natasha, benim duyduğum utançtan habersiz halde. Belki de bunu umursamıyordu bile. “Ama ben bile bu ikisinin kalplerinizi böyle fethedeceğini tahmin edememişim.”

Seth bana doğru belli belirsiz eğilince omuzlarımız birbirine yapıştı. Bu, Natasha’nın sözlerinin acısını dindirmeye biraz yardımcı olmuştu ama 5G hızında çarpan kalbimi sakinleştirmeye yetmemişti. Onun elini tutmak istiyordum ama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, kalabalığın gözü üzerimizdeydi.

“Bu ikisini son oylamada karşı karşıya getirmek bana neredeyse acı veriyor ama anlaşma anlaşmadır ve kazananı belirlememiz gerekiyor. Unutmayın ki en iyi köşe yazılarını yazan kişiye değil, sunulan zorluklarla en iyi şekilde baş ettiğini düşündüğünüz kişiye oy vereceksiniz. En çok gelişme gösteren ve gerçekten değişen kişiye.” Natasha en sevdiği kısma geldiğinde sırtıttı. “Oylama *Fountain Yolu* internet sitesinde –yani *FountainYolu.com*’da– cuma günü son köşe yazıları yayınlanır yayınlanmaz açılacak, yani hemen ve sık sık oy kullanmayı unutmayın!”

Bu sözler üzerine kalabalık canlanmıştı. İnsanlar keyfi oylamalara bayılırdı. Lanet olsun. Bütün bunlar siteye bir ton trafik getirecekti. Natasha’nın gözlerinde dolar işaretlerinin ışıldadığını görebiliyordum.

Birden Seth hareket etti ve kolunu Natasha’ya doğru uzattı. Natasha onun kendisine sarılacağını sandı ama Seth mikrofonu onun elinden kapıverdi.

Uyduruk sahnenin önüne doğru çıktı ve boğazını temizledi.
“Söylemem gereken kısa bir şey var.”

Seth’in ağzından çıkabilecek tüm olası şeyleri zihninden geçirirken göğsüm sıkıştı. Tek gecelik ilişkimiz. Ayrılığımız. Mezunlar günü.

Bana hâlâ aşık olması.

Benim ona hâlâ aşık olmam.

Son kısmı henüz bilmiyordu tabii.

Gözlerim kalabalığın içinde May’i aradı. Onun gözleri de benimkiler kadar irileşmişti ama o da heyecanlı görünüyordu, sanki bu romantik komedi düzeyindeki büyük bir hareketin başlangıcı olacakmış gibi.

Seth yine boğazını temizledi, bunu mikrofonun dibinde yaptığı için öksürüğü avluda yankılandı. “Muhtemelen birçoğunuzun bildiği gibi, tüm bu dizi boyunca bana verilen en büyük görevlerden biri cinsel perhizdi.”

Yüreğim ağzıma geldi.

“Ve ne yazık ki, en azından yarışma açısından, bu görevi yerine getirmediğimi söylemeliyim.” Bir elini, sıktığından emin olduğum yumruğunu saklamak için cebine soktu. “Yapmamam gerekirken seks yaptım ve bu nedenle, dürüst olmak gerekirse, bu görevi tamamladığımı söyleyemem.”

Natasha’nın yüzü asıldı. Hemen hareketlendi, Seth’i bir kenara itip bunun önemli olmadığını ve okuyucuların yine de oy kullanabileceğini söylemek üzere olduğunu biliyordum. O tıklamalara adil bir yarışmadan daha çok ihtiyacı vardı.

Ama Seth ona bu şansı vermedi. “Kurallara uymadım, o yüzden de yarışmadan çekiliyorum.” Dönüp bana baktı. “Teb-

rikler Parker. Sen kazandın.” Mikrofonu Natasha’nın uzattığı eline bıraktı, bana bakıp belli belirsiz gülümsedi ve kalabalığı yarararak çıkışa doğru ilerledi.

DJ çalma listesini yeniden başlatarak durumu yatıştırmaya çalışana kadar süren sessizlik sağır ediciydi. Müzik bir şekilde işe yaradı, kalabalık dağıldı ve çoğu bara ya da tepsiyle kokteyl dağıtan garsonlara yöneldi.

Natasha bana camı bile kesebilecek kadar sert bir bakış attı. “Bunu yapacağını biliyor muydun?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. “Senin ofisindeki o günden beri onunla konuşmadım.”

Dişlerini gıcırdattı, onun kaybettiği her şeyin hesabını yaptığını görebiliyordum. Seth’in yarışı bırakmasının ona nelere mal olduğunu. “O zaman sanırım seni tebrik etmeliyim. *Chronicle*’da bir köşe yazarı açığı olduğu anda iş senindir.”

Buraya geldiğimde içtiğim şampanya midemde köpürmeye başlamıştı. “Yazar açığı olduğu anda da ne demek? Yarışmanın tüm amacının açık bir pozisyon olması olduğunu sanıyordum.”

Omuzlarını silkti, bu hareket kusursuz takım elbisesini neredeyse hiç kırıştırmamıştı bile. “Sık sık pozisyon açılır, eminim yakında bir şeyler çıkacaktır.”

“Peki bu arada ben ne yapacağım?” Hâlâ toplum içinde olduğumuzun ve patronuma yumruk atmanın muhtemelen kötü bir görüntü olacağının kesinlikle farkında olduğum halde, iki yanımda duran ellerimi yumruk yaptım.

“Bu süre zarfında ilişkiler ve randevular üzerine yazmaya devam edeceksin.” Benden uzaklaşmak için arkasını döndü.

“Peki ya hayır dersem?”

Bana doğru bakma zahmetine bile girmede, başını belli belirsiz çevirerek omzunun üzerinden yanıt verdi. “Hayır demeyeceksin. Bir boks kursu ve gönüllü bir iş, asıl olduğun kişiyi değiştirmede, Lana. Sen, insanları memnun etmek için elinden geleni yapan birisin. Her zaman da öyle olacaksın.” Ve böylece, sanki bütün akşamı planladığı gibi gitmiş ve tık alma numarası elinde patlamamış gibi gülümseyerek benden uzaklaşıp kalabalığın arasına karıştı.

Avlunun köşesinde, bir şemsiyenin kısmen gizlediği bir masanın yanındaki sandalyeye çöktüm.

“Bu da Fyre Festivali¹⁹ kadar iyi geçti.” Corey karşımdaki sandalyeye oturdu.

Tessa ve May de masadaki diğer iki boş sandalyeye oturdu, Tessa bana dolu bir kadeh şampanya uzattı.

“İyi olup olmadığını sorma zahmetine girelim mi?” Tessa korkmuş bir köpek yavrusuymuşum gibi nazikçe omzumu okşadı.

“Bana köşeyi vermeyecekmiş.” Yaptığımız konuşmayı hafızamdan silebileceğini umarak bir kadeh şampanyanın tamamını kafaya diktim. “Oyları alsa da almasa da Seth’in kazandığını ilan edecekti, bundan oldukça eminim.”

Corey o muhteşem yüzünü buruşturdu. “Tabii ki. O zaman tam olarak istediğini elde etmiş olacaktı. Seth zaten bir noktada *Chronicle*’a gidecekti ve buradayken de Natasha’ya biraz faydası dokunmuş olacaktı.”

19 Fyre Festivali -Dünyanın en büyük festivali iddiasıyla reklamı yapılan, ancak sonradan dolandırıcılık olduğu ortaya çıkan ve asla yapılmayan bir festival. (ç.n.)

“Ve sen de yıllardır yaptığın gibi aynı saçma aşk zımbır-tılarını yazmaya devam edeceksin.” May kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gidip onu yumruklamamı ister misin?”

“Onu kendim de gayet yumruklayabilirim.” Son birkaç haf-tadır Duke’a birkaç kez gitmiştim ve artık her dersten sonra kollarım sadece bir ya da iki gün ağrıyordu. Bunu ilerleme ola-rak görüyordum.

“Tabii ki yumruklayabilirsin.” Corey beşlik çıkmak için elini kaldırdı.

Ben karşılık vermeyince Tessa’ya döndü, o da zayıf bir ha-rekeyle Corey’nin avucuna vurdu.

“Ne yapacaksın peki?” diye sessizce sordu Tessa.

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum.”

Bu tam olarak yalan değildi ama aynı zamanda tam olarak gerçek de sayılmazdı. Aklımda birkaç fikir vardı fakat acele bir karar vermeden önce düşünmem ve yazmam gerekiyordu. Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. “Sanırım gitmeye hazırım.”

EVE DÖNDÜĞÜMDE, YÜZÜMÜ bir güzel yıkadım, şık kıyafe-timi dolaba kaldırdım, yatağa geçip telefonumu açtım. Henüz Seth’e ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama hiçbir şey söyleme-menin bir seçenek olmadığını biliyordum.

Ben: Bunu yapmak zorunda değildin.

Ben: Senin kazanman benim için sorun olmazdı.

Ben: Yine de *Chronicle*’daki köşeyi alacak mısın?

Seth: Sorun değil.

Seth: Bilmiyorum. Artık o köşeyi istediğimden bile emin değilim.

Dudağımı ısırdım, parmaklarımı telefon kılıfımın kenarına vurdum.

Ben: Los Angeles'ta mı kalacaksın?

Ekranda beliren küçük noktalar şeytani bir palyaço gibi bana göz kırparken nefesimi tuttum.

Seth: Bilmiyorum.

Seth: İyi geceler Parker.

Sanırım bu her şeyin sonuydu.

Ben: İyi geceler, Seth.

Telefonumu *Rahatsız Etme* ayarına getirip şarja taktım ve yorganın altına girdim. Pek uyuyamadım. Ama ertesi sabah uyandığımda, bir planın en azından başlangıcına sahiptim.

31

*Birine aşkınızı itiraf etmekten daha korkutucu bir
şey var mı? Ve onun hislerinize karşılık verdiğini
öğrenmekten daha harika bir şey var mı?*
-Lana Parker, "Aşk Kelimesi Önce Söyleyen
Sen mi Olmalısın?"

CONSTELLATION COFFEE'DEKİ BARİSTADAN BUZLU FINDIKLI
lattemi alır almaz kendimi günün büyük bir kısmını burada geçir-
meye hazırlayarak kafenin arka tarafındaki bir masaya çöktüm.

Yazmam gereken bir köşe yazısı vardı.

Ve yapmam gereken büyük bir jest.

Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçekten büyük bir jest sa-
yılacağından emin değildim. Havaalanında koşmak, bir basın
toplantısını yarıda kesmek ya da kafamın üzerinde bir müzik-
çalar tutmak gibi bir şey yapmayacaktım. Ama gerçeği, kendi
gerçeğimi, herkesin görmesi için ortaya dökmeye kararlıyım.

Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra San Clemente’de yanımda olan not defterimi açtım. Notlarımı okudum ve sadece bilinç akışı şeklinde yazmış olsam da onları olduğu gibi kullanmaya karar verdim. Tek başıma çıktığım tatilde öğrendiklerimle ilgili bir not daha ekledim – tek başıma yapabildiğimi, toplum içinde tek başına yemek yemenin o kadar da zor olmadığını ve insanın ateşli bir sörfçünün teklifini geri çevirme kararlılığına sahip olduğunda, aslında hızlı ilişki kurma eğilimlerinden kurtulabileceğini yazdım.

Sonra annemle yaptığım konuşmayı düşündüm. Garip bir şekilde haklıydı: Farkında olmasam da aslında kendi ayaklarımın üzerinde durma yeteneğine hep sahip olmuştum ben. Annemin kendince benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını okuyucularımla paylaşmaya ve kendime itiraf etmeye hazırdım artık. Ve eğer anneme istediğim gibi biri olmadığı için kızmak yerine onu olduğu gibi kabul edersem, gerçek bir ilişkiye sahip olabileceğimizi de.

Arkama yaslanıp kollarımı uzatarak gerindim. Kelime sınırlarımı çoktan aşmıştım ve daha en önemli kısma gelmemiştim bile. Natasha’nın benden beklediği şeyin bu olmadığını biliyordum ama ne olursa olsun yayınlayacağını da biliyordum. Eğer oylamadan tık alamıyorsa, o zaman etkileyici bir yazıya ihtiyacı vardı. Ve bu da o yazı olabilirdi.

Muhteşem okuyucularım, yolculuğumun sonuna geldim. Son görevim bana biraz keyfi bir görev gibi geliyor. Yalnız olmaktan keyif alabildiğinizi nasıl anlarsınız?

Diğer tüm kutucukları işaretledim, tüm görevleri tamamladım. Hatta listemde olmayan bazı şeyleri bile başardım (sörfçünün ne kadar ateşli olduğundan bahsetmiş miydim?). Ama yalnızlıktan keyif aldığımı ve yalnız kalmaya hazır olduğumu biliyor olmamın nedeni bunlar değil.

Biliyorum çünkü bana her şeye mal olabilecek bir şeyi itiraf etmek üzereyim. Ve bu epey korkutucu. Tabii ki korkutucu. İçindekileri dökmek, özellikle de bunu internette yapmak, her zaman korkutucudur. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Her şey elimde patlarsa ve bir anda yapayalnız kalırsam, idare edeceğim. Çünkü ben hep idare ettim. Sadece bunu fark etmek için biraz desteğe ihtiyacım vardı.

Biliyorum, biliyorum, şu ilginç itirafı yap artık lütfen, Lana. Kimse senin kişisel gelişim saçmalıklarını umursamıyor.

Hazır mısınız?

İşte geliyor.

Birkaç gün önce Seth Carson tüm dünyaya (ya da Los Angeles'ın en etkili elli influencer'ından ve birkaç gazeteci arkadaşından oluşan bir gruba) görevini tamamladığını ve bu nedenle yarışmayı kaybettiğini söyleyerek kazananın ben olduğumu ilan etti.

Eh, aslında ben de tüm görevlerimi tamamlamadım.

En azından verildikleri niyet doğrultusunda tamamlamadım.

Çünkü aslında tek gecelik bir ilişki yaşamadım. Biriyle yattım. Evet, sadece bir gece sürdü ama buna tek gecelik ilişki demeye cüret bile edemem.

Çünkü ben bu kişiyi seviyorum. Bu kişiyi on dört yaşından beri seviyorum ve onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Sanırım asla da vazgeçmeyeceğim.

Ve onun da beni sevdiğinden oldukça eminim. Ama onu ne kadar incittiğimi de biliyorum. Bunun için öyle üzgünüm ki. Tek umudum kalbinde beni affedecek gücü bulabilmesi ama beni affetmezse bu da sorun değil. Bu sevgiyi hep kalbimde taşıyacağım ve idare etmenin bir yolunu bulacağım.

(Ama cidden, kim olduğunu biliyorsun ve çok özür dilerim ve sana delicesine aşığım, lütfen beni affet.)

Natasha'ya e-postayla göndermeden önce yazıyı bir kez daha gözden geçirdim, üzerinde uzun süre düşünürsem fikrimi değiştirebileceğimden endişeleniyordum. Aldığım yanıt tek kelimelik bir e-posta oldu: *Alındı.*

Harika.

Bilgisayarım açık ve kahvem elimdeyken, çoğunlukla yıllardır iş ilişkileri geliştirme etkinliklerinde tanıştığım insanlara ve ayrıca hayran olduğum birkaç sitenin editörüne birkaç başvuru e-postası gönderdim. İlgimi hiç çekmeyen konular hakkında yazmaktan yorulmuştum ve Natasha sözünü yerine getirmeyecekse neden burada kalacaktım ki? *FY* bana hep bir aile gibi gelmişti, ancak tıpkı bir ailenin olabileceği gibi, aynı zamanda biraz toksik ve çokça da çıkarıcı bir ortamdı. İş arka-

daşlarımı seviyordum ama Natasha benim patronum olmalıydı, arkadaşım değil. Bu çizgileri bulanıklaştıran oysa, kendini bu durumdan uzaklaştıran da ben olmalıydım.

Son yazım yayınlandıktan sonra yani. Yazı yayınlanmadan önce istifa edersem, sırf bana inat olsun diye onu yayınlamayı reddedebilirdi. Bu arada ileriye dönük bu iş arayışından ilham alarak yapmam gereken bir şey daha vardı. Blog siteme girdim. Yeniden tasarladığım için artık insanların okumak isteyebileceği bir site gibi görünüyordu ve ben de öyle hissediyordum. Son adım, insanları sitemin varlığından haberdar etmek olacaktı. URL bağlantısını kopyaladım ve Twitter'a girdim. Sakin bir nefes alarak bağlantıyı yapıştırdım, kısa bir tanıtım metni ekledim ve *Gönder* tuşuna bastım. Siteye gerçekten okuyucu çekmek istiyorsam yapmam gereken daha çok şey olduğumu biliyordum ama bu iyi bir başlangıçtı. Bu bir kariyer değildi ve muhtemelen bana para kazandırmayacaktı ama benim için önemliydi. Ve onunla gurur duyuyordum. Potansiyel iş olanakları hakkında haber beklerken ve gelecek için başka planlar yaparken odaklanabileceğim bir şey olacaktı bu site.

Umarım bu yeni planların içinde Seth de olurdu ama bunu zaman gösterecekti. Fakat o yoluna devam etmeye karar verse bile, birlikte geçirdiğimiz zaman ve son birkaç ayda aldığım dersler için minnettardım.

Bak şu işe, resmen evrim geçirmişim.

OFİSTEN VE NATASHA'YLA İLETİŞİMDEN kaçındığım için, her şeyi masaya yatıran makalemin tam olarak ne zaman yayınla-

nacağını ya da yayınlanıp yayınlanmayacağını bilmiyordum. Normalde olduğu gibi cuma günü olabilirdi, Natasha bizimle işinin bir an önce bitmesini istediği için erken yayınlamaya da karar verebilirdi. Düşündüğüm doğru çıktı ve Natasha çarşamba gecesi bana kısa bir e-posta göndererek son yazılarımızın ertesi sabah sekizde yayınlanacağını bildirdi.

Neyse ki henüz akşamın erken saatleri olduğundan, ertesi gün hayatta kalmak için ihtiyacım olacak şarap ve dondurmayı stoklamak için markete koşacak vaktim vardı. Alışverişin yarısında şarabı rafa geri bıraktım ve onun yerine biraz şampanya ve portakal suyu aldım. Gündüz içeceksem, bu konuda daha klas davranabilirdim.

Uyku falan uyuyamayacağımı çok iyi bildiğim halde erkenden yatağa girdim. Başımı yastığa koyup da Ted Lasso'yu yüzüncü kez izlemek için açtığımda, en azından dinlenmek için elimden geleni yapmaya çalıştım ama gece boyunca gelen mesajlara yanıt vermek diziyi için sık sık durdurdum.

May: Gelmemi istemediğinden emin misin? Mememi yastık olarak sana ödünç vermekte bir sakınca görmüyorum.

Ben: Vay canına. Çok düşüncelisin mi demeliyim?

Ben: Ama ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim.

May: Arkandayım kızım.

May: Birini şişlememi istersen haberim olsun.

Tessa: Yarın sabah sana gelmemi ister misin? Kahve alıp sekizde orada olabilirim!

Ben: Gerçekten çok tatlısın ama dürüst olmak gerekirse, sanırım sadece yalnız kalmak istiyorum.

Ben: Şu ilerlemeye baksanal

Tessa: Fikrini değiştirirsen bana istediğin zaman mesaj atabilirsin. 15 dakika içinde orada olabilirim.

Ben: Teşekkür ederim arkadaşım.

Corey: İçki stokladın mı? Burada bir sürü şampanyam var ve markete uğrayıp biraz portakal suyu alabilirim!

Corey: Gündüz içelim ama klas olsun!

Corey: Ayrıca çok iyi *Bloody Mary* yaparım.

Ben: Haha. Şimdiden senden öndeyim ve klas gündüz içkisi malzemelerim hazır.

Ben: ...Ama *Bloody Mary*'yi başka bir zaman isteyebilirim.

Corey: Tabii ki! Ne zaman istersen!

VAKİT GECE YARISINA geliyordu ve telefonum bir saatten fazladır sessizdi fakat aniden tekrar cıvıladı. *Rahatsız Etme* özelliğini açıp önümüzdeki yüzyıl boyunca gelecek tüm arama ve mesajları görmezden gelme arzusuyla inledim ama arkadaşlarımı endişelendirmek istemiyordum. En azından şu anda olduğundan daha fazla endişelenmelerini.

May'den daha fazla cesaretlendirici söz veya Natasha'ya yönelik şiddet tehdidi görmeyi bekleyerek şifremini girdim ama mesaj ondan gelmemiştii.

Seth: Son makaleler yarın sabah yayınlanacakmış, gördün mü?

Yatağında doğrulup beni saran battaniye kozasını bir kenara ittim. Parti gecesinden beri konuşmamıştık. Son birkaç gündür taşınmaya dair bir işaret var mı diye sosyal medya hesaplarını takip ediyor olabilirdim ama hiçbir şey paylaşmamıştı. Ofisten uzak durduğum için de herhangi bir şekilde karşılaşmamıştık. Bu aptal mesaj bana bir can simidi, bir zeytin dalı gibi gelmişti. Bunu mahvetmek istemiyordum.

Ben: Evet, Natasha bana da söyledi.

Ben: Son yazını yazdın mı? Son vurduğun darbeden sonra yazıdan vazgeçmiş olabileceğini düşünmüştüm.

Seth: Vazgeçmeyi düşündüm. Ama maaş denen şeyden hoşlanıyorum.

Ben: Gerçekten de güzel bir şey.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemedik. Aca-
ba o da benim gibi telefonunun ekranına bakıp biPLEMESİNİ
mi bekliyordu, yoksa benden daha mı sabırlıydı? Sanırım onu
korkutacak bir şey söylememiş ve oldukça sakin, rahat davran-
mıştım. Ama belki de o söylemesi gereken her şeyi söylemişti.
Sonunda bir bildirim geldi.

Seth: Yarınki makalenı okumak için sabırsızlanıyorum.

Ben: Evet. Ben de.

Ben: Yani, ben de senin makalenı okumak için sabırsızlanıyorum.

Seth: Ne demek istediğini anladım.

Seth: İyi geceler, Parker.

Ben: İyi geceler, Seth.

Aniden içimden Natasha'ya e-posta gönderip yazımı yayınlamaması için yalvarmak geldi. Ama biliyordum ki a) umurunda olmazdı ve b) korkudan ölüyor olsam bile yazdıklarımı herkesin okuması gerekiyordu. Seth'in onları duyması gerekiyordu. Ya da okuması. Ve ben de yazdıklarımın okunmasına ihtiyaç duyuyordum.

Dikkatimi tekrar Roy ve Keeley'ye çevirip beni gerçek aşkın mümkün olduğuna inandırmalarına izin verdim.

Tüm bunlardan sonra mucizevi bir şekilde uykuya dalmayı başardım.

DOĞRU KİŞİ**Yazan: Seth Carson**

Evet, arkadaşlar. İşte buradayız. Yolun sonu. Bu hafta başında yayınlanan FY/Chronicle partimizin haberini gördüyseniz, yarışmadan çekildiğimi zaten biliyorsunuzdur. Bana verilen görevleri tamamlamadığım için yarışmadan çekildim ve bu fiyaskoya ne ad vermek istiyorsanız artık, Lana Parker onun tartışmasız şampiyonu oldu.

Size yalan söylemeyeceğim, sevgili okuyucular, geçtiğimiz birkaç hafta boyunca felaket gibi gelen pek çok an oldu. En azından benim için. Çünkü tüm bu deneyim boyunca herkese yalan söyledim. Size, iş arkadaşlarıma, Parker 'a ve kendime.

Kendime yeni yazarlık fırsatları yakalamak için Los Angeles'a taşınacağımı söyledim. Artık yerleşik hayata geçmek istiyordum ve Los Angeles'ta yaşamak ve yazmak her zaman hayalim olmuştur. Bunların hepsi doğru, en azından kısmen. Ancak New York, Chicago ya da Londra

yerine Los Angeles'a taşınmayı seçmemin tek bir nedeni var ve bunun hava durumuyla hiçbir ilgisi yok.

Aşkla ilgisi var.

Sevdiğim kadın ayrıldığımızdan beri, son on iki yıldır burada, Los Angeles'ta yaşıyor. Onu bırakarak hayatımın en büyük hatasını yaptığımdan beri. Ama bunu söylemem bencillik olur çünkü bu benim en büyük hatamdı. Fakat bunun onun için bir hata olup olmadığını bilmiyorum açıkçası.

Bu kadın, hep olağanüstü biriydi. Güçlü. Bağımsız. Çok zeki. Yetenekli. Muhteşem. Nazik. On dört yaşında ona aşık olduğumda bunların hepsi onda vardı, birlikteyken de bunların hepsi onda vardı. Ve hayallerinin peşinden gitmek için ülkenin öbür ucuna uçtuğunda da bunların hepsi onda vardı, bu işi yürütenin bir yolunu bulacağımıza söz vermişti. Ama olmadı. Benim yüzümden. Belki de kendiliğimizden ayrılırdık; belki ben Los Angeles'a çok daha erken taşınırdım; belki şu anda evli ve iki çocuklu bir aile olurduk. Bunların hepsi bizim için olası yollardı; onun fikrini bile sormadan onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğime karar vermemiş olsaydım.

Ve nasıl olduysa ayrı kaldığımız on iki yıl içinde, sahip olduğu tüm bu özelliklere katbekatını eklemiş. Çünkü o hâlâ güçlü, bağımsız, zeki, yetenekli, muhteşem ve nazik ama aynı zamanda kendinden emin, kendiyle barışık ve kim olduğunu da çok iyi biliyor. Öyle olduğunu düşünmeyebilir ama öyle.

Böyle bir kadına dönüşmüş olması beni gururlandırıyor ve belki de onun böyle bir insan olabilmesi için ayrı kalmamız gerekiyordu. Tekrar söylüyorum, onun adına bu kararı vermeye hiç hakkım yoktu, ancak sonuçları inkar edilemez. O tek kelimeyle muhteşem biri ve onu tanıdığım için bile çok şanslı olduğumu düşünüyorum.

Ama sevgili okuyucular, onu sadece tanıdığımı söyleyemem. Onu seviyorum. Ona aşığım. Her zaman aşıktım ve muhtemelen her zaman da ona aşık olacağım. Hem uzak hem de yakın geçmişte onu incittim. Bu beni mahvediyor. Ona yaşattığım tüm acılar için çok üzgünüm. Umarım beni affedebilir.

Benden istenen son görev, uzun vadede birlikte mutlu olabileceğim birini bulmaktır. Daha ilk günden bunun listedeki en kolay görev olacağını biliyordum. Çünkü ben o kişiyi zaten bulmuştum. Sadece uzun vadede değil, sonsuza kadar kiminle birlikte olmam gerektiğini biliyorum.

Ve o kişiye: Sen kim olduğunu biliyorsun, özür dilerim ve seni seviyorum.

SETH'İN KÖŞE YAZISINI nemli gözlerle okudum. Saat daha sabahın sekiziydi ve benim çapaklı gözlerim çoktan yaşlarla dolmuştu.

Yazılarımız tek bir yazı olarak yayınlanmış ve hikayelerimizin arasına turistlik günümüzden bir fotoğrafımız konmuştu. Bahsettiğimiz bu gizemli insanların kim olduğunu anlamayanlar olabilir diye.

Sekizi çeyrek geçe telefonum R2-D2 sanki sinir krizi geçiriyormuş gibi cıvıldamaya ve biplenmeye başladı. Hiçbir mesajı kontrol etmeden telefonu kapattım, bunu sindirmek için bir süre tek başıma oturmam gerekiyordu. Seth'in kelimelerini ikinci kez, sonra da üçüncü kez okudum. Dördüncü turda yataktan fırlayıp bulabildiğim temiz kıyafetleri üzerime geçirdim.

Sanırım sonunda Billy Crystal'ın *Harry ve Sally Tanışınca*'nın sonunda ne demek istediğini anlamıştım. Çünkü hayatımın geri kalanım kiminle geçirmek istediğimi biliyordum ve hayatımın geri kalanının hemen şimdi başlamasını istiyordum.

Saçlarımı atkuyruğu yaptım ama dişlerimi iyice fırçalamaya epey zaman ayırdım. Bunun devamında çok fazla öpüşme olacaktı ve ben hazır olmak istiyordum.

Biraz insan arasına çıkabilecek bir şeye benzediğimde, arabamın anahtarlarını ve hâlâ kapalı olan telefonumu alıp sokak kapısını açtım. Ve olduğum yerde kalakaldım.

“Merhaba.” Gülümsemesi mahcup, kıyafetleri benimkiler kadar buruştu.

“Merhaba.” Gülümsemem ışıltılı, sözlerim onunki kadar nefes nefeseydi.

Bana tek bir ayçiçeği uzattı.

Ağlamak istiyordum ama ağlayamayacak kadar muthuydum. İçeri gelmesini işaret ettim ve kapıyı arkasından kapattım.

Mutfak dolabından bir bardak aldım ve suyla doldurup çiçeği içine yerleştirdim.

Ona döner dönmez Seth kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Dudakları dudaklarımı buldu ve o an tüm dünya bu öpücükten ibaret oldu. Yumuşak, tatlı ve sevgi dolu.

Bir dakika sonra ayrıldık, ikimiz de nefes almakta zorlanıyorduk.

Alnını alnıma dayadı. “Seni seviyorum, Lana. Sana öylesine aşığım ki. Hayatımın yarısı boyunca sana aşıktım. Bir taraftan boşa harcadığım onca yıl için kendime çok kızıyorum ama diğer yandan seninle o kadar gurur duyuyorum ki yaşanan her şeye değdiğini biliyorum.”

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım, resmen ona aç olduğumu hissediyordum; itirafı beni o kadar heyecanlandırmıştı ki patlayacakmışım gibi hissediyordum. “Ben de seni seviyorum, Seth. Geçmişin, geçmişimizin önemli olduğunu biliyorum ama geleceğimiz kadar önemli değil. Ve ben seninle bir gelecek istiyorum. Sana o kadar aşığım ki canım yanıyor.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı, beni ilk ve son kez öpüyormuş gibi öptü. Ona iyice sokuldum ve ellerimi kalçalarına yapıştırarak onu mümkün olduğunca kendime çektim.

Koridorda tökezleyerek ilerledik, bir yandan yürürken bir yandan da üzerimizdeki giysileri etrafa saçtık. Yatağa yana yana, birbirimize bakacak şekilde yattığımızda ikimiz de iç çamaşırlarımızla kalmıştık.

Gülümsemeden duramadığım için onu öpmeyi bırakmak zorunda kaldım ve bunu ona gerçekten bakma fırsatı olarak değerlendirmek için geri çekildim. Parmağımı burnunun kenarında gezdirdim.

“Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?” Parmağımın ucunu dudaklarının üzerinde gezdirerek keşfimi tamamladım.

Parmağımın ucunu öptü. “Sanırım bu benim cümlem olmalıydı.”

Avucumu göğsünün üzerine koyarak teninin sıcaklığıyla kalbinin atışını hissettim. “Los Angeles’a gerçekten sadece benim için mi taşındın?”

Masmavi gözleri ışıldadı. “Öyle yaptığımı biliyorsun. Ve burada yaşamak ve hayatımı kuracak bir yer bulmak istediğim konusunda söylediklerimde her zaman ciddiydim.”

Seth’in parmakları kendi keşif yolculuğuna başladı, göğüslerimin kıvrımlarını takip ettikten sonra meme uçlarıma indi. Çok hafif dokunuşlarla onları okşarken ben de ürpererek ona daha da sokuldum.

“Seni sevmekten asla vazgeçmedim.” Elini tutup karnımdan aşağıya, külotumun kenarına doğru indirdim.

Parmakları külotumun lastiğinden içeri kaydılar ama istediğim kadar aşağıya inmedi. “Ben de seni sevmekten asla vazgeçmedim.”

Göz göze gelebilmek için başını yukarı kaldırdım. “Bunu gerçekten yapıyoruz.”

Bana hınzır hınzır sırttı. “Hangi ‘bu’ dan bahsediyorsun?”

Kalçasını çimdikledim. “Hangi ‘bu’ olduğunu biliyorsun ve onu istiyorsan bunu ciddiye alsan iyi edersin.”

Elini boynuma götürdü, saçlarımı okşadı ve dudaklarımı kendine çekti. “Bunu gerçekten yapıyoruz,” diye mırıldandı beni öperken.

Vereceğim tüm yanıtlar öpücükleri tarafından yutuldu. Onun yavaş ve mükemmel öpücüklerinin tadını çıkarırken, bu adamı hayatımın sonuna kadar öpebileceğime inanamıyordum.

Ben külotumdan kurtuldum, o da boxerını çıkardı. Parmaklarım kalın penisini sardı ve onun parmakları da içime doğ-

ru yol aldı. Dudaklarımız bir an bile ayrılmıyordu. Sonunda boşaldığımda inlerken Seth de nefesini tutmuştu. Beni üstüne çıkardı, vücutlarımızın mümkün olan her noktası temas halindeydi, sonra üstüne oturdum ve onu içime aldım.

Üstünde hareket edişimi izlerken Seth'in gözlerinin derinliklerinden sıcaklık fışkırıyordu. "Seni seviyorum, Lana."

"Seni seviyorum, Seth."

Boşta kalan eli bedenlerimizin arasına girdi ve tam ihtiyacım olan yeri okşadı. Bir dakika sonra zevkle kasıldım ve yaşadığım orgazm o kadar güçlüydü ki sesimi bile çıkaramadım.

Seth'in elleri kalçalarımın doğru hareket etti, beni kavrayıp iyice içime girdi ve bir dakika sonra o da boşaldı.

Göğsüne yığıldım, o da kollarını bana dolayıp beni sıkı sıkı sardı. Sonunda birbirimizden çok uzaklaşmadan ayrıldık. Başım onun göğsünde idi, o da parmaklarını saçlarımda gezdirdiyordu. Şimdiye kadar hissettiğim en huzurlu andı bu.

Hep böyle olmamız gerektiğine dair mutlak kesinlik hissi tüm bedenimi sardı. Buraya nasıl geldiğimiz önemli değildi, önemli olan bu noktaya gelmiş olmamızdı.

SETH, DAHA FAZLA sevişebilmemiz için yemek yememiz ve su içmemiz gerektiğine dair tuhaf bir teoriden bahsederek bizi bir noktada yataktan çıkmaya zorladı.

Buzdolabında doğru dürüst bir şey yoktu, o yüzden Çin yemeği sipariş edip biraz şarap koyduk ve kanepeye oturduk. Ayaklarımı altıma alıp büyük bir yudum şarap içtim çünkü önemli bir şey olacağını sezmiştim.

Seth bana dönük oturuyordu, kolunu kanepenin arkasına koymuş parmaklarıyla omzumu hafifçe okşuyordu. “Özür dilemek istiyorum, sadece son birkaç yılda olan tüm şeyler için değil –üniversitede ve hatta mezunlar gününde– birlikte olduğumuz gecenin sabahı yaptıklarım için de.”

Elimi dizine koyarak ona doğru uzandım. “Bunu yapmana gerek yok. Makalede söylemen gereken her şeyi söylemişsin zaten.”

“Ama bu yüzüne söylemekle aynı şey değil. Seni incittiğim için özür dilerim. Ama en çok da kendin için en iyi kararı vereceğin konusunda sana güvenmediğim için özür dilerim. Sen her zaman ne istediğini biliyordun ve bunun peşinden gittin, uzun mesafeli ilişkiyi kaldırabileceğini söylediğinde sana güvenmeliydim.” Parmakları saçımın bir tutamına dolanıyordu.

“Ben de o sabahki davranışlarım için özür dilerim. Haklı olmana ve aramızdaki ilişkinin seksten çok daha öte bir şey olmasına rağmen duygularımı kabul etmeye hazır değildim. Seni incittiğim için özür dilerim.” Eğildim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Şu andan itibaren her şeyi açıkça konuşacağız, tamam mı?”

“Anlaştık.” Şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. “*Chronicle*’daki iş gittiğine göre, hâlâ Los Angeles’ta kalmak istiyor musun?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Şey... *Chronicle*’daki iş tam olarak masadan kalkmadı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ya?” Sanırım bu habere şaşırılmamalıydım çünkü Seth’in pozisyonu o aptal rekabet daha başlamadan çok önce garantilenmişti belli ki.

“Beni hâlâ istiyorlar ama ben reddettim.” Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Senin hakkında Natasha’nın o sahnede yaptığı gibi konuşan biriyle çalışabileceğimi hiç sanmıyorum. *Chronicle*’a geçtiğimde teknik olarak patronum olmayacak olsa bile, bunun olmasına izin veren bir şirkette çalışma düşüncesini yine de midem kaldırmıyor.”

Şarap kadehimi sehpanın üzerine bıraktım. “Ben de başka kariyer seçeneklerini araştırmayı düşünüyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Natasha sen partiden ayrıldıktan sonra bana köşeyi alamayacağımı söyledi. En azından bir yer açılana kadar, o da kim bilir ne zaman olur.”

Parmaklarıyla önce şarap kadehinin sapını, sonra da benim parmaklarımı sıktı. “Ne kaltak ama.”

“Evet.” Öfkemi dindirmeye çalışarak soluk alıp verdim. “Uzun süre benden faydalanmasına izin verdim. Bir annenin ilgisine o kadar muhtaçtım ki, olması gerekenden çok daha uzun süre orada kaldım.”

“İş aramaya başladım mı?”

“Başladım. Ve blogumu da hafiften tanıtmaya başladım, ancak bundan maddi olarak pek bir şey çıkmasını beklemiyorum. Birkaç yıldır blogum vardı ve artık halka açmanın zamanı geldi diye düşündüm. FY’ye haber vermek için makalem yayınlanana kadar bekleyeyim dedim. Yayınlanmaması riskini almak istemedim.” Birleşmiş ellerimizi kaldırıp elini öptüm. “Peki ya sen?”

“Aslında yeni bir iş teklifi aldım bile.” Şarap kadehini bir süre evirip çevirdikten sonra bir yudum aldı.

“Öyle mi? Nerede?” Bundan sonra nerelere gidebileceğini merak ederek hafifçe kasılmıştım. Bunun gerçekten önemli olmadığını biliyordum, nerede olursa olsun bir yolunu bulurduk ama buraya daha yeni gelmişti ve henüz veda etmek istemiyordum. Aslında bunu hiçbir zaman yapmak istemiyordum.

Dudağının kenarı sırtımayla gülümseme arası bir ifadeyle kalktı. “*LA Times*’ta.”

Koluna bir yumruk attım ama tüm gücümü kullanmadım çünkü kollarım artık epey kuvvetliydi. “Bu harika, seni pislik.”

“Sen de harika bir şey bulacaksın. Gerçekten seveceğin bir şey.”

“Seni gerçekten seviyorum.” Yanağına gürültülü bir şaplak indirdim.

“Bundan bir ya da iki kez bahsetmiştin.”

Bu sefer kaburgalarının arasına, gıdıklandığı o noktaya yöneldim ama o Çin yemeği siparişimizi almak için ayağa fırlayıverdi.

“Paçayı sıyırdım.”

Yemeğimizi kanepede bağdaş kurarak yedik. Önümüzdeki televizyonda bir şeyler oynadığından emindim ama ne olduğunu hiç bilemiyordum. Biraz daha şarap içtik, Çin yemeği yedik ve gelecek hakkında konuştuk. Bizim geleceğimiz. Tam olarak neye benzeyeceğini bilmiyordum ama bizim geleceğimiz olduğunu biliyordum.

Sonsöz

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

**–Lana Parker, Lana’nın Aşkları’nda yayınlanan
bir kitap eleştirisinden**

BİR TORBA BUZU, ŞARAP VE ŞAMPANYA ŞİŞELERİYLE DOLU gümüş buz kovaşına boşalttım, beklediğimiz tüm konuklara yetecek kadar içkimiz olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim. Seth bir torba buz daha getirip kiralık barın arkasındaki soğutucuya boşalttı.

Ben bar tezgahındaki peçeteleri ve bardakları düzeltirken o yanıma geldi ve kolunu belime doladı. Boynuma sokuldu ve beni nazikçe birkaç adım geriye çekti. “Her şey harika görünüyor. Her şey harika olacak.” Dudakları nabzımın attığı noktaya minik öpücükler kondurdu.

Elimde olmadan gevşedim, başımı omzuna yasladım. “Sadece bu geceki her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.”

Beni döndürüp nefes kesici bir öpücük verdi.

“Bir daha düşündüm de, hadi şu daveti iptal edelim ve geceyi yatakta geçirelim.” Kollarımı boynuna doladım ve kucağına atladım.

Muhteşem yüzünde ısıltılı bir sırtışla beni kolayca yakaladı. “Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak.” Beni bir kez daha gürültüyle öperek yere bıraktı. “Ama önce kutlamamız gereken bir yıldönümümüz var.”

Parti için bir bahaneye ihtiyacımız olduğundan, blogumu herkesle paylaşmamın birinci yıldönümünü kutluyorduk, bu aynı zamanda Seth’le tekrar bir araya gelmemizin de birinci yıldönümüydü. *Fountain Yolu* internet sitesinde son yazılarımızın yayınlanmasından sonra Seth de ben de işten ayrılmıştık. O *Times*’taki yeni işine başlamış, bense blogumu büyütmeğe odaklanmıştım; para kazanmak ve faturaları ödemek için bir yandan da serbest yazarlık yapıyordum.

Seth bir ay sonra benim evime taşınmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabilmemize şaşırmıştım, ancak Seth önce kiraladığı yerdeki bazı işleri bitirmek istemişti. Burayı benim evim değil de bizim evimiz gibi hissetmesi biraz zaman almıştı. Ancak Seth kendini evinde hissetmekte hiç zorluk çekmemiş, ben de onu mütevazı evimde ağırlamakta hiç zorlanmamıştım.

Bu akşamki partiye arka bahçemizde ev sahipliği yapıyorduk. Tüm alanı peri ışıklarıyla donatmıştık ve onlarla gün batımının altın ısıltıları sayesinde evimiz ısıltılıydı. Etrafa dağılmış birkaç yüksek kokteyl masası vardı, ancak genel olarak her şey oldukça sadeydi.

Misafirlerimiz birkaç küçük grup halinde geldi. İlk grup hâlâ mümkün olduğunca sık görmeye çalıştığım *FY* tayfasıydı. Corey, Tessa ve ben genellikle haftada bir buluşuyorduk ve ekibin geri kalanı da aylık eğlence gecelerinde bir araya geliyordu. Seth'in ailesi hem bu vesileyle hem de Los Angeles tatili için şehre gelmişti. Haftayı onlarla tüm turistik yerleri gezerek ve hepsini Batı Yakası'na taşınmaya ikna etmeye çalışarak geçirmiştik. Seth ve ben Noel'i Connecticut'ta geçirmiştik ve tüm Carson ailesi beni bir kez daha kollarını açarak kucaklamıştı. Seth'in annesi Linda bu akşam gelir gelmez bana sıkı sıkı sarılmış ve kulağıma benimle ne kadar gurur duyduğunu fısıldamıştı.

Sonra annem geldi. Onu iki yılı aşkın bir süredir görmemiştim fakat artık daha düzenli konuşmaya başlamıştık. Bu hâlâ üzerinde çalıştığım bir şeydi ama artık onu olduğu gibi kabul ettiğim için birbirimizle çok daha kolay iletişim kurabiliyorduk. Blog yıldönümü partisi gibi aptalca bir şey için seyahat etmeye tenezzül etmeyeceğinden korkuyordum ama ona burada olmasının benim için önemli olduğunu söylediğimde hemen seyahat planlarını yapmıştı.

May en son geldi, biraz nefes nefeseydi, beni arka bahçe-deki toplantıdan mutfığa doğru çekti. "Üzgünüm, geciktim."

"Sorun değil, aldın mı?" Bana kağıda sarılı bir öbek uzattıktan sonra başıyla buzdolabını işaret etti. "Pasta orada."

Onu kendime çekip sıkı sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim. Bunun için hazır mısınız?"

"Bence asıl soru şu: Sen buna hazır mısınız?"

“İkiniz de buna hazır olsanız iyi olur.” Seth kolunu belime doladı ve May’e bir beşlik çaktı. “Sanırım zamanı geldi.”

May arka bahçeye çıkmadan önce son bir kez elimi sıktı.

Ayçiçeği buketini kağıt ambalajından çıkarıp Seth’in elini tuttum ve May’in konuşmasını rahatlıkla duyabilmek için arka kapıya doğru ilerledim.

“Hepinizin buraya, Lana’nın blogunun başarısını kutlamak için geldiğinizi düşündüğünü biliyorum. Bu harika bir başarı ve kesinlikle bir kutlamayı hak ediyor.” May’le pencereden göz göze geldik ve sırtıttı. “Ama aslında kutlamaya geldiğimiz şey bu değil. Bu bir parti değil.” Herkesin ilgisini üzerinde toplamak için bir süre duraksadı. “Bu bir düğün.”

Sözlerinin anlaşılması için birkaç saniye geçmesi gerekti ama sonra herkes çılgına döndü, küçük bahçemizde tezahüratlar ve çığlıklar yankılandı.

May telefonunun oynat tuşuna bastı ve küçük bir hoparlörden *Here Comes the Sun*’ın yumuşak notaları duyuldu.

Seth ve ben ‘kırmızı halının üzerinde’ el ele, gülümseyerek ilerledik. May’in önünde yerlerimizi aldık. Çiçeklerimi çoktan ağlamaya başlamış olan Tessa’ya verdim ve Seth’e döndüm. Etrafımıza dizilmiş binlerce ışıktaki parlayan mavi gözleri gözlerimle buluştum.

Artık evimdeydim.

